

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXIX - N. 10 - 11 - 12

Octubre - Novembre - Desembre 2012

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure	
Cartes pastorals	189
Confirmacions	
Quart trimestre.....	205
Catecumenat	
Decret	206
Cúria Diocesana	
Remodelació d'alguns serveis i funcions.....	208
Decret	216

Vicaria General:

Consell Presbiteral	
Sessió del dia 4 de juny	217
Sessió del dia 25 d'octubre.....	219

Vicaria de Pastoral:

Consell Pastoral Diocesà	
Sessió del dia 4 de juny	223

Secretaria General:

Nomenaments	226
Llibres Sacramentals Parroquials	
Normes	226
Avisos 2013	
Avisos, facultats i prescripcions.....	231
Necrològica	
Mn. Josep Maria Coll Solé	245

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 203	247
Comunicat de la reunió núm. 204	249

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions	251
Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat	255
Quaresma 2013.....	259
Jornada Mundial de la Joventut	263
Jornada Mundial de la Pau	271

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi	
Quart Trimestre 2012.....	281

Índex General any 2012	297
-------------------------------------	-----

Ajudant a viure

50 anys d'actualitat

7 d'octubre de 2012

El proper dijous, dia 11, es compleixen els 50 anys de l'obertura del Concili Vaticà II convocat pel Papa Joan XXIII per tal d'obrir les finestres de l'Església a la cultura del moment i buscant apropar-se també a altres cultures en vies de desenvolupament. Es tractava de respondre a una pregunta de fons: "Església, què dius de tu mateixa?" i redefinir la seva missió enmig del món i dintre d'ell. Ja no s'hauria de parlar d'Església i món, sinó d'Església en el món, companya de camí, evangelitzadora i testimoni encarnat de Jesucrist. Des del mateix discurs inaugural, Joan XXIII demanava estar atents als signes dels temps i no confiar en els "profetes de desgràcies, que veuen en els temps moderns només prevaricació i ruïna".

És impossible imaginar allò que seria avui l'Església catòlica sense aquest Concili (1962-1965) que va donar un impuls determinant a les transformacions sociopolítiques, culturals i religioses del segle XX, i té virtualitats que encara ens poden engrescar davant els reptes del nou mil·lenni i tot allò que acompanya aquest "canvi d'època".

Certament, hi ha qui ha instrumentalitzat la renovació conciliar desviant-la amb abusos, exageracions i errors. Les divisions patides dins l'Església catòlica en aquests cinquanta anys han estat provocades fonamentalment per les interpretacions que s'han fet tant de la lletra com de l'esperit dels documents conciliaris, però és injust dir que el Concili n'hagi estat la causa. És més, comparteixo absolutament una convicció: per als membres de l'Església catòlica no és optatiu estar a favor o en contra del Vaticà II.

Cal tornar a endinsar-nos en els textos conciliaris (Constitucions, Decrets i Declaracions) que, en paraules del beat Joan Pau II, «no perden el seu valor ni la seva esplendor».

En aquesta perspectiva, l'Any de la Fe al que Benet XVI ens ha convocat, i que iniciarem aquest mateix dia 11 a la nostra Catedral, a les 20 hores, en comunió amb tota la comunitat catòlica mundial, és una iniciativa que vol "contribuir a una renovada conversió al Senyor Jesús i al redescobriment de la fe, perquè tots els membres de l'Església siguin testimonis creïbles i gojosos del Senyor ressuscitat, capaços d'indicar la 'porta de la fe' a tantes persones que busquen la veritat".

L'inici de l'Any de la Fe coincideix amb els vint anys de la publicació del Catecisme de l'Església catòlica, autèntic fruit del Concili Vaticà II, i amb la celebració a Roma del "Sínode mundial sobre la nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana" (del 7 al 28 d'octubre), una ocasió immillorable per introduir a tot el cos eclesial en un temps d'especial reflexió i redescobriments de la fe professada, celebrada, viscuda i resada.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

"Missioners de la Fe"

14 d'octubre de 2012

El **Diumenge Mundial de les Missions**, que se celebra des del 1926 i corona l'esforç d'animació missionera de tot el curs, tindrà aquest any un significat especial en coincidir amb la celebració del 50è aniversari del començament del Concili Vaticà II, l'obertura de l'Any de la Fe i el Sínode dels Bisbes sobre la Nova Evangelització. Tot plegat ha de contribuir a reafirmar la voluntat de comprometre's amb més interès en la missió per tal que l'Evangelí arribi a tothom arreu del món. Són molts encara aquells que no coneixen Jesús.

La fe, do de Déu, ve proposada pels missioners buscant no tan sols que es pugui tenir notícia de Jesús, sinó que arribi a provocar l'adhesió a la seva persona i a la seva manera d'entendre la vida.

Com ens recorda el Papa Benet XVI en el Missatge del Domund d'aquest any, "la fe és un do que no podem guardar-nos per a nosaltres mateixos. És un do rebut per a ser compartit; una llum que no ha de romandre amagada sinó il·luminar tota la casa. És el do més important que se'ns ha donat en la vida".

Certament, la complexitat de la situació actual requereix noves formes de comunicació de la fe per tal que sigui més eficaç i, sobretot, el testimoni ben clar de la nostra adhesió de fe personal y comunitària a l'Evangelí de Jesucrist. L'anunci del Regne de Déu, que és el centre de la missió de Jesucrist i de tots els cristians, demana el compromís de fer-nos presents en el món com a testimonis seus per tal que tothom pugui conèixer el Projecte amorós de Déu.

Són els missioners els qui, amb la seva paraula i el testimoni de la seva caritat i entrega amorosa, fan possible que els que no coneixen Jesús puguin sentir-se seduïts i s'entreguin a Déu en l'acte de fe baptismal. Però

també a tots els ja batejats se'ns demana renovar l'entusiasme de comunicar la fe rebuda.

La nostra generació està cridada a accentuar de bell nou Jesucrist com a fonament i com a impuls de la Missió i se'ns continua urgint a implicar-nos cooperant en l'edificació del Regne en un món en el que molts han estat batejats però no evangelitzats i tenen dret a conèixer Jesucrist.

Seguir Jesús pot comportar l'experiència de la Creu amb fracassos, incomprendiments, menyspreu i persecució, però també l'experiència d'un goig profund i el consol que es deriva de compartir els seus sentiments i assimilar el seu estil de vida multiplicant-se en el servei al germà. Un servei que es tradueix en diferents projectes d'evangelització i de desenvolupament, socials i educatius, que van multiplicant-se gràcies als donatius procedents de tot el món (jardins d'infància, escoles, hospitals, dispensaris, leproseries, llars per a ancians i minusvàlids...).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Un veí excepcional i sempre disponible

21 d'octubre de 2012

És una reflexió que m'he pogut fer moltes vegades i que m'agrada tornar-la a comunicar perquè ho considero una fortuna per a tothom que vulgui adonar-se'n.

La veritat és que viu des de fa molts anys entre nosaltres i som molts els qui el tractem habitualment i mai no ens ha defraudat. A més, trobar-lo és molt fàcil perquè hi és sempre amb tota disponibilitat: acull, escolta i ho aclareix ben bé tot si procures viure obert al seus plantejaments.

De vegades fins i tot t'ajuda a fer-te preguntes i et qüestiona. Això sí, sempre amb molt de respecte i delicadesa, amb una sensibilitat exquisida, mai forçant la llibertat de ningú. Tanmateix, en les qüestions fonamentals de la vida, tampoc no fa mai rebaixes, més bé jo diria que és exigent.

És particularment punyent quan es tracta de parlar de persones, sobretot si són fràgils, petites, pobres, marginades o en risc d'exclusió. I avui dia que tant es multipliquen aquestes situacions, si ho comentes o comparteixes amb ell ja no pots viure de la mateixa manera. Ell t'empeny a passar a l'acció fent alguna cosa per ajudar a viure i també a promoure'n d'altres al teu voltant.

En altres temps emprava molt un gènere literari anomenat “paràboles” per a fer-se entendre però ara, no sé com s’ho fa, que sap arribar al cor si t’atanses a ell sense carota o sense cap presa de postura prèvia, et fa tocar fons i no tens més remei que fer-li cas. A més, amb ell no pots aparentar, perquè “coneix” l’interior de cadascú.

¿Per què no proveu a passar una bona estona amb ell, sense presses, assossegadament i procurant fer-ne silenci per fora i per dins per a poder “escoltar-lo”? Us convido a fer aquesta experiència unes quantes vegades. Podreu fins i tot fer-li preguntes i demanar que us faci experimentar la seva amistat: he dit que és exigent però és també extremadament amorós, exageradament, fins a “donar la seva vida” pels altres.

Hi ha hagut gent que, en altre temps, l’anomenaren “boig”. ¡Beneïda bogeria!

El seu nom és Jesús, el Crist (l’ungit del Pare Déu), qui –fa més de 2.000 anys– “morí i ressuscità per nosaltres” i ara, gloriós, acompanya la nostra caminada, la teva i la meva, la de tots, pels camins de la vida cap a la **Vida**.

No ho dubteu, veniu a visitar-lo i a agrair-li que ens continuï fent l’honor de “ser-hi a la nostra disposició” sempre. El trobareu en el Sagrari de l’església més propera a casa vostra i, de manera més “manifesta” ben al centre de la ciutat, a l’altar de l’Església parroquial de sant Pere que és oberta per a l’adoració diürna en els dies de feina.

Jo l’hi parlo a Ell dels vostres assumptes cada dia i us agrairia que també l’hi encomanéssiu el meu servei.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La humanitat de la Fe

28 d’octubre de 2012

Ja hem començat l’Any de la Fe i em permeto demanar una especial atenció per tal de no caure en la temptació de dissociar fàcilment les coses.

La nostra cultura actual, molt fragmentada, pot alimentar actituds i praxis que fan pensar en compartiments separats, diferenciant molt doctrina, espiritualitat i acció pastoral. Això s’ha traduït sovint en un “primer formar-se i després actuar”, o en permanents distincions entre teoria i pràctica, entre “vida interior” i apostolat, etc., retardant algunes actuacions o replantejaments.

Vull fer una crida a la coherència per anar disminuint la distància que pot haver-hi entre el dir i el fer, com diu la Carta de sant Jaume: “Poseu en pràctica la Paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos” (Jm 1, 22).

Per això, caldrà procurar viure en tot moment una espiritualitat atenta als signes dels temps i encarnada en els esdeveniments de cada dia. No tindria massa sentit un plantejament doctrinal separat de la vida de les persones, insensible als seus goigs i esperances, a les seves tristeses i angoixes. Sabem que hem de viure-les en pròpia carn perquè no hi ha res de profundament humà que no trobi eco en el cor d'un cristià (cfr. *Gaudium et Spes*, 1.).

El mateix Papa Benet XVI, dos dies abans de publicar la seva primera Encíclica (“Deus caritas est”), explicava que la seva intenció era emfatitzar la centralitat de la fe en un Déu que ha assumit un rostre i un cor humans: “Tenim necessitat del Déu viu, del Déu que ens ha estimat fins a la mort. A hores d'ara, la paraula «amor» sembla alguna cosa molt llunyana d'allò que un cristià pensa quan es parla de caritat. Intento mostrar la humanitat de la fe de la que forma part el «si» de la persona humana a la seva corporeïtat creada per Déu”.

La fe, en efecte, creix quan es viu com a experiència d'un amor que es rep i es comunica com a experiència de gràcia i goig. Ens fa fecunds, perquè eixampla el cor en l'esperança i permet donar un testimoni fecund (cfr. *Porta Fidei*, 7). “La Caritat de Crist ens empeny” (2Cor 5,14): és l'amor de Crist el que omple els nostres cors i ens impulsa a evangelitzar.

El compromís missioner dels creients treu força i vigor del descobriment quotidià del seu amor, que mai no pot faltar. És aquesta dimensió missionera, com a expressió d'una nova i generosa obertura al do rebut, allò que ens ha d'impulsar a introduir la pregunta sobre Déu en aquesta societat de vella cristiandat i en el nostre món de la indiferència o increença.

I fer-ho sense oblidar la vessant ètica i social que és una dimensió imprescindible del testimoniatge cristià, refusant la temptació d'una espiritualitat amagada i individualista, que té a veure ben poc amb les exigències de la caritat, ni amb la lògica de l'Encarnació; i que ens ha de dur a iniciatives evangelitzadores menys orientades cap a l'interior de les comunitats cristianes, i més compromeses en l'anunci de la fe a tothom.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Gestionar la pròpia vida

4 de novembre de 2012

Acabem de celebrar el dia de Tots els Sants en el que la comunitat cristiana celebra a tots aquells constructors de bondat que, havent seguit el camí de Jesús, (sabent-ho o no) ara són associats a la seva gloria prop del Pare Déu: “una multitud tan gran que ningú l’hauria poguda comptar... de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües” (segons l’Apocalipsi).

Tots hem de viure prenent decisions que van conformant la nostra pròpia vida. Les persones tenim aquesta capacitat però és preocupant comprovar la quantitat de comportaments que són fruit d’influències externes o dependències més o menys conscients: impulsos, emocions, publicitat, moda, mcs.

Si hom no sap qui és i per a què viu, mai no encertarà a dirigir la seva vida de manera lliure i conscient. Això fa que davant circumstàncies com les que vivim en els darrers temps, l’emotivitat substitueixi massa vegades la raó.

Però sense cuidar “el nostre interior” i la capacitat de comprendre’s a si mateix, és impossible gestionar la pròpia vida de manera conscient i responsable segons una vertadera jerarquia de valors.

Hi ha circumstàncies personals o esdeveniments socials que s’aprofiten moltes vegades per a descarregar tensions acumulades, però potser ens caldria reflexionar sobre certes actituds perquè fugir-hi és una manera de fracassar en la vida.

Sempre és millor adoptar una postura madura i fer front a les coses procurant discernir els fets de manera objectiva. Hi ha experiències que hem d’afrontar críticament i realitats que hem d’observar a fons per a poder treure’n conclusions.

Conec persones que viuen presoneres del passat i perden un temps preciós furgant en les ferides (i/o fins i tot consolant-se recordant moments feliços). I en conec d’altres que s’afanyen teixint somnis de futur o hiperpreocupats pel demà. ¿No corren el risc de perdre el present, que és l’únic temps realment a la nostra disposició per anar construint futur responsablement? No hi ha futur sense present.

Però la pregunta és: ¿Cap a on em dirigeixo jo en la vida i què he de fer per contribuir a orientar adequadament les coses?

I per a respondre-la en condicions hauríem d’afegir: ¿Què o a qui posem en el centre de les nostres vides? ¿Bastarà d’anar tirant a base d’espontaneïtat i improvisació, sense intentar fer-se preguntes radicals sobre el sentit i el fonament últim de la vida humana, personal i social?

Jesús i el seu evangeli ha estat per a molts, i encara ho és, el referent definitiu per a construir una nova humanitat. Per què no acollir-lo a fons?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Contribuïm a crear una societat millor

11 de novembre de 2012

El 18 de novembre, diumenge vinent, celebrem el Dia de l'Església Diocesana (**Diada de Germanor** a Catalunya) i tenim ocasió de reviure el que significa “ser i fer” Església, sentir-se Església, ser membres del mateix Cos, assumir personalment la fe de l'Església, la “comunió” amb l'Església...

Malgrat les moltes debilitats i pecats que ens acompanyen, és evident que les persones i les institucions d'Església, amb paraules i amb obres, contribueixen de moltes maneres a crear una societat millor: la fe en el Déu de Jesús és sempre font i garantia de la realització de l'ésser humà i de la humanització de la societat.

En aquest sentit, un dels aspectes del testimoni cristià –sempre urgent i significatiu per contribuir a humanitzar la societat, lluitant realment contra tot el que destrueix o aliena– és precisament la solidaritat efectiva amb els més fràgils. Això serà per al món senyal de la “Bona Nova” que anunciem com un fet (Gaudium et Spes, 26b).

Compartir no és únicament un ideal d'espiritualitat. Cal que arribi a ser una experiència ordinària en la vida de cada batejat i un imperatiu per a cada comunitat, una realitat estructural, un senyal inequívoc de la seva identitat. L'Església ha de ser, prioritàriament, la comunitat dels qui comparteixen allò que posseeixen. El mateix signe fonamental de la comunitat, l'Eucaristia (Jo 6,26-27), comporta posar en comú els propis béns, com ho va entendre i practicar la comunitat de Jesús a Jerusalem des del principi (Fets 2,42-47).

La Diada de l'Església Diocesana és una bona oportunitat per reafirmar el nostre sentit de pertinença a l'Església de Lleida. Cada batejat segons la seva vocació ha de sentir-ne el goig i la responsabilitat i contribuir a dinamitzar el seu entorn, començant per la pròpia comunitat parroquial.

Podríem fer-nos algunes preguntes: Sóc un membre viu de la meua comunitat o un pes mort? En què es nota? Sóc només un ‘consumidor’ de sagraments i actes de culte (assídua o ocasionalment), o algú que s'interessa

dedicant-hi temps i energies perquè considero la vida de la meva Parròquia com a cosa pròpia? Em preocupo de la seva vida amb “fets”? Amb quins fets? Amb seguretat tots guanyarem si ens servim els uns als altres i aconseguim de posar en comú més del que és nostre perquè ningú no passi necessitat.

Prego amb l'Església de Lleida de la que formo part i dirigeixo la meua crida a tots els seus membres, mentre agraeixo al Bon Déu tants i tants exemples de bondat com hi trobo en ella.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

«Pacem in terris», una encíclica oportuna

18 de novembre de 2012

El Beat Joan XXIII va publicar una ‘carta oberta al món’ en plena Guerra Freda i amb una opinió pública preocupada per la proliferació d’armes de destrucció massiva. Era un crida urgent que buscava promoure la causa de la pau i la justícia en tots els àmbits socials, nacionals i internacionals.

Han passat 50 anys i l’escenari polític mundial ha canviat bastant, però aquella Carta-Encíclica continua essent molt lluminosa i encara té molt a ensenyar-nos per a viure els reptes actuals que també estan comportant molts enfrontaments, com tots estem veient. La ‘Pacem in terris’ dona una visió engrescadora i esperançada a un món que estava i continua estant molt necessitat d’un missatge de recuperació i esperança, un missatge que assenyali un camí per sortir del mal pas en què, tan sovint, quedem tancades les persones i els pobles quan ens enroquem en actituds i plantejaments que comporten violència ni que sigui verbal. No perquè hi hagi divergències evidents entre persones i grups s’ha de perdre el respecte que tothom mereix.

La ‘Pacem in Terris’ (segons deia l’actual Papa Benet XVI el mes d’abril proppassat) “era i és un fort toc d’alerta per participar en un diàleg creatiu entre l’Església i el món, entre creients i no creients, com el Concili Vaticà II es va proposar promoure”.

Últimament tothom parla de Plans Estratègics i de “fulls de ruta” per als propers anys. És interessant i necessari que tots hi contribuïm a millorar les coses de manera responsable i creativa. Però cal prendre més seriosament la crida de Jesús a viure sense pretensions d’autosuficiència. Aquesta és la que causa frustració en la humanitat des del seu origen, com explica

a la seva manera el llibre del Gènesi descrivint el buit, la incomunicació, la soledat radical, la nuesa existencial que s'arriba a patir.

Podem organitzar el món sense Déu perquè som criatures lliures, però sense Déu no farem més que organitzar-lo contra l'home. “Un humanisme excloent és un humanisme que es torna contra nosaltres perquè l'ésser humà no es realitza a si mateix si no és superant-se” (cfr *Populorum progressio*, 42). I als cristians ens pertoca anunciar i fer veure amb fets que és més encertat viure oberts a “aquell que els homes anomenen Déu” (Sant Tomàs d'Aquino) i que, en Jesucrist, ha vinculat la seva pròpia causa transcendent a la nostra fragilitat.

Intentem retrobar-nos com a criatures lliures i responsables sabent que tots estem cridats a restaurar les realitats humanes fent obra de pau i germanor. Sobretot els cristians que som per definició promotors de comunió.

Fa poques setmanes, el nou rector de la URL deia que invertir en educació és una garantia de futur. Per què no comencem per transformar el llenguatge estèril de la recriminació mútua que no porta enlloc?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Creure i viure

25 de novembre de 2012

Resulta molt significatiu que l'apòstol Pau, quan convida els cristians de Roma a viure el culte veritable, esmenta alhora la necessitat de canviar la pròpia manera de viure i de pensar: “No us emmotlleu al món present, deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte” (Rom 12,1-2).

Per a la Bíblia la fe és la font de tota la vida religiosa. Al designi que Déu realitza en el temps, l'home ha de respondre amb la fe que Jesús “porta a la seva perfecció” (He 12,2). De fet, els deixebles de Crist són “els que han cregut” (Act 2,44).

L'Any de la Fe que estem vivint els membres de l'Església Catòlica és una invitació a recórrer novament i amb entusiasme el pelegrinatge de la fe iniciat el dia del nostre baptisme. Se'ns demana reflexionar sobre el text del Credo i els seus continguts, gravant-lo en la memòria i en el cor, repetint-lo en la pregària quotidiana i testimoniant-lo amb la vida amb passió.

En l'obertura del Sínode sobre la Transmissió de la Fe (08/10/2012), Benet XVI deia: "S'és evangelitzador si es té una passió ardent de comunicar Crist al món". I demanava demostrar amb una intensa vida de pregària la consciència del fet que "la iniciativa" sempre és de Déu. Però alhora insistia en que l'oració ha de venir acompanyada de la confessió pública de la pròpia fe en Jesucrist: una confessió com la que es fa amb valor davant un tribunal ("davant els ulls del món"), sabent que pot implicar situacions de risc. Aquest testimoni en moments difícils és precisament la garantia de credibilitat, perquè implica la disponibilitat de donar la vida per Aquell i per allò en que es creu. Penseu només en el que el nostre Beat Francesc Castelló explica a les seves cartes i demostra personalment a l'hora del martiri.

Cal descobrir més a fons la gràcia baptismal que ha fet de tots nosaltres la família de Déu i posar-nos sobre les petjades de Jesús per oferir a tothom un camí de salvació i d'alliberament. Demanem la gràcia de viure el seguiment de Jesús amb més passió i encertar a trobar la manera d'escampar al nostre voltant el foc de l'Evangelí. Aquest és l'objectiu principal d'aquest Any de la Fe: que cada u de nosaltres puguem redescobrir a fons la nostra fe i els seus continguts exposats principalment en el Catecisme de l'Església Catòlica; que puguem intensificar la celebració de la fe en la litúrgia, especialment en l'Eucaristia; i que arribem a manifestar, cada vegada amb més claredat en la vida ordinària, l'alegria i el renovat entusiasme de la trobada amb Crist.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Tant de bo escoltéssiu la seva veu

2 de desembre de 2012

Pot ressonar llunyana però cal fer silenci, parar esment i seguir-ne els senyals. A més dels molts de sorolls que ens poden confondre i impedir-nos identificar-la, hi ha les naturals dificultats per a escoltar-la.

Tots i cadascú de nosaltres estem cridats a complir un paper en la vida. A això li diem vocació, crida particular que Déu fa a cada persona per a participar d'una manera especial en el seu Projecte i hem d'observar els senyals que ens dóna en la vida ordinària. Pot venir acompanyada d'una certa atracció sense saber perquè, és allò que ens agrada o ens apassiona, allò que hom vol "ésser" i al que ens sentim cridats. Potser perquè hem

conegut algú que era així, o se'ns ha parlat de l'assumpte, o perquè ho hem vist a un reportatge.

Fa alguns milers d'anys, Déu, mitjançant el profeta Isaïes, va parlar així al seu Poble, a qui havia cridat per a Ell: "A tu, Israel, servent meu, poble de Jacob que m'he escollit, descendent d'Abraham, amic meu, jo t'he pres de l'extrem de la terra, t'he cridat de les regions més llunyanes, i t'he dit: Ets el meu servent; et vaig escollir i no t'he rebutjat. No tinguis por, que jo sóc amb tu. No et neguitegis, que jo sóc el teu Déu. Jo et dono força i t'ajudo, et sostinc amb la meua dreta bondadosa" (Is 41,8-10)

Descobrir la pròpia vocació no és una cosa d'un dia, és un procés que duu temps i que requereix perseverança, obrir els ulls, les oïdes i sobretot el cor per a saber escoltar la veu de Déu. Fora bo meditar la vocació de Samuel (1Sam 3,1-10) que acaba amb aquella coneguda resposta: "*Parla, que el teu servent escolta*".

Déu segueix cridant-nos pel nostre nom a col·laborar amb Ell en la construcció d'un món diferent: Samuel no sabia què és el que anava a demanar-li Déu, però es va lliurar a Ell i es va disposar a escoltar-lo. Va tenir l'ajuda inestimable d'Elies que el va ensenyar a viure a l'escolta. Tant de bo trobem nosaltres mediacions com la d'Elies: a casa, al col·legi, a la feina, a la parròquia. Déu no es complau en cristians que es conformen essent simples espectadors en la vida o "anant a Missa els diumenges" i poc més. Déu ens crida a fer molt més per Ell i pels germans en aquesta vida.

Durant aquest Any de la fe, caldria fer el propòsit d'escoltar la veu de Déu que ens pot parlar de moltes maneres. Hem d'estar amb el cor atent. Expressem-li la nostra disposició a descobrir quina és la vocació a la que ens està cridant, i demanem-li forces per a **perseverar en la recerca i en la resposta a allò que ens demani**: "No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre" (Jn 15,16).

La recerca de la vocació no sempre és fàcil, perquè no es mostra d'una forma tangible. Cal seguir buscant sense saber molt bé què trobarem, però disposats a prendre decisions. Com tantes vegades cantem acompanyant la pregària: "Tu ets qui ens crida i en silenci venim".

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Respondre a la iniciativa de Déu

9 de desembre de 2012

Celebrant la festa de la Puríssima i proclamant que “Déu envià l'àngel Gabriel” i el missatge corresponent: “l'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu..., perquè per a Déu no hi ha res impossible” (cfr. Lc 1,26. 35-37); estem afirmant que Déu ha pres la iniciativa i ha arribat el temps de mirar cap al futur, contemplant un projecte que Maria de Nazaret ha fet seu amb tot el cor.

Davant la iniciativa de Déu cal la nostra docilitat perquè Ell actua en la història amb la nostra mediació. Però la resposta de Maria: “Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules” (Lc 1,38) no és una docilitat inoperant. Es posa al servei de la iniciativa de Déu però carregada de creativitat i d'iniciatives: l'efecte immediat és donar un cop de mà a la seva cosina Elisabet, una imatge de servei ben lluminosa. Va creure allò que se li estava comunicant i va anar-hi “decididament” a ajudar. I després, coneixem la seva maternitat amb tot un conjunt d'experiències, inclòs l'exili, fruit de posar les pròpies capacitats al servei de l'Esperit.

En la nostra vida cristiana la docilitat al voler de Déu és un desafiament. Ens crida a fer servir al màxim totes les nostres qualitats i posar tots els dons rebuts al servei de la seva iniciativa fonamental. Si la disposició incondicional de Maria ha obert el camí: “la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres” (Jo 1,14), també tots els esforços que es fan sota la potència de l'Esperit porten amb ells l'eficàcia de l'Encarnació. Ara diem la ‘inculturació’ de l'Evangeli.

Es tracta d'una tasca complexa però important i de molta actualitat. I sempre és fruit d'aquestes dues primeres passes: Déu que intervé i els cristians dòcils que es lliuren al servei total de les iniciatives de l'Esperit, en favor d'una humanitat cada dia més necessitada d'esperança.

Hi ha qui diu que la raó de l'atractiu singular que el misteri de la Immaculada Concepció de Maria ha exercit en tants temps i llocs és per una espècie de nostàlgia de la innocència i l'alegria del Paradís perdut. En tot cas, celebrant aquest misteri de salvació, estem afirmant amb tota l'Església que Ella no viu d'un passat corromput sinó del futur, d'aquella etapa de possibilitats i de benedicció de Déu a la qual tots estem igualment cridats (Ef 1,3-6.11-12).

I mirant Maria, que es va obrir completament a l'acció de l'Esperit, aprenem la seva gran lliçó d'activitat pastoral, de certesa, que passa a través de la petitesa i les nostres incapacitats. L'esperança cristiana és confiança

en la fidelitat de Déu que compleix allò que promet i es recolza en la presència permanent de Crist i del seu Esperit en l'Església. Renovem també nosaltres la voluntat de donar una resposta dòcil a la iniciativa de l'Esperit, fent cada dia més i millor el camí de la vida totalment orientats cap a aquest futur definitiu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El nucli central de la fe cristiana

16 de desembre de 2012

Com he escrit al Missatge diocesà per al curs 2012-13, la vida personal dels batejats i les nostres iniciatives comunitàries necessiten d'una qualitat espiritual que els doni el veritable valor evangèlic, un suplement d'ànima (Bergson).

El darrer Sínode sobre la transmissió de la fe ha insistit (com ho feia el Concili Vaticà II) en la necessitat de qüestionar-se sobre el nostre ésser i manera de viure i redescobrir el cor de l'evangelització que és l'experiència de la fe cristiana: la trobada amb Jesucrist. És l'esdeveniment que constitueix el nucli central de la fe i cal que les comunitats cristianes trobem les energies i els camins per a tornar a aferrar-nos sòlidament a la presència del Ressuscitat que ens anima des de dins i, així, oferir al món la pròpia experiència de Déu.

Ho hem de repetir moltes vegades: creure serà sempre obrir a Déu en la nostra vida un crèdit il·limitat per a què Ell hi regni sense condicions, sense rebaixes... És allò de l'opció fonamental.

I també és absolutament necessari cuidar la fraternitat eclesial. La comunitat és l'àmbit per excel·lència del testimoniatge de la presència de Jesús entre nosaltres. Ja al 1995, el Concili Provincial Tarraconense veia urgent la revitalització, la vertebració i l'articulació de totes les comunitats cristianes per tal que siguin evangelitzadores i evangelitzades: acollidores, fidels a la missió d'ajudar gent molt diversa a refer la seva experiència de Déu, humils, fraterne i obertes a les altres comunitats.

Tots els seguidors de Jesús necessitem madurar la pròpia fe en un grup eclesial on puguem descobrir que viure en comunió és possible i que aïllar-se és destruir la possibilitat de construir una vida diferent basada en els valors evangèlics.

La comunió eclesial té una dimensió profunda: és comunió amb Déu. Però té igualment una dimensió visible: és comunió de les persones entre elles i s'ha d'expressar en formes d'intercanvi i participació en diferents àmbits eclesials, sempre tenint en compte que és, sobretot, comunió de cors (cfr. Ac 4,32). Tots els qui tenim una certa responsabilitat en qualsevol nivell de les nostres comunitats cal que siguem portadors de l'experiència comunitària de la fe i alhora capaços de promoure-la.

La fe cristiana ens compromet a cada un a convertir-nos en un signe viu de la presència de Crist ressuscitat en el món. No podem deixar que la sal perdi el gust i la llum romangui oculta. Això demana explícitament testimonis de servei callat i gratuït, que és el que il·lumina més que els grans discursos. Aquest Any de la Fe que hem iniciat l'onze d'octubre proppassat és també una nova oportunitat per intensificar el testimoniatge de la caritat (cfr. *Porta Fidei*, 14). Si la gent que ens envolta experimenta que és acollida, que pot acudir a nosaltres sempre que ho necessita i ens troba generosament disponibles, aleshores entendran què significa servir.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Bon Nadal i amb els peus a terra

23 de desembre de 2012

Als 50 anys de la convocatòria del Concili Vaticà II, sento la necessitat de demanar al Senyor que ens ajudi a viure un Nadal en sintonia amb els accents fonamentals del nostre Pla Diocesà de Pastoral, assenyalats en el Missatge programàtic "*La necessitat de qualitat espiritual*", perquè estem davant l'exigència que prové de l'espiritualitat cristiana que és l'espiritualitat de l'encarnació.

Avui, per a molts, les qüestions religioses queden separades de les preocupacions immediates de la vida i lluny de les qüestions socials que ens afecten a tots. En aquesta situació cultural, la Bona Notícia del Nadal ens deixa amb una certa sensació de perplexitat i d'impotència, però la professió de fe no es fa volant en un món ideal, sinó en el cor de l'experiència de cada dia i amb els peus a terra: Jesús segueix passant i llegint les nostres inquietuds més profundes per a treure a la llum allò que es cou en el cor humà. Podem estar desviant-nos de la fe de l'Església si els nostres fets no fan veure cap tipus de presència evangèlicament significativa.

Per això, i malgrat el moment tan difícil que estem travessant, penso que segueix essent molt necessari, extremadament necessari, proclamar i

celebrar com fa l'Església la nit de Nadal el “gran goig que ho serà per a tot el poble: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador que és Crist, el Senyor”(Lc 2, 10-11); “s’ha manifestat la gràcia salvadora de Déu als homes”(Tit 2,11); “el poble que caminava a les fosques ha vist una gran llum”(Is 9,1). I, tot i que molts “s’alegraran” sense saber perquè, us animo a viure i ajudar a viure aquests dies en ambient “festiu” i tornant a proclamar explícitament, amb paraules i obres, que “Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna”(Jo 3,16).

És clar que la vinguda de Jesús i la fascinació per la seva persona ens situa en un univers nou que ens hauria de dur a viure amb una certa “anormalitat”, a imitació dels primers seguidors. Potser els cristians ens hem “mundanitzat” massa, i allò del “fet diferencial” ha quedat reduït en certs indrets només als assumptes culturals. El Papa Benet XVI ha arribat a parlar de la necessària “des-mundanització”.

Sabem bé que Jesús ha inaugurat un nou tipus de relacions humanes proclamant una llei, dirigida a tots els deixebles presents i futurs, que és un capgirament de les coses: cadascun hi és servidor de tots. Per a Ell és una llei que identifica la seva comunitat. Per ser, per romandre autènticament cristians haurem de verificar avui, ahir i demà, aquesta voluntat i capacitat de servei i do de si mateix fins a l’extrem (Mc 10, 35-45).

Com deia Teresa de Calcuta: «El fruit de la fe és l’amor, el fruit de l’amor és el servei, el fruit del servei és la pau». Pensem-ho ara que ens intercanviem tants bons desitjos de Pau i Felicitat.

Molt Bon Nadal a tothom.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Mireu com s’estimen

30 de desembre de 2012

Aquesta és una expressió que la història atribueix a Tertulià referint-se als cristians i que vull aplicar expressament a la que anomenem Sagrada Família de Nazaret. Celebrant-la en aquest diumenge després del Nadal, lloem el Senyor que ha volgut manifestar-se tan humanament, tan segons el nostre camí ordinari, valorant així aquest àmbit amorós que és la vida familiar com camí de realització personal.

Els textos relatius ens diuen que aquesta Família, de la que Jesús n'és el centre, s'edifica sobre la fidelitat a la llei jueva (en són exemple les seves pujades al Temple de Jerusalem) i alhora sobre la docilitat a les crides imprevistes i tantes vegades desconcertants de l'Esperit (que els ha fet anar i venir de sorpresa en sorpresa). Mai no s'hi han resistit, tot i que tampoc no acabaven d'entendre allò que els estava passant.

El Missatge que el Sínode dels Bisbes ens va lliurar ara fa dos mesos mira a la família com àmbit natural de l'evangelització i insisteix en què ha de ser sostinguda per l'Església, els poders públics i la mateixa societat. *En la família, els signes de la fe, la comunicació de les primeres veritats, l'educació en la pregària, el testimoni dels fruits de l'amor, van calant en la vida dels fills en un context únic on les persones són estimades per elles mateixes.* Malgrat la diversitat de situacions geogràfiques, culturals i socials, els Pares Sinodals han confirmat aquest paper essencial de la família en la transmissió de la fe. Per això demanen responsabilitat en l'anunci de l'Evangeli a les famílies i suport a la seva tasca educativa i agraeixen el testimoniatge de tantes famílies cristianes que continuen mostrant al món una experiència de comunió, d'amor i de fidelitat.

I tampoc no s'obliden de les situacions familiars doloroses en les que no es manifesta la imatge d'unitat i d'amor per a tota la vida que el Senyor ens ha ensenyat (Mt 19,6), una situació que els priva de l'absolució sacramental i de la comunió eucarística. Insisteixen en què l'amor de Déu no abandona ningú i que l'Església els segueix acollint com a membres seus i vol acompanyar-los afavorint camins de conversió i de reconciliació. Com explicava un cardenal "és cert que la vida cristiana té el seu vèrtex en la participació plena en l'Eucaristia, però no es redueix només al seu vèrtex. Igual que en una piràmide, encara que es perdi el vèrtex, la massa roman sòlida i no cau". Cal construir comunitats acollidores en les quals tothom es trobi com a casa, amb experiències concretes de comunió que, amb la força de l'amor, puguin atreure la mirada de la humanitat contemporània tantes vegades desencantada.

La transmissió i educació de la fe en la família sempre ha estat una qüestió central en la vida de l'Església, però torna urgent i de plena actualitat en aquests temps en els que el canvi cultural sembla voler ignorar els valors religiosos i fins i tot es manifesta contrari. L'Església segueix fent la seva proposta de "nova evangelització" en fidelitat al manament del seu Senyor.

Feliç i acollidor any nou!

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Confirmacions

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, ha conferit el sagrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

			nois	noies
Octubre	13	P. Sant Joan (Catòlics Romanesos)	12	13
Novembre	24	Els Alamús	9	8
Novembre	25	Alfarràs	11	13
Desembre	1	P. Verge dels Pobres	6	13
Desembre	2	Ivars de Noguera	3	5

Catecumenat

Decret

Durant el curs pastoral 2010-2011 varem treballar a la nostra Diòcesi l'objectiu de la Iniciació Cristiana, estudiant i madurant la possibilitat, entre altres accions, d'instaurar el Catecumenat d'Adults; tant el Consell Presbiteral com el Consell Pastoral Diocesà, es van fer ressò de dita reflexió. Per això, la proposta 4a que vaig fer en l'Assemblea Diocesana del proppassat 5 de juny deia: *“per als adults que demanen els Sagraments de la Iniciació, instaurar el catecumenat en l'àmbit diocesà amb la col·laboració de les parròquies dels candidats”*;

Així doncs, havent escoltat el parer del Poble de Déu, **pel present:**

Primer

Institueixo a la Diòcesi de Lleida el Catecumenat baptismal per aquelles persones adultes (s'entén a partir dels 18 anys) que demanin de ser incorporades a l'Església pels Sagraments de la Iniciació Cristiana.

Segon

Institueixo el Servei diocesà per al Catecumenat a fi d'atendre d'una manera més adient aquesta nova realitat pastoral; aquest Servei, amb un Director diocesà, romandrà a la disposició dels rectors, catequistes i catecúmens, mitjançant l'oferiment de materials formatius, pedagògics, recessos, etc.

Tercer

Estableixo com a **lloc propi del catecumenat la pròpia parròquia del candidat o simpatitzant, en la qual tindrà lloc la formació catequètica, sempre d'acord amb el Servei Diocesà per al Catecumenat**. En la mesura del possible s'establirà un iter catecumenal adaptat a cada persona, segons les seves circumstàncies i aptituds. En tot cas, la pauta normativa serà el Catecisme de l'Església Catòlica (1993). Convé recordar que el Catecumenat *“no és una simple exposició de dogmes i manaments, ans una formació i aprenentatge de tota la vida cristiana degudament allargat, a través dels quals els deixebles s'uneixen amb el seu mestre”* (AG 14). El temps de duració serà, en principi, d'un curs pastoral.

Quart

La celebració del **ritu d'ingrés** al catecumenat es farà el **primer diumenge d'Advent** en una de les misses parroquials presidida pel rector de la parròquia, o un delegat seu. En aquesta celebració el candidat esdevé catecumen per **la signació, l'entrada a l'església i la recepció dels evangelis**, que l'acompanyaran, com a text fonamental, al llarg de tot el

temps del catecumenat. Celebrat aquest ritus, el nom del catecumen s'ha d'inscriure en un llibre que es custodiarà a la Secretaria General del Bisbat.

Cinquè

Amb la celebració de l'elecció, els catecúmens entren en “el temps de la purificació i de la il·luminació”, temps de preparació última abans de la celebració dels sagraments de la iniciació cristiana; aquest període és, en la Tradició de l'Església, un temps de recés espiritual i de conversió durant el temps de Quaresma. Aquest **ritu d'elecció** tindrà lloc el primer diumenge de Quaresma, a la Catedral, presidit pel Bisbe, primer responsable de la iniciació cristiana dels adults, el qual lliurarà als catecúmens *el Símbol de la fe i el Parnostre*.

Sisè

La **celebració dels tres sagraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia)** tindrà lloc **el Quart Diumenge de Pasqua a la Catedral**.

Setè

S'invita als catequistes a impartir les catequesis mistagògiques als neòfits un cop celebrada la iniciació cristiana.

Vuitè

En el cas d'aquells que vulguin rebre el baptisme per contreure matrimoni canònic amb un catòlic, caldrà seguir el següent criteri pastoral:

- 1) s'iniciarà el procés d'admissió al catecumenat, vista la serietat de les seves motivacions,
- 2) es convidarà al catecumen a contreure matrimoni canònic amb dispensa de l'impediment de disparitat de cultes (c. 1086, 2 CIC),
- 3) el catecumen continuarà el seu iter formatiu fins a la seva plena incorporació a l'Església mitjançant la recepció dels sagraments de la iniciació cristiana.

Aquestes disposicions entraran en vigor per a tota la Diòcesi a partir del dia de la seva signatura.

Lleida, a 21 de novembre de 2011

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General provisional

Cúria Diocesana

Remodelació d'alguns serveis i funcions

I. Introducció general

Sense oblidar el camí pastoral fet a la nostra diòcesi durant molts anys, les notes següents només volen ser un marc d'actuació on puguin quedar determinades de la millor manera les competències d'algunes instàncies diocesanes i delimitats els àmbits de servei. Ho fem a l'escolta de Jesús que segueix dient-nos “quan dos o més es posen d'acord per demanar.... perquè on n'hi ha dos o tres units en el meu nom, allà hi soc jo” (Mt 18, 19-20) i tenint en compte que “els preveres i els laics que pertanyen a la cúria diocesana col·laboren en el ministeri pastoral del bisbe” (*Christus Dominus* 27).

L'ecclesiologia de comunió, desenvolupada en el concili Vaticà II i la normativa canònica postconciliar demanen una vertebració que cada dia es demostra més necessària. És per això que la cúria diocesana ha de ser una comunitat evangelitzadora cridada a cercar recursos per la Nova Evangelització i a potenciar i enfortir les interrelacions personals –*Entre tots i per al bé de tothom*– per tal de viure “la diversitat de ministeris” (*Apostolicam Actuositatem* 2) com un camí de riquesa comunitària al servei de la única missió.

1. El Bisbe, mitjançant els organismes competents, elabora, impulsa i realitza el seguiment dels plans pastorals diocesans i, alhora, dirigeix, coordina, promou i anima les tasques pastorals dels arxiprestats, parròquies, associacions, moviments i institucions radicades al territori diocesà, oferint les ajudes que calen per a la seva execució (Cf. *Ecclesiae Imago* 200).

“Cada un dels Bisbes és principi i fonament visible d'unitat en les respectives Esglésies particulars, formades a imatge de l'Església universal, en les quals i a base de les quals existeix l'Església catòlica, una i única. Per això cada Bisbe representa la seva Església [...]. Cada un dels Bisbes, que presideixen Esglésies particulars, exerceixen llur govern pastoral sobre la porció del poble de Déu a ells encomanada” (*Lumen Gentium* 23).

2. Col·laboren amb el Bisbe en el govern de la diòcesi, com Òrgans de Coordinació i Consulta, el Consell Episcopal, el Consell Presbiteral, el Col·legi de Consultors, el Consell Diocesà de Pastoral i el Cabildo Catedral, segons els seus Estatuts respectius, tot i que no formen part pròpiament de la Cúria Diocesana (Cf. CIC cc. 502; 495-501; 511-514).

3. La Cúria Diocesana és “l'estructura de la qual se serveix el Bisbe per a expressar la pròpia caritat pastoral en els seus diversos aspectes” (*Pastores Gregis* 45). I atenent a l'expressió referida en el c. 469, “*regimine*

universa dioecesis", la cúria diocesana comprèn un molt ample tipus d'activitats: la direcció de l'acció pastoral, l'administració de la diòcesi, i l'exercici de la potestat judicial.

En la legislació i en la vida de l'Església postconciliar, la cúria ve configurada sobre tot com un instrument de promoció i coordinació de totes les activitats pastorals en la diòcesi (Cf. ChD 27; CIC c.469). També les funcions administratives i judicials de la cúria hi quedarien incloses: són de naturalesa pastoral i han de realitzar-se amb un estil marcadament pastoral.

Al ser un instrument al servei del Bisbe, està al servei de tota la diòcesi, de totes les persones i institucions que viuen i treballen en l'Església diocesana al servei de l'evangelització. És un mitjà per a fomentar la coordinació, la unitat i la comunió en el sí de l'Església particular, al voltant del Bisbe, ja que les persones i els organismes que la componen són expressió del servei únic que ofereix el Pastor de la diòcesi al Poble de Déu que li ha estat encomanat.

4. Exigències fonamentals dels qui formen part de la Cúria seran:
 1. plena comunió amb l'Església
 2. idoneïtat per allò que se li encarrega
 3. fidelitat, exemplaritat i esperit apostòlic en el compliment dels seus deures
 4. guardar secret, en el seus límits i segons l'establert pel dret o pel Bisbe (c.149 i 471).

Prometran públicament el compliment fidel de la seva tasca. Els Vicaris emetran, a més, personalment la professió de fe (Cf. c. 471,1 i 833,5).

Al servei de les distintes seccions de la Cúria poden ser destinats fidels laics d'acord amb la seva vocació i missió dins l'Església i a tenor de les normes generals del dret.

II. Serveis diocesans

1. El Vicari General

Nomenat pel Bisbe segons el dret general (c. 475-478), té en tota la diòcesi la potestat ordinària, executiva, vicaria (c. 479,1) que per dret pertoca al Bisbe diocesà, és a dir, per a realitzar tots els actes administratius, excepte aquells que el Bisbe s'hagi reservat o que per dret requereixin un mandat especial (Cf. ChD 27; cc 475 i 479). El vicari general te la consideració canònica de ordinari del lloc (c. 134,1 i 2); no té potestat legislativa ni judicial.

Ha d'exercir el seu ofici segons la voluntat i intenció del Bisbe, no actuant mai en contra de la voluntat d'aquest i informant-lo dels assumptes

més importants (c. 480). [El mateix val per als Vicaris Episcopals, per al Secretari General-Canceller i per l'Ecònom.]

La gràcia denegada pel Vicari i, després, concedida pel Bisbe sense estar informat d'aquella denegació fa invàlida aquesta concessió. Tampoc és vàlida la concessió pel Vicari d'una gràcia denegada pel Bisbe, a no ser que aquest ho consenteixi expressament (c. 65).

El Vicari cessa quan s'acompleixi el termini per al que va ser nomenat; per renúncia, legítimament presentada i acceptada; per remoció decretada i intimidada; i en quedar vacant la seu (cc. 481 i 409).

A la nostra Diòcesi, com a **Delegat per a Relacions i Actes Públics** té com a missió la representació del Bisbe en actes oficials, mantenir la relació amb les institucions civils, així com l'organització dels actes i celebracions diocesanes d'especial significació.

Igualment farà el **Seguiment de les 4 Àrees Pastorals**, acompanyant i reunint-se periòdicament *amb els seus respectius Moderadors de Àrea*

2. El Moderador de la Cúria

Motius d'ordre pràctic aconsellen l'oportunitat de què el Vicari General assoleixi les funcions de moderador (c. 473,3).

Té com a missió específica la direcció interna dels membres de la Cúria, també pel que es refereix a les seves relacions laborals i de servei, i ha de:

a) Coordinar l'activitat dels diferents serveis que constitueixen la Cúria diocesana i cuidar de què tot el personal afectat compleixi degudament la seva funció (c 473,2).

b) Podrà demanar als respectius responsables de servei les informacions necessàries en ordre a una millor coordinació i despatxar o convocar reunions quan ho estimi convenient amb ells o amb el personal afectat.

c) És el **Cap de Personal** en relació als contractes laborals i de prestació de serveis, tot i que pot delegar les funcions que cregui convenientes en el Canceller-Secretari General o en l'Ecònom Diocesà, pel que fa a les altes i baixes en la Seguretat Social, així com la tramitació de les prestacions de jubilació o altres ajuts socials, tant pel que fa als mossens com per al personal contractat a la Cúria.

3. El vicari Episcopal de Pastoral

El Vicari de Pastoral és el prevere nomenat pel bisbe per a coordinar i animar el procés d'evangelització i la pastoral de conjunt de la Diòcesi d'acord al Pla Diocesà de Pastoral. Forma part del consell episcopal de govern (c. 473,4). Té la mateixa potestat ordinària del vicari general en les matèries que li hagin encomanat (c. 476).

El vicari episcopal té potestat ordinària executiva per a realitzar tots els actes administratius, menys els que es reserva el bisbe i els que per dret exigeixen mandat especial (c. 479,2); no té potestat legislativa ni judicial.

La funció del vicari episcopal cessa al complir-se el temps del seu mandat, per renúncia del mateix, per remoció notificada pel bisbe i al quedar vacant la seu episcopal (c. 481).

Funcions a la nostra Diòcesi:

1. Rebre, acompanyar i fer el seguiment dels preveres procedents d'altres països que vénen a compartir el treball pastoral amb nosaltres, i de mantenir la relació institucional amb els seus respectius Bisbes.

2. Multiplicar la presència i cures pastorals del Bisbe en el territori o camps encomanats, fent presents les seves directrius i pensament pastoral.

3. Recollir la realitat diocesana i analitzar-la pastoralment, detectant els buits de la nostra pastoral en els diferents nivells, ambients i serveis: agents de pastoral, estructures, tasques fonamentals, recursos, destinataris prioritaris. I proposar camins per a respondre als buits detectats en els diferents nivells, ambients i serveis pastorals.

4. Fer el seguiment dels acords del Consell Diocesà de Pastoral i, juntament amb els Arxiprestos, estimular la coresponsabilitat eclesial i el suport mutu: revisant la programació anual dels arxiprestats; donant suport als programes i el servei dels seus equips.

5. Visitar, acompanyar i impulsar als Arxiprestos en les seves tasques, animant la vida pastoral dels Arxiprestats, de les Unitats de Pastoral i de les Parròquies i Moviments apostòlics, ajudant a aplicar les Prioritats Pastorals del Pla Diocesà.

6. A través dels Arxiprestos estimularà la fraternitat i suport mutu entre els mossens, parant atenció especial als joves, malalts, ancians i als que tenen una necessitat particular; fomentarà tot allò que els ajudi a la vida espiritual: exercicis espirituals, recessos, direcció espiritual, confessió, vida d'oració, etc.; i cooperarà amb l'Equip Diocesà corresponent buscant amb creativitat la manera de millorar aquests mitjans i promoure'n d'altres que es considerin adequats per a la formació permanent, estimulant la participació en els programes que ofereix la diòcesi.

7. Acompanyar els Delegats Diocesans i els organismes i Moviments apostòlics existents en la Diòcesi, animant la comunió i coresponsabilitat eclesial.

8. Assegurar la relació entre la Pastoral Sectorial i la Territorial.

9. Juntament amb el Vicari General organitzarà l'Assemblea Diocesana, convocada pel Bisbe.

4. El Cancellier - Secretari General

És un ofici que el CIC determina establir necessàriament en la cúria, sota la immediata dependència del Moderador (c. 473,2). Les seves funcions, a part d'altres que el dret particular li assigni, és fonamentalment de caràcter administratiu. És secretari de la cúria (c. 482,3), i li correspon expedir els documents i, com a notari, donar fe pública del contingut. En aquest sentit, ve configurat com auxiliar directe del Moderador de la Cúria per al bon ordre dels treballs administratius. A més, pertocquen especialment al canceller les funcions d'ordre i custòdia de la documentació i dels arxius de la cúria.

Aquest ofici s'exerceix *ad nutum Episcopi*. És el Bisbe diocesà qui l'anomena (c. 470) i valora les circumstàncies d'idoneïtat que concorren en cada candidat (c. 483,2), encara que res no impedeix que la designació li sigui suggerida al Bisbe pel Moderador de la cúria, per exemple. Igualment, és el Bisbe qui procedeix lliurement a llur remoció (c. 485).

Té com a **funcions específiques**:

1. Redactar, expedir i arxivar els actes escrits de la Cúria, tant els qui procedeixen d'aquesta o a ella van dirigits.

2. Ser secretari i notari de la Cúria, referendat les signatures en tots aquells casos que hagin de produir efectes jurídics (i dels quals informará al Moderador de la Cúria).

3. Cuidar que s'acompleixi la legislació de l'Església sobre els arxius i registres: les prescripcions del cc. 486-491 s'ocupen dels dos arxius de la cúria, el general i el secret, i fixen un mínim de caucions generals que, a part d'altres que l'Ordinari pugui assenyalar, cal observar en qualsevol cas. El Cancellier ha de tenir clau del general (c. 487) i ha de donar el seu consentiment, juntament amb el del Bisbe o del Vicari General per treure qualsevol document. No pot tenir la clau de l'arxiu secret. Només la pot tenir el Bisbe.

4. El Cancellier serà també *secretari del Consell Episcopal i del Consell Presbiteral*, enviarà les convocatòries i comunicacions, i redactarà les actes i comunicats de reunions.

5. Té *facultats delegades* per: Autoritzar matrimonis i, en el seu cas, dispensar impediments; Autoritzar entables; Gestionar la llicència eclesialística de llibres i publicacions; Tramitar les incardinacions de capellans; Autoritzar aquells expedients que vagin dirigits a les parròquies i organismes oficials.

6. *Igualment li correspon*: Diligenciar els nomenaments i registrar l'entrada de documents a la cúria; Autenticar signatures i còpies de documents, preparar autoritzacions i emetre certificats; Enviar al seu destí documents oficials: convenis, contractes, llicències d'obres, notificacions; Enviar al seu

destinatari els documents oficials que s'adrecen a instàncies extradiocesanes: Conferència Episcopal Espanyola, Santa Seu...; Col·laborar amb el respectiu arxiprest per tal de garantir la integritat del patrimoni i arxiu d'una parròquia en el cas de defunció del rector; Redactar l'estadística anual destinada a la Santa Seu i preparar altres estadístiques i bases de dades que facilitin la informació necessària per a l'acció del govern diocesà; Tramitar l'aprovació d'estatuts i erecció d'associacions i fundacions, i la seva inscripció en el registre d'entitats religioses del Ministeri de Justícia; Preparar llicències ministerials i enregistrar la col·lació de ministeris i ordenacions i notificar l'ordenació diaconal a la parròquia pertinent; Preparar decrets; Tramitar l'expedient d'abandó de l'Església; Gestionar l'arxiu secret de la cúria.

7. Dependran immediatament del Canceller els serveis següents:

- a. L'arxiu d'actes dels diferents organismes de la Cúria, amb l'índex pertinent de la documentació arxivada.
- b. L'arxiu de partides.
- c. La comunicació amb l'arxiu històric.
- d. La Notaria de matrimonis i partides.
- e. El Registre general per al corresponent 'assentament' de tots els documents, comunicacions, cartes, etc., dirigides als organismes de la Cúria o a les persones que la integren.
- f. La persona o oficina responsable de facilitar als qui ho sol·liciten les dades i orientacions pertinents sobre persones, organismes i activitats de la Cúria.
- g. L'agència de Precs a Roma.

5. L'Administració Diocesana

L'Administració Diocesana ha d'estar al servei de la pastoral, essent signe i realització de la comunió eclesial de béns, i a ella correspon la gestió econòmico-financera de tots els béns mòbils i immòbils de la diòcesi, i vetllar per la bona administració de fundacions, dipòsits, col·lectes, donatius, crèdits, préstecs, fons de reserva, finques rústiques, lloguers, conservació, reparacions, vendes, inscripcions, tributs, finques urbanes, amb els temples, cases i sales parroquials, servituds, etc. (c. 1284).

L'Administració Diocesana està confiada al **Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics** i a l'**Ecònom Diocesà**, que l'assumiran sota l'autoritat del Bisbe, d'acord amb dret general de l'Església i d'aquesta normativa diocesana, intentant fer créixer la responsabilitat de tots els fidels i de les diferents institucions que hi ha a la diòcesi per a subvenir a les necessitats de l'Església dins l'esperit d'una comunicació cristiana de béns i amb l'objectiu d'anar avançant pel camí de l'autofinançament.

1. El Consell d'Assumptes Econòmics, establert per la legislació eclesiàstica per a cada diòcesi i presidit pel mateix Bisbe diocesà (c.492,1), estarà compostat per les persones –expertes en matèries jurídiques, econòmiques i financeres– que el Bisbe designi i pel termini que en el seu nomenament assenyali.

1.1. Aquest Consell elaborarà abans del 31 de desembre cada any el Pressupost d'ingressos i despeses de l'any següent per al regim econòmic de la diòcesi i aprovarà, si escau, abans del 31 de març de l'any següent els comptes de resultats que li presentarà l'Ecònom Diocesà (cc. 493 i 494,4).

1.2. Correspon al Consell donar el consentiment perquè el Bisbe pugui realitzar els actes d'administració extraordinària i alienar béns de la diòcesi o de les persones jurídiques que depenen d'ell, quan superen la quantitat màxima fixada per la Conferència Episcopal Espanyola (cc. 1277 i 1292).

1.3. Cal que sigui escoltat pel Bisbe:

- a. Quan s'hagi de fixar els actes que, dins de la diòcesi, superen els límits de l'administració ordinària.
- b. Al determinar el lloc i la manera de dipositar i invertir els actius financers i béns que constitueixen la dotació de les fundacions que depenen del Bisbe, i també per a disminuir les càrregues fundacionals (cc. 1305 i 1310,2).
- c. En la realització dels actes d'administració de major importància, que estiguin dins de l'administració ordinària (c. 1277).
- d. En el nomenament i remoció de l'Ecònom Diocesà (c. 494,1 i 2).
- e. A l'imposar a les persones jurídiques públiques que depenen del Bisbe l'aportació prevista per a subvenir a les necessitats de la diòcesi (c. 1263).
- f. En la declaració del caràcter beneficial de determinats béns per a constituir els fons de sustentació del clergat (cf. II Decret General de la CEE, art. 12, 3. Cf. Norma transitòria 3a del mateix Decret).

2. L'Ecònom Diocesà:

2.1. D'acord al Dret general de l'Església té la missió de:

- a. Administrar els béns de la diòcesi, sota l'autoritat del Bisbe i d'acord a la manera determinada pel Consell d'assumptes Econòmics (c. 494,3).
- b. Efectuar els ingressos propis de la diòcesi, els pagaments que legítimament li ordeni el Bisbe o la persona física o jurídica autoritzada per ell (ibid.)

- c. Rendir comptes, a la fi de l'any, dels ingressos i despeses al Consell d'Assumptes Econòmics (c.494,4).
- d. L'administració del Fons Comú, d'acord amb el seu estatut, preocupant-se de l'adequada sustentació del clergat (c. 281) i d'altres persones alliberades totalment o parcialment al servei de la diòcesi (c. 1286). (Gestionar, si existeix, l'Institut per a la sustentació del clergat - c. 1274,1).
- e. Per encàrrec del Bisbe, ha de vigilar l'administració dels béns de les persones jurídiques públiques que depenen del Bisbe i administrar els béns d'aquelles que no tinguin administrador (cc. 1278; 1276; 1279,2).
- f. Coneixerà i registrarà l'estat de comptes de totes les persones jurídiques que, d'alguna manera, depenen o estan sotmeses a la vigilància del Bisbe (c. 1287), una vegada revisades pel departament corresponent i aprovades pel Consell d'Assumptes Econòmics.

2.2. Podrà servir-se dels òrgans de gestió i de consulta convenients:

- a. **el Departament de Patrimoni Immobiliari**, que es cuidarà d'inventariar les propietats del bisbat i de les parròquies i assessorar en tot el que calgui. (El seu Director participarà en les gestions de manteniment i valoració d'ús d'aquestes propietats.)
- b. **l'Assessoria civil i fiscal**, pels assumptes pertinents.

III. Coordinació i temporalització.

1. A l'inici del curs el Moderador convoca una trobada dels caps de servei, presidida pel bisbe, per tal de fer un seguiment del procés conjunt de la Cúria i confrontar els objectius ordinaris de cada servei amb el missatge pastoral anual que el bisbe adreça a la comunitat diocesana.

2. Un cop o dos a l'any trobada de cada servei, per separat, amb el bisbe.

3. Una vegada a l'any trobada general de tot el personal de la Cúria, presidida pel bisbe, per tal d'experimentar entre nosaltres, més enllà de les relacions funcionals, la crida evangèlica "estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat" (Jn 13, 34-35).

4. **Avaluació:** Cada servei comparteix amb els altres serveis les seves experiències, encerts i errors. El Moderador de Cúria elabora la síntesi global d'allò compartit i de la seva incidència en la diòcesi, tenint en compte tot el que es diu a la Introducció General, apartat n. 3, d'aquest document.

Lleida, 18 d'octubre de 2012

Cúria Diocesana

Decret

Motius d'ordre pràctic aconsellen que el Vicari General assoleixi també les funcions de Moderador de la Cúria.

D'acord amb els canons 149, que regula els requisits perquè algú sigui promogut a un ofici eclesiàstic, i 469-481 que en concreten les circumstàncies, nomeno al **Vicari General Mn. Ramon Prat i Pons Moderador de Cúria de la Diòcesi de Lleida**.

Agraeixo la feina feta fins ara en aquest mateix servei i la bona disposició de **Mn. Josep Antoni Jové Camí a qui ratifico com a Vicari Episcopal de Pastoral**.

Tots dos amb les competències i funcions que contempla la legislació universal i les meves disposicions, agraint-los la seva generosa col·laboració en acceptar aquests serveis, amb la confiança que seguiran posant tot el seu interès i prudència en aquests serveis a la nostra Església Particular.

Lleida a 18 d'octubre de 2012

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General provisional

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 4 de juny

Seguiment de temes pendents:

Mn. Víctor Espinosa exposa el treball que ha realitzat la comissió encarregada d'estudiar alternatives per al futur de la Casa Sacerdotal. Es reparteix un esquema a tots els consellers, on s'exposa la possible creació d'un ens que agrupi el funcionament i gestió de la Casa Sacerdotal i la Casa de l'Església. Una empresa s'encarregaria dels serveis necessaris per abastir a les dues institucions (menjar, roba, neteja...) i els específics socio- sanitaris de la Casa Sacerdotal.

En aquest petit estudi s'han consultat professionals cristians de diverses índoles i s'han intentat tenir presents tots els aspectes fonamentals. La gestió d'aquest possible nou ens, per suposat, estaria a càrrec del nostre bisbat.

També s'ha tingut present la possibilitat de creació d'una pròpia fundació que assumís els serveis que realitzaria una empresa, la viabilitat d'aquest projecte i les seves dificultats.

De tots aquests passos que s'han fet s'informarà a la Comissió permanent de la Casa Sacerdotal.

Preveres amb necessitat d'atenció especial: S'expressa la dificultat de demanar l'estat patrimonial als preveres que tenen necessitats especials d'atenció, si no surt d'ells mateixos el col·laborar.

Hi ha diversos suggeriments, i el que pren més força, es anar pensant en la possibilitat d'habilitar una de les plantes de la casa com a "planta infermeria". Quan els preveres tinguessin la necessitat d'estar en aquesta planta, seria obligatori la presentació del seu estat patrimonial per col·laborar en les despeses que aquesta major atenció genera.

Candidats laics a rebre encàrrecs públics: El Sr. Bisbe va ampliar el termini de temps de presentació de candidats. S'han presentat alguns noms més, dels que en algun cas no queda clar si es tracta per serveis a la pròpia comunitat d'origen o si podrien anar a d'altres.

El Sr. Bisbe farà una selecció dels candidats presentats als que caldria formar amb un curs específic, curs que s'ha de preparar.

A continuació s'enceta el **tema primer i únic** de l'ordre del dia: **Assemblea Diocesana. Comentaris i conseqüències de la mateixa, al nostre territori.**

Els consellers expressen la seva opinió de l'assemblea. Unanimitat en una opinió molt favorable sobre el testimoni que van aportar els laics,

amb encàrrecs públics. A més d'informar, aquests testimonis, van servir per encoratjar a d'altres persones que podrien oferir aquest servei a l'Església.

La segona part de l'assemblea també va ser molt útil per poder aclarir la tasca de les àrees i la seva disponibilitat a les comunitats.

Es suggereix que es podria afavorir que algunes Unitats Pastorals que ja estan duent a terme algunes experiències en aquesta línia (encàrrecs, treball en xarxa...), expliquin les seves experiències, com a una certa continuació de la mateixa assemblea.

El Sr. Bisbe destaca que a la segona part hi ha algunes persones que marxen, és possible que per manca de temps, però que no es pot reduir més la durada de l'assemblea.

El Sr. Bisbe explica que algú ha qüestionat el fet que l'assemblea duia el títol "Presència de l'Església a la societat", però els testimonis presentats eren de servei a les nostres comunitats. Potser caldria, en el propers anys, convidar explícitament a d'altres persones, altres agents presents a la nostra societat que donessin el seu testimoni.

El Sr. Bisbe també opina que s'hauria d'intentar fer l'assemblea una mica més dinàmica i no tan informativa.

Mn. Ramón Prat, Vicari General, fa una valoració positiva dels tres anys de continuïtat de l'assemblea, i que és important que es vagi recordant la reserva d'aquest dia.

En quant a les Àrees de cooperació, la finalitat d'aquestes és donar suport a les comunitats i alhora ser també presència pública d'Església.

Mn. Ramon destaca alguns dels suggeriments que es van demanar a l'assemblea i que li han arribat:

Esforç que s'ha de continuar fent per tal que les nostres celebracions litúrgiques siguin respectuoses amb la nostra llengua i cultura i que alhora els nous trobin facilitats d'adaptació a les mateixes.

No seria necessària una delegació de pastoral bíblica, ja que la Paraula de Déu és la base que ha d'estar present en tota realitat eclesial.

Esmenes que s'han fet respecte a l'àrea d'Evangelització, respecte a les sigles i noms de les comunitats...

Informacions i comentaris diversos:

Mn. Ramon Prat, Vicari general, recorda el simposi de Maria de Natzeret, que serà del 19 al 21 d'octubre de 2012. Cal aprofitar-lo i difondre'l.

El Sr. Bisbe informa d'una reunió que tindrà el dia següent amb alguns polítics de Lleida, amb la finalitat d'escoltar les seves peticions a l'Església de Lleida, en la línia de fer presència d'Església a la societat.

Sessió del dia 25 d'octubre

Seguiment d'acords i temes pendents:

El Sr. Bisbe, informa que s'han anat rebent propostes de nous candidats a rebre encàrrecs públics i alguns s'han seleccionat. Hi ha una atenció diferenciada a aquells que podrien rebre l'orde del diaconat permanent (4 possibles candidats), els quals rebrien una formació acompanyada. **Mn. Ramón Prat**, Vicari General, completa que el curs de preparació als candidats a rebre encàrrecs públics començarà al més de gener de 2013.

Tema primer: **Presentació del missatge de Mons. Joan Piris, per al curs pastoral 2012/13, "La necessària qualitat espiritual", a càrrec del Sr. Bisbe.**

La primera atenció que fa el Sr. Bisbe és que es corregeixi el terme "**meditacions**" pel terme "**mediacions**", que es troba a les pàgines 4 i 21 del missatge.

El missatge d'enguany vol trobar-se en continuïtat amb les cartes del anys anteriors, obrint-se en aquesta ocasió, al món i a l'Esperit, cercant sempre unitat entre pastoral i espiritualitat. El missatge vol provocar un creixement en el diàleg, l'escolta, la qualitat espiritual del nostre ministeri.

El Sr. Bisbe va resseguir l'esquema de la carta: del Concili Vaticà II hi ha elements molt centrals com les relacions Església - món. El Sr. Bisbe afirma que l'Església no ha de ser un afegit al món, sinó signe en el món.

En la memòria de com s'ha rebut el Concili al llarg dels anys trobem tensions, problemes, signes de continuïtat i de ruptura. El Concili Provincial Tarraconense va voler acomodar el Vaticà II al sentir de les terres catalanes.

En el punt tercer del missatge trobem el cos del mateix: nova evangelització a la que tots estem cridats. En aquest aspecte l'Església ha de qüestionar-se sobre si mateixa i adonar-se que ha de tenir experiència profunda del Crist per esdevenir evangelitzadora.

Hem de verificar en la nostra vida de fe la integració en el Cos Eclesial, amb una formació que ens ajudi a créixer entre l'equilibri de la vida interior i les realitats que ens envolten. No podem creure de qualsevol manera, hem de creure en el Crist, el Fill de Déu.

La fe, especialment, madura en grup per això hem de redescobrir noves maneres de viure agrupats en un Cos Eclesial on no són possibles les individualitats. Hem d'esdevenir *sal i llum* en el món.

El punt quart que fa referència a les mediacions per créixer en la qualitat espiritual, afirma la dignitat dels batejats fent una crida a tots a la santedat.

Aquesta condició s'hauria de visualitzar, aprofundint en la pregària com a condició per tenir viva la fe.

En quant a les vocacions particulars, es fa una crida als rectors de les parròquies i als dirigents dels moviments per a què sense por convoquin a candidats a la vocació sacerdotal, ja que aquest ministeri no pot ser substituït pel ministeri dels laics.

Cal mantenir l'impuls missioner, introduir la pregunta sobre Déu en un món molt secularitzat, parlar de Déu... Les parròquies que són la porta oberta més immediata a la fe cristiana, s'han de mostrar acollidores. S'han de pensar noves formes de transmetre la pregària, llegint la vida personal i comunitària a la llum de la Paraula de Déu. Finalment l'Eucaristia serà el signe més visible d'aquesta experiència comunitària, pel que s'haurien de revisar aquestes celebracions per a què fossin veritable experiència de fe, concentrant la comunitat per viure una mateixa taula i, si calgués, suprimint la misses (això seria el mitjà, no la finalitat) (1 Cor 11, 23-27).

Sobretot, per ser signe comunitari, cal suprimir misses anònimes, silencioses, passives, aïllades...

Les Unitats Pastorals són una bona opció per compartir carismes, unitat de plantejaments que s'acomoden després a les necessitats de cada lloc. Les Àrees d'Evangelització serviran per recolzar aquesta tasca.

No hem de defugir de parlar de la comunicació de béns, als consells de les nostres parròquies; millorar la Pastoral de la Salut a les nostres parròquies... Invertir recursos en formació però evitant duplicitats, aprofitar les propostes diocesanes actuals. Insistir en l'acompanyament espiritual, provocant espais i temps i dignificant el sagrament de la reconciliació.

Tema segon: Explicació del Grup d'Estudi per atendre/resoldre els reptes /dificultats de les Unitats d'Acció Pastoral, a càrrec de Mn. Ramon Prat, Vicari General.

Mn. Ramon Prat reflexiona que per resoldre els problemes concrets de les Unitats Pastorals, es necessari formar un grup d'estudi que atengui les situacions concretes. L'IREL col·laboraria en el que calgués, però sobretot aquest grup d'estudi estaria secundat per la Vicaria de Pastoral.

Els consellers fan les seves aportacions a aquesta idea: alguns ho consideren molt necessari per rebre ajudes, consensuar propostes; s'opina que això no es podria imposar però tampoc deixar-ho al lliure albir dels rectors de les parròquies...

El Sr. Bisbe demana que els Arxiprestos reflexionin sobre les Unitats Pastorals que tenen al seu territori, si cal refer-les...

Mn. Ramon Prat, apunta que per la via de Vicaria de Pastoral i els Arxiprestos és on s'ha de produir la invitació per participar en aquest grup d'estudi, que vol ser "laboratori de treball" que hauria d'estar format per preveres i laics.

Acord: S'aprova la creació d'aquest grup de treball de recol·lament als reptes i problemes que es generin a les Unitats d'Acció Pastoral.

Tema tercer: Iniciatives a prendre a les nostres comunitats i grups amb motiu de l'any de la fe, a càrrec de Mn. Josep A. Jové, Vicari de Pastoral.

Mn. Josep A. Jové, informa de les iniciatives que han arribat la Vicaria de Pastoral i que se sumen a les que ja apareixen al missatge del Sr. Bisbe.

Major comunió entre preveres i parròquies.

Ressaltar l'aspecte baptismal, donant relleu a la Pila Baptismal, realçant la festa del 13 de gener, el Baptisme del Senyor.

Peregrinació personal a la Pila Baptismal on cadascú va ser batejat.

Emfatitzar les confessions i crear els espais i temps adequat.

Proporcionar a les parròquies que ho volguessin, una pancarta de tela amb el logotip de l'Any de la Fe.

Llegir i comentar les catequesis que actualment està fent el Sant Pare sobre el Credo.

Repartir a les parròquies targes del credo, manaments, benaurances...

Estudiar i crear col·loquis sobre el Catecisme de l'Església Catòlica.

Publicitar el recurs dels fulletons que ha elaborat Mn. Joan R. Ezquerra sobre la carta *Porta Fidei*.

Afavorir alguna sortida arxiprestal amb algun d'aquest sentits més pràctics. El Sr. Bisbe suggereix una peregrinació a la parròquia de Sant Pere amb motiu del Beat Francesc Castelló (màrtir, testimoni de la fe) i a les cel·les de la Paeria on va ser empresonat.

Aprofitar les propostes de formació que ofereix l'IREL.

Promocionar més la lectura de la Bíblia, donant algun curset de formació on convingui.

Intervencions dels consellers:

Cantar el credo a les celebracions dominicals, resar la pregària eucarística lentament assaborint el seu sentit, curs de *Lectio Divina* que organitza l'IREL per formar formadors.

Aprofitar tots els recessos i els Exercicis Espirituals que organitza la diòcesi.

Que les conferències quaresmals tinguin un contingut que sigui prou estimulant per a què la gent se senti convocada.

Informacions:

Per raó d'una consulta que va arribar a la Cúria Diocesana sobre el que cal fer (actitud pastoral) davant unes exèquies sense cos (cos donat per l'estudi), es comenta que ja que els *Praenotanda* del llibre litúrgic de les exèquies no afirma res al respecte, cal procedir com en una celebració habitual de les exèquies, adaptant les pregàries que facin una referència concreta al terme "cos".

Per iniciativa de la Vicaria de Pastoral i Secretaria General, es proposa que totes les parròquies tinguin una adreça electrònica de domini del Bisbat (exemple: magdalena@bisbatlleida.org) per tal d'assegurar sempre la comunicació amb les parròquies al marge dels correus electrònics personals de cada rector. La creació d'aquests correus i la seva implantació aniria a càrrec de la Vicaria de Pastoral i la Secretaria General.

Acord: S'aprova per unanimitat dels consellers la creació d'aquestes adreces electròniques de domini del Bisbat de Lleida.

Vicaria Judicial demana que a través dels Arxiprestos es demani la màxima cura amb les comunicacions que arriben a les parròquies (anotacions de matrimonis, nul·litats...) per tal que no es produeixin casos de manca d'anotacions als llibres corresponents i després això generi dubtes i desconfiances.

Vicaria de Pastoral

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 4 de juny

Tema Primer i únic: Assemblea Diocesana. Comentaris i conseqüències de la mateixa al nostre territori.

La majoria de consellers expressen la seva impressió sobre l'Assemblea, en nom propi i dels col·lectius o comunitats que representen:

Els testimonis dels laics van ser molt ben rebuts i interessants i en general va haver una molt bona participació. Grups de joves que van assistir van trobar a faltar l'aspecte celebratiu, considerant l'Assemblea una mica "llarga" (tres hores) i estàtica.

Altres consellers van trobar a faltar la participació de més joves de les nostres comunitats, la qual cosa és un repte a tenir present.

Els testimonis dels laics, dos van ser de fora del nostre bisbat. També en el nostre hi ha molts exemples que fóra bo que es coneguessin.

Per fer més dinàmica l'Assemblea es podrien intercalar moments de pregària i més possibilitats dels assistents de fer preguntes i comentaris.

Els testimonis també han d'estar preparats per com transmetre el missatge que volen donar. Cal cuidar l'aspecte comunicatiu, ajudant-se amb elements multimèdia que enforceixin el missatge.

Els laics es van sentir molt coresponsables de la pastoral en sentir els testimonis que es van aportar.

Conseqüències al nostre territori

Les línies de treball que proposa l'Assemblea són molt interessants, però falta concretar qui les porta endavant, com fer-ho, com encetar-ho als nostre arxiprestats, parròquies...

Es necessari que aquests laics, a més de tenir el suport del rector de la comunitat, hi hagi algú de la diòcesi que els acompanyi, els reuneixi, els formi...

A la nostra diòcesi hi ha llocs o zones on costa molt que sorgeixi aquest tipus de ministeris o encàrrecs, en canvi en d'altres zones del nostre bisbat ja hi ha experiències. Caldria crear un espai on compartir-les, per engrescar a d'altres.

El Sr Bisbe informa que ha rebut noms de persones candidates a rebre aquests tipus d'encàrrecs per part de la diòcesi. Cal fer una tria i s'està dissenyant quin itinerari de formació caldria fer amb aquestes persones.

Mn. Ramón Prat, Vicari General, continua el desenvolupament del Consell explicant el document **“Reorganització de les delegacions diocesanes del bisbat de Lleida en quatre àrees de cooperació”**.

Fins arribar a aquest moment ja s’ha recorregut una trajectòria de tres anys de treball, que ha començat a donar fruits. S’ha passat del desco-neixement de les diferents entitats que formen les àrees, al coneixement, complementarietat i treball en conjunt.

S’han creat quatre àrees amb uns objectius comuns i d’altres d’espe-cífics però que no són “compartiments estancs”. De moment encara està tot en procés de formació, fent-se passes molt serioses i segures. En el seu moment això serà un suport per a les comunitats i la tasca dels arxiprestos serà potenciar-ho.

Tot aquest esforç ha de convergir en un procés de comunió eclesial vers la missió de l’Església en el món.

A continuació, els consellers presenten els seus dubtes o comentaris al respecte de les *quatre àrees de cooperació*:

Es demana qui serà el referent de cadascuna de les àrees per tal de demanar ajuda o oferir serveis i es contesta que tant bon punt tot el procés estigui conclòs, s’informarà puntualment a la Web del bisbat.

Algun dels arxiprestos demana com li podran ajudar les àrees en el procés d’evangelització a la seva parròquia i s’explica a tothom, com en aquests casos, estarà en funcionament l’*Àrea Gaudium et Spes* o d’*evan-gelització*, i es posen també altres exemples.

Les actuals Delegacions també confessen que tenen unes possibilitats limitades, estan esperançats, però amb unes solucions a oferir que són les que són. Es remarca que falta anotar a l’*Àrea Gaudium et Spes* o d’*evan-gelització* els següents moviments: Centre de Preparació al Matrimoni; Moviment Familiar Cristià; Encuentro Matrimonial.

Cal que la comunicació entre les àrees sigui recíproca, per tal que les ofertes i experiències estiguin a l’abast de tothom.

Es podria crear un espai diocesà on compartir el que es fa a les comu-nitats, per tal de compartir fortaleeses i febleses, oferir els recursos que tenim. No ens ha de fer por el treball en xarxa, en el fons ja fa temps que l’estem fent i es la millor manera d’optimitzar recursos i descobrir objectius comuns.

Mn. Ramón Prat, clou les observacions i comentaris, dient que cal anar pensat en tancar el document amb les aportacions últimes que es facin i donar un termini fins a final de mes per això.

S’arriba a aquest Acord: S’estableix el termini del mes de juny per fer les darreres aportacions o observacions al document “Reorganització de les

delegacions diocesanes del bisbat de Lleida en quatre àrees de cooperació". Passat aquest termini el document restarà en mans del Sr. Bisbe per a la seva ratificació i relació amb la pastoral de conjunt.

Informacions:

El Sr Bisbe recorda les tres dates que tothom ha de tenir molt present: Inici de curs Pastoral (13 de setembre de 2012); Missa Crismal, Dimarts Sant, (26 de març de 2013); Assemblea Diocesana (dissabte de vigília de Pentecosta, 18 de maig de 2013).

El Sr. Bisbe també explica la trobada que va tenir amb cristians amb un càrrec públic (polítics). Tot l'arc polític va estar representat i tothom va tenir l'oportunitat d'expressar la seva experiència cristiana tot assumint el càrrec públic que representen.

Mn. Josep A. Jové, Vicari Episcopal de Pastoral, demana que s'envii per correu electrònic a la Vicaria de Pastoral, tots els canvis que hagin d'adreces electròniques, telèfons... També avisa que s'enviarà per format digital les intervencions que van fer els testimonis laics de l'Assemblea.

Mn. Daniel Gómez, explica en nom de la Delegació de Mitjans de Comunicació, que s'està treballant en agilitzar l'agenda Web, per incorporar més activitats que fan les diverses Delegacions o comunitats. Anima a que tothom envii dades a l'Agenda de la Web del bisbat per, si s'escau, publicar-les.

Secretaria General

Nomenaments

Octubre

Dia 14

Mn. Jordi Pardell Mateu, Rector de la Unitat Pastoral constituïda per les parròquies Sant Jaume, de Lleida i Santa Maria de Butsènit.

Mn. Lucas F. Evung Edjang, Vicari de la Unitat Pastoral constituïda per les parròquies Sant Jaume, de Lleida i Santa Maria de Butsènit.

Dia 18

Mn. Ramon Prat Pons, Moderador de Cúria de la Diòcesi de Lleida.

Mn. Mateu Hidalgo Sannicolás, Notari de matrimonis i Agent de Precs, provisional.

Normes sobre els llibres Sacramentals Parroquials

I. Els llibres sacramentals i els seus responsables

1. A cada parròquia ha d'haver-hi els llibres sacramentals establerts pel Dret, almenys el de baptismes, matrimonis, difunts (cf. C. 535&1) i confirmacions (cf. I Decret CEE, art. 5).
2. L'encarregat dels llibres sacramentals parroquials és el Rector de la parròquia. El Rector pot delegar aquesta funció en un Vicari parroquial. Caldrà delegació escrita del Bisbe Diocesà o del Vicari General per confiar aquesta responsabilitat a una altra persona que no sigui el Vicari Parroquial.
3. Només les persones esmentades en l'apartat anterior estan legítimades per signar les partides sacramentals.
4. Els llibres sacramentals formen part dels arxius parroquials protegits pel allò que s'estableix en l'article I.6 de l'Acord sobre Assumptes Jurídics entre la Santa Seu i l'Estat espanyol i, en conseqüència, pot denegar-se l'accés a qualsevol autoritat civil no autoritzada per l'Ordinari diocesà.
5. Els llibres sacramentals no són fitxers, en el sentit de l'article 3 b) de la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de Caràcter

Personal i, en conseqüència, no s'ha de comunicar la seva existència al Registre General de Protecció de Dades.

6. S'aconsella vivament que els llibres parroquials que, en el moment de tancar-se, tinguin una antiguitat superior als cent anys es dipositin a l'Arxiu Històric Diocesà, sense perjudici de la propietat, que segueix corresponent a la parròquia i que s'acreditarà mitjançant el corresponent certificat de dipòsit, que s'unirà a l'inventari parroquial.

II. Les anotacions i les notes marginals

7. Les anotacions en els llibres sacramentals han de contenir totes les dades previstes en la legislació tant general com particular (cf. cc. 877, 895, 1121, etc.)
8. En el Llibre de Baptismes, quan calgui, s'hi efectuaran notes marginals en les quals es faci constar la recepció de la confirmació i tot el que es refereix a l'estat dels fidels per raó del matrimoni, de l'adopció, de l'orde sagrat, de la professió perpètua en un institut religiós i del canvi de ritu (cf. c. 535&2).
9. En el llibre de matrimonis, quan calgui, s'hi inscriuran notes marginals en les quals es faci constar, de forma resumida, la convalidació, la declaració de nul·litat o la dispensa pontificia de dissolució de matrimoni rat i no consumat

III. La manera de portar els llibres

10. Els llibres, en suport paper, podran ser llibres ordinaris de registre o bé llibres editats amb aquesta finalitat. En tot cas s'exclouen els llibres formats per impresos editats i complimentats per ordinador.
11. És necessari que el Rector de parròquia iniciï i tanqui cadascun dels llibres sacramentals. Per iniciar-lo ha d'assenyalar breument aquest fet en el seu primer foli, fent constar la data, les dades identificatives essencials de l'encarregat del llibre, el nombre de pàgines, etc. Igualment en tancar-lo, però a la pàgina següent a l'última escrita. En ambdós casos, ha de constar la data, signatura i segell a la pàgina corresponent.
12. Les dades han d'escriure's amb retolador de tinta líquida o ploma estilogràfica, mai amb bolígrafs ordinaris o derivats.
13. Si en preparar un extracte o certificat, no es coneix alguna de les dades sol·licitades, l'espai (també en el cas de les notes mar-

ginals) no s'ha de deixar en blanc, sinó que ha de marcar-se amb una línia diagonal a fi d'evitar una eventual manipulació.

14. Si dins d'un llibre s'han deixat involuntàriament una o varies pàgines en blanc, han d'anul·lar-se marcant-les amb una única ratlla diagonal, de costat a costat, amb la mateixa finalitat expressada en el número anterior.
15. En el cas que s'hagi comés algun error material en inscriure, anotar o certificar, no s'ha de sobreesciure o utilitzar líquids d'esborrar, sinó invalidar la paraula o paraules incorrectes, marcant-hi al damunt una línia recta, i delimitar-les entre parèntesi, per a continuació, indicar, sempre en nota a peu de pàgina, la validesa de la correcció amb la paraula "Val", signant posteriorment la nota. En cas contrari, podria posar-se en dubte la seva autenticitat.
16. El document només quedarà validat amb la signatura manuscrita, llegible, i el segell de la parròquia.
17. És aconsellable l'ús de tinta de color per al tampó de segellar. És necessari que l'empremta del segell se superposi a una part de la signatura o del text amb el fi de prevenir possibles manipulacions.
18. Les dades requerides en els llibres sacramentals han de ser acomplertes amb tota diligència, a mà, i amb lletra clara i llegible, incloent-hi els corresponents índexs ordenats alfabèticament per cognoms. Només aquests manuscrits tenen valor oficial.
19. Per a qualsevol rectificació o alteració de partides, siguin errors, omissions o canvis efectuats en el Registre Civil, és necessària l'autorització de l'Ordinari diocesà. Cada canvi o alteració es farà constar en la partida consignant, almenys, la referència del document que acredita la modificació.

IV. Expedients matrimonials

20. Tots els expedients matrimonials han de conservar-se en l'arxiu parroquial. Un cop agrupats per anys, han de numerar-se correlativament i, posteriorment, han de guardar-se en caixes d'arxiu.
21. Les notificacions rebudes amb la indicació d'haver estat acomplertes en el seu respectiu Llibre de Baptismes, han de ser arxivades en el corresponent expedient matrimonial, ja numerat en la forma descrita.
22. Les còpies dels expedients matrimonials destinats a altres Diòcesis s'enviaran a través de la pròpia Cúria diocesana, que serà qui les trameti a la Cúria de destí.

V. Conservació i custòdia dels llibres

23. Els llibres parroquials es custodiaran a l'arxiu parroquial, en un armari que proporcioni les necessàries garanties de conservació i seguretat, i sempre sota clau. Només el Rector o el seu delegat tindran accés a l'armari.
24. En el cas d'unitats pastorals formades per diverses parròquies, els llibres parroquials podran conservar-se a l'arxiu d'una d'elles, amb el consentiment del bisbe.

VI. Accés i consulta dels llibres

25. Correspon al Rector o al delegat, d'acord amb l'establert en el número 2, expedir certificacions o còpies autoritzades dels assentaments o anotacions registrals referents al fidel que les sol·liciti.
26. Els certificats o extractes poden estendre's, escrits a mà o mecanografiats, però sempre complimentats en el model propi de la Diòcesi i validats per la signatura del Rector o del delegat, d'acord amb el número 2, i pel segell parroquial. Els certificats que hagin de produir efectes fora de la Diòcesi han de ser legalitzats per l'Ordinari Diocesà. En el cas que vagin redactats en una llengua no oficial a la Diòcesi de destí, s'acompanyaran de traducció a l'espanyol.
27. Tots els fidels tenen dret a rebre personalment certificacions o còpies autoritzades d'aquells documents continguts en els llibres parroquials que, sent públics per naturalesa, es refereixin al seu estat personal.
28. L'interessat, a no ser que sigui conegut pel Rector o el delegat conforme al número 2, haurà d'acreditar documentalment la seva personalitat, i indicar la finalitat per a la qual sol·licita la certificació.
29. Podran expedir-se també certificacions o còpies quan l'interessat ho sol·liciti a través del propi cònjuge, pares, germans, fills o procurador legal. En aquests casos l'interessat haurà d'indicar, a més, les dades identificatives del parent o procurador i acreditar-los documentalment.
30. No s'expediran certificacions o còpies autoritzades quan no quedi acreditat l'interès legítim i la personalitat de l'interessat i, en el seu cas, del familiar o procurador. S'ha de guardar còpia del document que acrediti les dades referides de l'interessat i del familiar o procurador.

31. A no ser que l'Ordinari diocesà disposi una altra cosa, la documentació relativa als registres sacramentals dels últims cent anys ha de quedar tancada a la lliure i pública consulta, ja que és reservada per la seva pròpia naturalesa. A partir d'aquesta data passarà a considerar-se documentació històrica.
32. Les sol·licituds de dades amb finalitats genealògiques referides als últims cent anys només s'atendran quan l'interessat recapti dades sobre els seus avantpassats directes fins al segon grau inclusiu.
33. En cap cas no s'ha de permetre la consulta directa, manipulació, gravació o reproducció total o parcial dels llibres sacramentals que es trobin a les parròquies.
34. La microfilmació, digitalització o qualsevol altra iniciativa de tractament global o parcial de l'arxiu requerirà l'autorització escrita del Bisbe.
35. Els llibres parroquials no es podran treure de l'arxiu parroquial, tret dels casos mencionats en el número 24.
36. Qualsevol dubte sobre l'oportunitat d'estendre certificats o còpies autoritzades dels llibres sacramentals s'haurà de consultar amb l'Ordinari diocesà.

Abril de 2010

Avisos, facultats i prescripcions per a l'any 2013

I. Sacraments

Baptisme

“El lloc propi de la celebració dels sacraments és aquell en el qual l'Església es fa visible i s'edifica com a tal a nivell local, això és l'església catedral i l'església parroquial. És per això que aquestes esglésies tenen necessàriament font baptismal. En aquests espais, solemnement dedicats al Senyor i que palesen manifestament la funció maternal de l'Església, és on s'ha de celebrar el baptisme i, sense el permís explícit de l'Ordinari del lloc, no s'ha de fer en altres esglésies o oratoris, de per si mateixos no orientats a tal finalitat i tampoc a les clíniques o en cases particulars” (*Directori de Pastoral Sacramental, primera part, Els sacraments de la iniciació cristiana, Baptisme. Conferència Episcopal Tarraconense, 2000, n. 56; en endavant: DPS*).

“Ara bé, l'Ordinari del lloc, escoltat el parer del rector i per atendre les necessitats dels fidels, pot permetre o manar que hi hagi una font baptismal en una altra església o oratori dintre els límits de la parròquia. I és obvi que, si en cas de necessitat –perill de mort– o per llunyania o altres circumstàncies s'hagués de fer fora de l'esmentada església o oratori, el Baptisme se celebra en qualsevol lloc, cercant el més adient i digne entre els possibles”. (DPS, N. 57). “En general, doncs, l'adult s'ha de batejar a la catedral o a l'església parroquial pròpia i l'infant a la catedral o església parroquial dels seus pares, és a dir, on tenen el domicili o el quasidomicili. D'altra banda, haurà de constar l'autorització del rector propi per batejar en una església parròquia que no sigui la pròpia de l'adult o dels pares de l'infant”. (DPS n. 58). En referència al Baptisme, recordem les “Propostes per a una acció conjunta a la Diòcesi de Lleida” publicades al fulletó “*Suggeriments en ordre a la Pastoral del Baptisme*”. Lleida, setembre 2003.

1. Cal tenir una acollida bondadosa i cordial respecte als pares que vénen a demanar el Baptisme per als seus fills, però sense amagar la importància del sacrament i valorar-ne les exigències. (1.1)
2. Dues o tres trobades de preparació amb els pares. (1.3)
3. Fer participar d'alguna manera membres de la comunitat parroquial, tant en les trobades de preparació com en la celebració del Baptisme i pastoral post-baptismal. (1.5)

4. Comunicació al rector de la parròquia pròpia dels pares, quan se celebri el Baptisme en parròquia diferent (I.6) (A la Cúria, hi ha impresos ad hoc)

5. Creació d'un grup d'acció de pastoral post-baptismal (parroquial, arxiprestal, diocesà) (3.4)

6. Es demana que s'impliquin en tota aquesta pastoral del Baptisme les Delegacions, especialment la de Catequesi i Litúrgia. (1.5, 3.5)

7. Es prega als rectors que facin arribar a la Cúria qualsevol material que utilitzin per a la pastoral del Baptisme (preparació, celebració, post-baptisme). Pot ser de profit per a altres parròquies.

Confirmació

“El lloc habitual de la celebració del sagrament de la confirmació és l'església catedral o l'església parroquial. Per la dimensió de catolicitat que comporta la gràcia de la Confirmació, que vincula més estretament el batejat a la missió de l'Església, pot ser bo agrupar els candidats de diverses parròquies en una mateixa celebració, principalment quan els confirmants de cada parròquia són molt pocs” (DPS. Confirmació, n. 142).

En principi, no es permès de celebrar aquest sagrament a les capelles o oratoris dels col·legis.

Penitència

Facultat d'oïr confessions

El Sr. Bisbe concedeix la facultat d'oïr confessions a tots els sacerdots de la clerecia secular residents en aquesta diòcesi i que la tingueren fins al moment present. De la mateixa manera, el Sr. Bisbe, concedeix la facultat d'oïr confessions en tot el territori de la diòcesi, als sacerdots membres d'instituts religiosos o de societats de vida apostòlica que resideixen de manera habitual en la diòcesi, i tenen rebuda, del superior competent, la facultat a què es refereix el cànon 969, 2.

Absolució de censures

En el temps de compliment pasqual, tots els sacerdots podran absoldre, en l'acte de la confessió sacramental, de les censures latae sententiae no declarades ni reservades a la Seu Apostòlica.

Així mateix, aquesta facultat s'estén a tots els sacerdots que escoltin confessions durant el temps i en el lloc que es donen missions, cursets de cristiandat i exercicis espirituals.

Absolució col·lectiva

“La confessió individual i íntegra i l’absolució constitueixen l’únic mode ordinari amb què un fidel conscient de pecat greu es reconcilia amb Déu i amb l’Església” (cànon 960).

“No pot impartir-se l’absolució a diversos penitents alhora sense una confessió individual prèvia i amb caràcter general”, si no es donen conjuntament les dues condicions assenyalades al cànon 961: imminent perill de mort i necessitat greu.

La reunió de grans masses de fidels per a celebracions penitencials no justifica per ella mateixa l’absolució col·lectiva.

Correspon sols al Bisbe diocesà d’establir si hi concorren les condicions requerides al cànon 961. El qui ha rebut vàlidament l’absolució general esdevé obligat a fer “una confessió individual”, segons disposa el cànon 962, 1.

Eucaristia

Facultat de celebrar

a) Tots els sacerdots poden celebrar dues misses el mateix dia, amb causa justa.

b) Els rectors i responsables de les esglésies tenen facultat per celebrar tres misses els diumenges i festes de precepte.

c) En virtut de facultats especials, atorgades per Rescripte de la Congregació per al Culte Diví i Disciplinar dels Sagraments, es concedeixen, a més, les següents autoritzacions:

1. Tots els sacerdots amb responsabilitat parroquial, poden celebrar tres misses, àdhuc els dies feiners, sempre que ho exigeixi una necessitat pastoral.

2. Els sacerdots que tenen confiades tres o més parròquies, poden celebrar quatre misses els diumenges i dies de precepte, igualment per necessitat pastoral.

Els altres sacerdots, per poder fer ús d’aquestes facultats, caldrà que ho sol·licitin oportunament.

Pel que fa referència a l’aplicació de la segona, tercera i/o quarta missa, s’ha d’observar el que es determina en l’apartat “estipendis” d’aquests avisos.

Temps de celebració de la Missa

En el cànon 931 es determina que la celebració i administració de l'Eucaristia poden fer-se tots els dies i a qualsevol hora, amb les excepcions que s'estableixen en els temps litúrgics.

Missa pro populo

Segons el cànon 534,1 del vigent Codi de dret canònic, els rectors estan obligats a aplicar la missa pel poble tots els diumenges i festes que siguin de precepte en la diòcesi.

Estipendis

Els sacerdots que celebren dues o més misses en un mateix dia, en virtut del cànon 951, poden rebre estipendi per la segona, tercera o quarta missa, aplicant per la intenció del Bisbe diocesà, o per la intenció particular, de tal manera que donin comptes i lliurin l'estipendi a la Col·lectoria de Misses, a favor de la Caixa Diocesana de Compensació. L'estipendi actual establert per la Conferència Episcopal Tarraconense és de 10 euros.

Comunió més d'una vegada al dia

Les disposicions canòniques vigents permeten que, qui ja ha rebut la Santíssima Eucaristia, pugui rebre-la de nou per segona vegada el mateix dia, solament dins de la celebració de l'eucaristia en la que participi, salvant el que prescriu el cànon 921 en cas de Viàtic.

La comunió a les persones en situació irregular

L'Exhortació apostòlica "Familiaris Consortio", de l'any 1981, en el seu n. 84, diu: "l'Església reafirma la seva praxi de no admetre a la comunió eucarística als divorciats que es casen una altra vegada, ja que llur estat i situació de vida contradiuen objectivament la unió d'amor entre Crist i l'Església, santificada i actualitzada en l'Eucaristia."

En el cas de catòlics que prefereixen contreure només matrimoni civil, i difereixen el religiós, "els pastors de l'Església no podran admetre'ls als sagraments" (Exh. Ap. "Familiaris Consortio", n. 82).

Tots aquests, així com les parelles que viuen en situació irregular, i de manera que provoquin escàndol al Poble de Déu, tot i estar exclosos de la comunió eucarística, s'han de sentir fills estimats de l'Església, i esperonats a la reconciliació sacramental.

"El Sínode dels Bisbes ha confirmat la praxi de l'Església, fundada en la Sagrada Escriptura (cf. Mc 10,2-12), de no admetre als sagraments els divorciats casats de nou, perquè el seu estat i la seva condició de vida contradiuen objectivament aquesta unió d'amor entre Crist i l'Església que

se significa i actualitza en l'Eucaristia. Tanmateix, els divorciats tornats a casar, malgrat la seva situació, continuen pertanyent a l'Església, que els vetlla amb especial atenció, amb el desig que, en el que puguin, conreïn un estil de vida cristià mitjançant la participació en la santa Missa, encara que sense combregar, l'escolta de la paraula de Déu, l'adoració eucarística, la pregària, la participació en la vida comunitària, el diàleg amb un prevere de confiança o un director espiritual, el lliurament a obres de caritat i de penitència, i la tasca educativa dels fills." (Exhortació Apostòlica *Sacramentum Charitatis*, de Benet XVI, n° 29)

Exposició del Santíssim Sagrament

Els canons 941-943 estableixen les normes sobre l'exposició del Santíssim Sagrament, tant amb el copó com amb la custòdia. L'exposició es pot fer de manera habitual a les esglésies i oratoris en els quals està permès de tenir reservada la Santíssima Eucaristia, complint les disposicions litúrgiques (vegi's el Ritual de la Sagrada Comunió i del culte a l'Eucaristia fora de la Missa).

Tanmateix, es recorda:

- a) durant l'exposició del Santíssim Sagrament, no es permet la celebració de la Santa Missa a la mateixa nau de l'Església.
- b) durant l'exposició, les pregàries, cants i lectures han d'organitzar-se de manera que els fidels, amb esperit d'oració, lloïn Crist, el Senyor.

Comunió sota les dues espècies

Prèvia una convenient catequesi i segons el prudent criteri dels rectors i responsables d'esglésies, poden administrar la Sagrada Comunió sota les dues espècies, en els casos previstos en el número 283 de l'OGMR (Missal Romà, 3a edició típica 2002), a saber:

1. Als neòfits adults en la missa que segueix al seu baptisme; als confirmats adults en la missa de la seva confirmació; als batejats que se'ls rep en comunió amb l'Església.
2. Als contraents en la missa del seu matrimoni.
3. Als diaques en la missa de la seva ordenació.
4. A l'abadessa en la missa de la seva benedicció; a les verges en la missa de la seva consagració; als qui professen, als pares, familiars i germans de religió en la missa de la seva primera renovada o perpètua professió religiosa, en el cas que, en la mateixa missa, emetin o renovin els vots.
5. Als qui són instituïts en algun ministeri, en la missa de la seva institució; als auxiliars missioners laics, en la missa en què públicament

reben la seva missió. Així mateix a d'altres, en la missa en què reben missió eclesial.

6. En l'administració del Viàtic, al malalt i a tots els presents, quan la missa se celebra a la casa del malalt, segons les normes del dret.

7. Al diaca i al ministre, quan exerceixen la seva funció en la missa.

8. Quan té lloc una concelebració:

a) A tots els qui en la concelebració exerceixen un ministeri litúrgic, i a tots els alumnes del Seminari que prenguin part en la mateixa.

b) En les seves pròpies esglésies o oratoris, a tots els membres dels instituts que professen els consells evangèlics o d'altres societats en les que es consagren a Déu amb vot, entrega o promesa; a més, a tots els qui en les cases d'aquests instituts i societats hi viuen dia i nit.

9. Als sacerdots que assisteixen a grans celebracions i no poden celebrar o concelebrar.

10. A tots els qui en una tanda d'exercicis espirituals tenen una missa especial durant aquests mateixos exercicis i participen activament en ella; a tots els qui prenen part en reunions d'alguna assemblea pastoral, en la missa que se celebra en comú.

11. Als qui s'enumeren als apartats 2 i 4, en la missa dels seus jubileus.

12. Al padrí, padrina, pares o consorts, i als catequistes laics, en la missa que se celebra com a iniciació d'un adult batejat.

13. Als pares, familiars i insignes benefactors que prenen part en la missa d'un neosacerdot.

14. Als membres de la comunitat, en la missa conventual o de "comunitat" segons la norma del n. 76 de la susdita "Ordenació".

Correspondrà al Bisbe diocesà decretar les condicions en què es pugui rebre la Comunió sota les dues espècies.

Festes de sant Josep i sant Jaume

Tots els fidels diocesans queden exempts de l'obligació d'oir Missa en els dies de les Solemnitats de sant Josep, espòs de la Verge Maria i sant Jaume, apòstol (19 de març i 25 de juliol, respectivament) llevat, naturalment, de quan s'escaiguin en diumenge.

Unció dels malalts

Oli dels malalts

El cànon 1003, 3 permet, a tots els preveres, que puguin portar amb ells l'oli beneït, a fi i efecte que, en cas de necessitat, puguin administrar el sagrament de la unció dels malalts.

Matrimoni

Lloc de celebració

Segons el cànon 1115, els casaments s'han de celebrar en la parròquia on un dels contraents té el domicili o el quasidomicili o ha residit durant un mes; per celebrar-los en un altre lloc es requereix llicència de l'Ordinari propi o del rector propi.

Per poder celebrar un matrimoni en una capella privada cal la llicència de l'ordinari del lloc (c. 1228). Es recorda que en virtut de Decret de data 20 de març de 2000, pel qual es denega el permís per a la conversió de la capella privada del Senyoriu de Margalef en oratori, queden prohibits els matrimonis en dita capella llevat del cas que algun dels contraents tingui un parentiu de consanguinitat o afinitat fins al sisè grau inclusivament amb els amos del Senyoriu de Margalef.

Orde sacerdotal

Lloc de celebració

Els qui reben el sagrat orde del diaconat ho podran fer a la seva església parroquial, o en aquella en què hagin desenvolupat la seva tasca pastoral durant el període de formació al Seminari; en canvi, el lloc propi de la celebració del sagrat orde del presbiterat, serà l'església mare, a saber, la Catedral.

II. Catequesi sacramental

Primera comunió

La catequesi de primera comunió dura dos anys, i els seus destinataris són els nens i nenes de nou a onze anys. (Projecte global de pastoral catequètica. Orientacions i línies d'acció. SIC., 2000, n.101).

Recordem aquí la normativa diocesana en la pastoral de la Primera Comunió, segons el decret de Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, signat el 3 de setembre de 2004:

Tenint en compte que els sacraments de la Iniciació Cristiana cal rebre'ls dintre d'un *procés catequètic continuat*, tot el que aquí es diu vol fer referència específicament a la recepció de la Primera Comunió per part dels nens i nenes en situació normal.

1. Al Bisbat de Lleida la preparació per a la Primera Comunió durarà dos cursos complets.

2. Aquests dos anys poden ser 2n i 3r de Primària, o 3r i 4t.

3. El **textos** obligatoris que s'estableixen per al Bisbat de Lleida són els del SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi) "Amb nosaltres". Qualsevol altre text s'entendrà en tot cas com a complementari. (Cf. c.775-776 del CDC)

4. Durant aquests dos anys de catequesi es procurarà de fer un mínim de **tres reunions per any amb els pares**, no solament de caràcter organitzatiu, sinó principalment formatiu. És d'aconsejar que en cada parròquia s'estableixi d'alguna manera la **catequesi familiar**, en què intervinguin els pares. (cf. c.774,2)

5. Respecte als catequistes, la **Delegació Diocesana de Catequesi** organitzarà cada any a principi de curs i a nivell diocesà "l'enviament" dels Agents de Pastoral Catequètica, donant-li la màxima solemnitat. També se li encomana de confeccionar un programa de formació integral permanent per a catequistes. A nivell de parròquies i d'arxiprestats es procurarà tenir molt presents els Agents de Pastoral Catequètica i organitzar-los trobades, recessos, etc... La Diòcesi de Lleida pren com una opció prioritària l'atenció formativa i espiritual als catequistes.

6. La Catequesi ha d'incloure també elements celebratius. Per tant, en la preparació per a la primera comunió és de cabdal importància la participació de nens i pares a la **Missa dominical**. Els rectors i catequistes insistiran en aquesta necessitat i en la seva profunda coherència amb el sacrament que rebran. Al mateix temps procuraran que la Missa dominical sigui el més entenedora i participativa possible, segons les normes litúrgiques vigents.

7. Respecte als infants que es preparen a la Primera Comunió i **no estan batejats encara**, caldrà d'alguna manera personalitzar amb ells i els seus pares la preparació del baptisme, per tal que no el considerin com un simple requisit per a poder combregar.

8. El **lloc** més adient de la celebració de la Primera Comunió és la parròquia o les altres esglésies on s'han preparat els infants. S'estimula

a parròquies i col·legis a trobar fórmules que permetin una màxima col·laboració en la preparació catequètica i en la mateixa celebració.

9. Quan les circumstàncies demanin una **celebració individual** de la Primera Comunió, o en lloc diferent dels esmentats en el paràgraf anterior, caldrà sempre presentar el justificant d'haver-se fet la preparació convenient. I s'intentarà vincular la celebració a la Missa dominical.

10. Seguint les normes de l'Església, caldrà donar importància a la recepció del **sagrament de la Penitència** o reconciliació abans de la Primera Comunió, recalcant lògicament el sentit joii i pasqual del sagrament del perdó. Es recomanen al menys dues celebracions del sagrament abans de la Primera Comunió.

11. Per donar la comunió amb les **dues espècies**, caldrà haver fet una preparació acurada i tenir el parer favorable dels pares. De tota manera mai es pot imposar.

12. Cal tenir present que la celebració de la Primera Comunió és una veritable "festa". L'Església promou lògicament aquest **clima festiu**. Però voldria que s'exclouessin totes aquelles manifestacions que, per l'exageració, desvirtuen moltes vegades el sentit més profund de la festa cristiana. S'encomana a la Delegació de Catequesi que, d'acord amb el Sr. Bisbe, editi unes orientacions adreçades als pares perquè, des del començament de la catequesi i d'una forma concreta, coneguin i entenguin el pensament de l'Església al respecte.

13. Finalment, i per tal de reprendre la realitat de què els sagraments de la Iniciació Cristiana, en aquest cas la Primera Comunió, demanen un continu creixement en la fe, cal donar la **màxima importància a la post-comunió**. En aquest sentit es demana el treball coordinat de les Delegacions de Catequesi, Pastoral Juvenil, Pastoral del Lleure i Família i Vida, perquè es proporcioni a les parròquies i arxiprestats tots els mitjans possibles per poder atendre de la millor manera la formació dels infants un cop feta la Primera Comunió. *(Veure el fullletó "Pastoral de la Primera Comunió" Bisbat Lleida 2004, pp. 17-19)*

Confirmació

"Atesa la complexitat catequètica de l'adolescència, la catequesi s'hauria d'organitzar segons les condicions de cada lloc, reconeixent tot l'esforç que es fa per a l'educació de la fe en aquestes edats. Tanmateix, cal tendir a fer la catequesi d'adolescents com un procés catequètic a l'interior del qual se situa, com un moment catequètic significatiu, la recepció del

sagrament de la Confirmació, no pas com el seu punt final. Un procés en què s'hauria de caminar més a promoure moments intensos de formació i experiència cristiana, com són recessos, convivències, etc. i a una atenció més personalitzada dels adolescents... La durada d'aquesta catequesi serà de dos anys. (Projecte global de pastoral catequètica. Orientacions i línies d'acció. SIC, 2000, n. 115).

Matrimoni

Els nuvis han d'accedir al sagrament del matrimoni amb ple coneixement de les propietats i peculiaritats del matrimoni cristià. A tal efecte, s'exhorta als promesos a participar en les diferents modalitats de preparació al matrimoni, organitzades per la Delegació Diocesana de Família i Vida.

Respecte a la instrucció de l'expedient matrimonial, cal consultar el Decret de Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, de 26 de novembre de 2001 (*Veure BOB, 1r trimestre 2002, pp. 7ss.*)

Pel que fa als cassos dels expedients que han de passar per la Cúria per ser autoritzats, cal afegir-hi tots aquells en què un dels contraents o els dos són estrangers.

III. Com actuar en cas d'abandonament de la fe catòlica

En cas de què un batejat, major d'edat, demani oficialment que se'l consideri fora de l'Església catòlica, s'haurà d'actuar de la següent manera:

1. Cal que adreci oficialment al Sr. Bisbe o a la Vicaria General un escrit, degudament signat, amb les seves dades identificatives i expressant la parròquia (del Bisbat de Lleida) on va estar batejat i la data del baptisme.
2. Aquest escrit haurà d'estar acompanyat de fotocòpia del NIF, convenientment autenticada.
3. L'escrit en qüestió es guardarà en l'arxiu corresponent de la Cúria Diocesana.
4. El rector de la parròquia del Baptisme rebrà de la Cúria Diocesana una comunicació al respecte. Abans d'estendre una partida de la inscripció corresponent de baptisme, s'haurà de consultar la Cúria Diocesana.

IV. Dignitat dels Temples

Concerts a les esglésies

Per autoritzar la celebració de concerts a les esglésies, ni que pertanyin a religiosos exempts, els rectors de les mateixes hauran de sol·licitar, amb la deguda antelació, permís del Bisbe diocesà.

Tal com disposen les normes de la Santa Seu i de la Conferència Episcopal Espanyola, la susdita autorització solament es pot concedir quan els mencionats concerts:

- a) no puguin realitzar-se en altre lloc adequat,
- b) s'estimi que serien útils per als fidels,
- c) es tracti de concerts de música religiosa.

En el cas d'autoritzar-se aquests concerts de música sacra, s'observaran les següents disposicions:

- a) El Santíssim Sagrament caldrà que estigui retirat de l'església i dipositat de forma decorosa en una capella aïllada, o bé a la sagristia,
- b) Si s'haguessin de vendre entrades i distribuir-se programes, tot això es farà fora de l'església,
- c) Tots els assistents observaran un capteniment i una actitud correctes.

Així mateix, es recorda que durant la celebració de la Santa Missa cal evitar la realització de qualsevol classe de dansa, com ara sardanes, jota, etc.

Ús de locals de l'Església per a actes no eclesials

Es requereix autorització expressa del Bisbat per a cedir els locals de l'església a grups no eclesials per un període perllongat o per a reunions d'una certa periodicitat, ni que sigui per objectius d'interès general de la comunitat. Es considera impròpia, i per això mateix, no es pot autoritzar, la cessió d'aquests locals, ni tan sols ocasionalment, per a reunions o activitats de grups polítics o sindicals, o promoguts pels mateixos, qualsevol que sigui el seu objectiu i la ideologia que inspire al grup. En altres casos, el responsable del local, podrà accedir a la seva cessió ocasional, sempre que es compleixin les normes assenyalades. (BOB març-abril 1979. pàg. 72)

V. Secretaria General

Duplicats de llibres parroquials

Els senyors rectors enviaran a la Secretaria General, abans de l'últim dia del mes de març, els duplicats dels llibres parroquials de baptismes, matrimonis, confirmacions i defuncions de l'any propassat.

Així mateix, estan obligats a enviar els duplicats dels anys anteriors, si no els haguessin tramès.

Revisió dels llibres de Baptisme i Matrimoni

El cànon 555, 1, 3r diu que l'arxiprest "té l'obligació i el dret de procurar que els llibres parroquials estiguin correctament omplerts i degudament guardats". Haurà de vetllar, a la vegada, a fi que estiguin actualitzats.

Arxiu Diocesà

En l'Assemblea de la Conferència Episcopal Espanyola celebrada al novembre de 1980, es van dictar unes "Normas sobre Patrimonio artístico e histórico de la Iglesia" que, entre altres són les següents:

1. "Que es compleixi amb cura l'acord de la XVIII Asamblea Plenària (2-7 juliol 1973, Acta 63, full 57) de què «els arxius parroquials **amb més antiguitat de cent anys** es transfereixin a l'Arxiu General Diocesà». Aquest acord urgeix més en el cas de fonts documentals que estiguin en perill d'abandó, deteriorament o robatori."

2. Trametre a l'arxiu una copia dels plànols de construccions noves propietat de l'Església o de la parròquia.

3. Les Parròquies, Delegacions i Institucions diocesanes, a final d'any, conforme a l'escrit del Bisbe de Lleida "*Les Delegacions Diocesanes Dinamitzadores de la Pastoral*", *Curs Pastoral 2004- 2005*, 5.3, 2, "han d'elaborar cada curs una memòria de les activitats." Dita memòria ha d'abastar tot el que pugui servir per a donar una idea de la vitalitat de la Parròquia, Delegació o Institució pertinent. És convenient que a l'Arxiu Diocesà hi hagi còpia d'aquesta memòria.

4. Vegi's al respecte el Decret del Bisbe, Administrador Apostòlic. Mons. Javier Salinas, de 14 de febrer de 2008, publicat al BOB del 2008, pp. 20-21.

VI. Administració

Col·lectes manades

Segons el n. 1 del Decret de data 19 de desembre de 2001, continuen com obligatòries les següents col·lectes:

1. **Santa Infància**, el penúltim diumenge de gener.
2. **Seminari**, en el dia de sant Josep o el diumenge indicat.
3. **Càritas Diocesana**, el dia de Corpus.
4. **Mans Unides contra la Fam**, segon diumenge de febrer.
5. **Domund**, penúltim diumenge d'octubre.
6. **Germanor**, diumenge abans de Crist Rei.

La col·lecta d'aquests dies haurà d'entregar-se **íntegra** als objectius propis de la Jornada corresponent.

Es prescriuen, a més, aquestes altres jornades amb la corresponent col·lecta:

1. Missions Africanes i Seminari Nacional de Missions Estrangeres, dia d'Epifania
2. Vocacions Hispanoamericanes, primer diumenge de març. **Op-tativa**
3. Sants Llocs, el Divendres Sant.
4. Clergat Indígena, el primer diumenge de maig.
5. Mitjans de Comunicació Social, últim diumenge d'abril.
6. Per al Papa, dia de sant Pere i sant Pau.

Respecte a les jornades de l'apartat anterior, i a la col·lecta corresponent,

- Cal que els rectors de parròquies i encarregats de les esglésies de la diòcesi parlin, ni que sigui breument, del sentit de la jornada i la necessitat que té d'ajuda econòmica.
- Que un percentatge de la col·lecta del dia s'aplicarà a la Jornada que se celebra.
- Aquest percentatge el podran determinar el rector i la comissió econòmica de la parròquia, tenint en compte la pròpia sensibilitat i la del poble en relació a la jornada en qüestió, l'actualitat de la mateixa jornada i també les necessitats de la pròpia parròquia.

Aranzels

Segons el Decret de data 19 de desembre de 2001, s'estableixen el següents aranzels a tot el territori de la diòcesi:

Celebració del baptisme, 30 euros.

Celebració de l'enterrament i funeral, 57 euros (actualitzat).

Celebració del matrimoni en la parròquia pròpia, 100 euros.

Expedient matrimonial, 12 euros.

Certificacions, 2 euros.

Obres en temples i cases parroquials

Queda constituïda, en virtut del Decret de 19 de desembre de 2001, la “Comissió d'Obres de Temples i Cases Rectorals”, que estarà composta, per part de la Cúria diocesana, per l'Ecònom Diocesà, pel Director del Departament de Patrimoni Artístic i Cultural, i per l'Arquitecte Tècnic Diocesà; i per part de la Parròquia, pel seu Rector, per l'Arxiprest de la demarcació i per dos o més laics de la Parròquia.

Les ajudes econòmiques i subvencions per a l'any vinent, s'hauran de demanar al Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, abans d'acabar el mes de desembre de l'any anterior.

Presentació dels comptes i Llibres d'Administració

Es recorda als senyors administradors de béns eclesiàstics, qualsevol que siguin, parroquials o d'associacions públiques canòniques erigides, l'obligació que tenen de rendir comptes de l'administració al Rvdm. Ordinari tots els anys, segons el prescrit pels canons 305 i 1287, havent-hi de presentar al Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, el Llibre de Caixa, els fulls del balanç de resultats i el pressupost de l'any següent, per a la seva aprovació, abans de l'últim dia del mes de març.

Marmessors de causes pies

De conformitat amb el que disposen els canons 1301 i 1302, tots aquells que rebin o hagin rebut béns destinats a Causes Pies han d'informar al Rvdm. Ordinari i donar-li comptes oportunament.

Necrològica

Mn. Josep Maria Coll Solé

La Missa exequial tingué lloc el dia 14 de novembre, a les 10 hores, a la Santa Església Catedral.

Mn. Josep Maria Coll Solé, fill d'Armengol I de Joaquina, va néixer a Ivars d'Urgell el dia 22 d'agost de 1929. Va ser batejat el dia 29 del mateix mes i va rebre el sagrament de la confirmació quatre anys més tard, el 19 de maig de 1933.

Va iniciar els seus estudis eclesiàstics al Seminari de la Seu d'Urgell, entre els anys 1941-1954, i en aquella diòcesi va rebre l'ordenació presbiteral de mans de Mons. Ramon Iglesias Navarri.

Inicià el seu ministeri pastoral com a coadjutor a Vilanova de Meià entre els anys 1954-55. Des de 1955 a 1962, va exercir el càrrec d'Ecònom de Purroy de la Solana. El dia 1 de gener de 1956 va quedar incardinat a la Diòcesi de Lleida com a conseqüència de la modificació dels límits diocesans.

Entre 1962 i 1967 va exercir el càrrec d'Ecònom de Pobla de Grana-della, i entre 1967 i 1971 el d'Ecònom de la parròquia de la Nativitat de la Mare de Déu, de Juncosa de les Garrigues, i encarregat de la parròquia de Sant Joan Baptista, dels Torms.

Del 1971 al 2004 Ecònom de la parròquia de Sant Pere, apòstol, de Puigverd de Lleida, simultaniejant aquest càrrec amb el d'Encarregat de la Parròquia de Sant Miquel, arcàngel, d'Artesa de Lleida entre els anys 1974 i 1980.

També va portar la responsabilitat de la Parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu, de Torregrossa, de l'any 1980 al 2005.

A partir d'aquell anys fins el mes de juny de 2012, continuà com adscrit a les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu, de Torregrossa i Sant Pere, apòstol, de Puigverd de Lleida.

Va morir el dia 12 de novembre de 2012, i ja descansa en la Pau del Senyor.

Comunicat de la reunió núm. 203

Els dies **25, 26 i 27 de juliol de 2012** ha tingut lloc la reunió n. 203 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran), del bisbat d'Urgell. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

1. Després de la pregària inicial, els bisbes han reflexionat sobre la greu crisi econòmica que pateix la nostra societat. Han analitzat les seves causes i les seves repercussions en les persones i les famílies, i han estudiat les accions que, fins ara, l'Església ha portat a terme per afrontar-la. Fruit d'aquesta reflexió, els bisbes fan pública una nota conjunta, que es pot llegir al final d'aquest Comunicat.

2. Els bisbes han posat en comú les diverses iniciatives diocesanes preparades per a celebrar l'Any de la Fe, convocat per Benet XVI, que començarà el proper dia 11 d'octubre i finalitzarà el 24 de novembre del 2013. En aquest sentit, la Conferència Episcopal Tarraconense ha promogut una nova edició dels Documents del Concili Vaticà II, en un sol volum sense les notes, que acaba de sortir editada per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Durant aquest Any de la Fe, a més de les accions que es portaran a terme a cada diòcesi, el proper 20 d'octubre se celebrarà una Trobada de Voluntaris de Càritas Catalunya a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, amb la presència del Cardenal Óscar A. Rodríguez Maradiaga, president de *Càritas Internacional*.

Així mateix, els bisbes han decidit convocar durant aquest Any de la Fe una trobada dels preveres i diaques de les deu diòcesis amb seu a Catalunya.

3. Els bisbes han fet un repàs de diversos àmbits del treball pastoral a la CET: la pastoral de joventut i la situació de l'escoltisme a casa nostra; la transmissió de la fe a la família i el seu compromís evangelitzador; l'ensenyament de la religió a l'escola; la catequesi i la utilització que cal fer a totes les parròquies de les nostres diòcesis del catecisme "*Jesús és el Senyor*"; l'atenció pastoral a les presons.

Els bisbes també han acordat demanar a la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments l'aprovació, per a totes les diòcesis amb seu a Catalunya, de la celebració com a memòria lliure dels beats Joan XXIII

i Joan Pau II. També han conegut l'aprovació dels textos en català de la *Missa per a la Nova Evangelització*.

4. Els bisbes s'han felicitat per la presentació del projecte *Catalonia Sacra*, el passat 19 de juliol a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, i animen els membres del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS) a continuar enfortint i perfeccionant aquest projecte, que mostrarà la riquesa del patrimoni cultural forjat per la fe catòlica al llarg dels segles.

5. En el transcurs de la reunió, el Síndic de la Vall d'Aran, Magnf. Sr. Carlos Barrera, acompanyat de l'Il·lm. Sr. César Ruiz-Canela, alcalde de Naut-Aran, s'han desplaçat a Salardú per saludar els membres de la CET, amb qui han comentat el moment econòmic que es viu a la Vall d'Aran i diversos aspectes relacionats amb el ric patrimoni religiós de la Vall i l'excel·lent col·laboració amb el Bisbat d'Urgell per a la restauració i conservació de les esglésies de la Vall.

6. Els bisbes han comentat el document publicat per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu, sobre el projecte d'implantació al Baix Llobregat de l'anomenat *Eurovegas* i han manifestat el seu suport a la declaració de Mons. Cortés.

Així mateix, han expressat al bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, la seva solidaritat en ocasió dels gravíssims incendis soferts a l'Alt Empordà, alhora que s'afegeixen a la crida que des de les institucions es fa, demanant precaució i prevenció davant l'alt risc d'incendis als nostres boscos, i a la promoció i respecte del medi ambient.

7. Els bisbes han renovat per tres anys com a Presidenta de Càritas Catalunya la Dra. Carme Borbonès, de l'arxidiòcesi de Tarragona, i també han renovat pel mateix període de temps Mn. Jordi Font, del bisbat de Girona, com a Consiliari nacional dels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi.

8. Finalment, els bisbes expressen la seva gran preocupació per la situació de Síria i per les comunitats cristianes d'aquell país i de la resta de territoris del Pròxim Orient, i s'uneixen al comunicat que ha fet públic la Presidència del Consell de Conferències Episcopals d'Europa, en el qual es demanen pregàries per Síria i ajut als cristians i a tots els afectats per la violència extrema que s'està vivint, alhora que urgeixen una solució justa, lleial i constructiva que condueixi a la pau.

Tarragona, 30 de juliol de 2012

Comunicat de la reunió núm. 204

Els dies 4 i 5 d'octubre de 2012 ha tingut lloc la reunió núm. 204 de la Conferència Episcopal Tarraconense, al Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona i hi han assistit tots els seus membres.

Al matí del dia 4, els bisbes han assistit a la inauguració oficial del curs 2012-2013 de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la Facultat de Filosofia de Catalunya, de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona i de l'Institut de Teologia Fonamental.

1.- En aquesta reunió, els bisbes han continuat l'estudi de diverses propostes pastorals entorn de l'Any de la Fe, que s'iniciarà aquest mes d'octubre en ocasió del cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II.

Els bisbes han felicitat el senyor cardenal Lluís Martínez Sistach per haver estat nomenat pel papa Benet XVI membre del Sínode Ordinari de Bisbes sobre *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*, que se celebra a Roma del 7 al 28 d'octubre de 2012.

També s'alegren de la participació al Sínode, com a auditors i experts, del Dr. Salvador Pié, professor de la Universitat Gregoriana i de la Facultat de Teologia de Catalunya; el P. Josep Abella, superior general dels Missioners Claretians; el Gmà. Emili Turú, superior general dels Germans Maristes; i el Dr. Josep Maria Simon, president de la Federació Internacional d'Associacions de Metges Catòlics.

2.- Els bisbes han reflexionat sobre l'actual conjuntura social de Catalunya i Espanya i, tal com han fet en les ocasions en què s'han convocat eleccions al Parlament de Catalunya.

3.- Els bisbes han tractat diversos temes relacionats amb la litúrgia, l'escoltisme, l'ensenyament, la pastoral universitària i la catequesi. També han estat informats sobre el 1r. Congrés de Pastoral Juvenil, organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola a València, que es portarà a terme de l'1 al 4 de novembre de 2012, i sobre el nou format de la pàgina web de la Tarraconense (www.tarraconense.cat).

Barcelona, 8 d'octubre de 2012

L Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Missatge del Sant Pare Benet XVI

**Les vocacions, signe de l'esperança
fonamentada sobre la fe**

*21 d'abril de 2013
IV Diumenge de Pasqua*

Benvolguts germans i germanes,

Amb motiu de la 50 Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que se celebrarà el 21 d'abril de 2013, quart diumenge de Pasqua, voldria invitar-vos a reflexionar sobre el tema: «Les vocacions, signe de l'esperança fonamentada sobre la fe», que s'inscriu perfectament en el context de l'Any de la fe i en el 50è aniversari de l'obertura del Concili ecumènic Vaticà II. El servent de Déu Pau VI, durant l'Assemblea conciliar, va instituir aquesta Jornada d'invocació unànime a Déu Pare perquè continuï enviant obrers a la seva Església (cf. Mt 9,38). «El problema del nombre suficient de sacerdots» –va subratllar en aquell moment el Pontífex– «afecta de prop a tots els fidels, no sols perquè d'ell depèn el futur religiós de la societat cristiana, sinó també perquè aquest problema és l'índex just i inexorable de la vitalitat de fe i d'amor de cada comunitat parroquial i diocesana, i testimoni de la salut moral de les famílies cristianes. On són nombroses les vocacions a l'estat eclesiàstic i religiós, es viu generosament d'acord amb l'evangeli» (Pau VI, *Radiomissatge*, 11 d'abril de 1964).

En aquests decennis, les diferents comunitats eclesials esteses per tot el món s'han trobat espiritualment unides cada any, en el quart diumenge de Pasqua, per implorar a Déu el do de santes vocacions i proposar a la reflexió comuna la urgència de la resposta a la crida divina. Aquesta significativa cita anual ha afavorit, en efecte, un fort interès per situar cada cop més al centre de l'espiritualitat, de l'acció pastoral i de la pregària dels fidels, la importància de les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada.

L'esperança és espera de quelcom positiu per al futur, però que, al mateix temps, sosté el nostre present, marcat sovint per insatisfaccions i fracassos. On es fonamenta la nostra esperança? Contemplant la història del poble d'Israel narrada en l'Antic Testament, veiem que, també en els moments de més dificultat com els de l'exili, apareix un element constant,

subratllat particularment pels profetes: la memòria de les promeses fetes per Déu als patriarques; memòria que porta a imitar l'actitud exemplar d'Abraham, el qual, recorda l'apòstol Pau, «esperant contra tota esperança, va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles, d'acord amb el que diu l'Escriptura: *Així serà la teva descendència*» (Rm 4,18). Una veritat consoladora i il·luminadora que sobresurt al llarg de tota la història de la Salvació és, per tant, la fidelitat de Déu a l'aliança, a la qual s'ha compromès i l'ha renovada cada cop que l'home l'ha trencada amb la infidelitat i amb el pecat, des del temps del diluvi (cf. Gn 8,21-22) fins al de l'èxode i el camí pel desert (cf. Dt 9,7); fidelitat de Déu que ha vingut a segellar l'aliança nova i eterna amb l'home, mitjançant la sang del seu Fill, mort i ressuscitat per a la nostra Salvació.

En tot moment, sobretot en aquells més difícils, la fidelitat del Senyor, autèntica força motriu de la història de la Salvació, és la que sempre fa vibrar els cors dels homes i de les dones, confirmant-los en l'esperança d'aconseguir un dia la «Terra promesa». Aquí hi ha el fonament segur de tota esperança: Déu no ens deixa mai sols i és fidel a la paraula donada. Per aquest motiu, en tota situació joiosa o desfavorable, podem nodrir una esperança sòlida i pregar amb el salmista: «Reposa només en Déu, ànima meva; d'ell em ve tota esperança» (Sl 62,6). Tenir esperança equival, doncs, a confiar en el Déu fidel, que manté les promeses de l'aliança. Fe i esperança estan, per tant, estretament unides. De fet, «*esperança*, és una paraula central de la fe bíblica, fins al punt que en molts passatges les paraules *fe* i *esperança* semblen intercanviables. Així, la Carta als Hebreus uneix estretament la «fe plena» (10,22) amb la «indefectible esperança que professem» (cf. 10,23). També quan la Primera Carta de Pere exhorta els cristians a estar sempre a punt per donar una resposta sobre el *logos* el sentit i la raó de la seva esperança (cf. 3,15), *esperança* equival a *fe*» (Enc. *Spe salvi*, 2).

Benvolguts germans i germanes, en què consisteix la fidelitat de Déu en què es pot confiar amb esperança ferma? En el seu amor. Ell, que és Pare, bolca en el nostre jo més profund el seu amor, mitjançant l'Esperit Sant (cf. Rm 5,5). I aquest amor, que s'ha manifestat plenament en Jesucrist, interpel·la la nostra existència, demana una resposta sobre allò que cadascú vol fer de la vida pròpia, sobre fins a quin punt està disposat a ser constant per realitzar-la plenament. L'amor de Déu segueix, a vegades, camins impen-sables, però aconsegueix sempre aquells que es deixen trobar. L'esperança s'alimenta, per tant, d'aquesta certesa: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hem cregut en ell» (1Jn 4,16). I aquest amor exigent, profund, que va més enllà del superficial, ens encoratja, ens fa esperar en el camí de la vida i en el futur, ens fa tenir confiança en nosaltres mateixos, en la història i en els altres. Voldria dirigir-me de manera particular a vosaltres, joves, i repetir-vos: «Què seria la vostra vida sense aquest amor? Déu cuida

l'home des de la creació fins a la fi dels temps, quan durà a terme el seu projecte de salvació. ¡En el Senyor ressuscitat tenim la certesa de la nostra esperança!» (Discurs als joves de la diòcesi de San Marino-Montefeltro, 19 de juny de 2011).

Com va passar en el decurs de la seva existència terrenal, també avui Jesús, el Ressuscitat, passa a través dels camins de la nostra vida, i ens veu immersos en les nostres activitats, amb els nostres desitjos i les nostres necessitats. Precisament en l'esdevenir quotidià continua dirigint-nos la seva paraula; ens crida a realitzar la nostra vida amb ell, l'únic capaç d'apagar la nostra set d'esperança. Ell, que viu en la comunitat de deixebles que és l'Església, també avui crida a seguir-lo. I aquesta crida pot arribar en qual-sevol moment. També ara Jesús repeteix: «Vine i segueix-me» (Mc 10,21). Per respondre a aquesta invitació cal deixar d'elegir per un mateix el camí propi. Seguir-lo significa submergir la voluntat pròpia en la voluntat de Jesús, donar-li veritablement la precedència, posar-lo en primer lloc davant tot el que forma part de la nostra vida: la família, el treball, els interessos personals, nosaltres mateixos. Significa entregar la pròpia vida a ell, viure amb ell en intimitat profunda, entrar a través d'ell en comunió amb el Pare i amb l'Esperit Sant i, en conseqüència, amb els germans i germanes. Aquesta comunió de vida amb Jesús és el «lloc» privilegiat on s'experimenta l'esperança i on la vida serà lliure i plena.

Les vocacions sacerdotals i religioses neixen de l'experiència de l'encontre personal amb Crist, del diàleg sincer i confiat amb ell, per entrar en la seva voluntat. És necessari, doncs, créixer en l'experiència de fe, entesa com a relació profunda amb Jesús, com escolta interior de la seva veu, que ressona dins nostre. Aquest itinerari, que fa capaç d'acollir la crida de Déu, s'esdevé dins les comunitats cristianes que viuen un clima intens de fe, un testimoni generós d'adhesió a l'evangeli, una passió missionera que indueix al do total d'un mateix pel regne de Déu, alimentat per la participació en els sagraments, en particular l'eucaristia, i per una fervorosa vida de pregària. Aquesta última «ha de ser, per una part, molt personal, una confrontació del meu jo amb Déu, amb el Déu viu. Però, per una altra, ha d'estar guiada i il·luminada una vegada i una altra per les grans pregàries de l'Església i dels sants, per la pregària litúrgica, en la qual el Senyor ens ensenya constantment a pregar correctament» (Enc. *Spe salvi*, 34).

La pregària constant i profunda fa créixer la fe de la comunitat cristiana, en la certesa sempre renovada que Déu mai no abandona el seu poble i el sosté suscitant vocacions especials, al sacerdoti i a la vida consagrada, perquè siguin signes d'esperança per al món. En efecte, els preveres i els religiosos estan cridats a donar-se de manera incondicional al poble de Déu, en un servei d'amor a l'evangeli i a l'Església, un servei a aquella esperança

ferma que només l'obertura a l'horitzó de Déu pot donar. Per tant, ells, amb el testimoniatge de la seva fe i amb el seu fervor apostòlic, poden transmetre, en particular a les noves generacions, el desig viu de respondre generosament i sense demora a Crist que crida a seguir-lo més de prop. La resposta a la crida divina per part d'un deixeble de Jesús per dedicar-se al ministeri sacerdotal o a la vida consagrada, es manifesta com un dels fruits més madurs de la comunitat cristiana, que ajuda a mirar amb confiança i esperança particulars el futur de l'Església i la seva tasca d'evangelització. Aquesta tasca necessita sempre nous obrers per a la predicació de l'evangeli, per a la celebració de l'eucaristia i per al sagrament de la reconciliació. Per això, que no manquin sacerdots plens de zel, que sàpiguen acompanyar els joves com «companys de viatge» per ajudar-los a reconèixer, en el camí a vegades tortuós i fosc de la vida, Crist, camí, veritat i vida (cf. Jn 14,6); per proposar-los amb valentia evangèlica la bellesa del servei a Déu, a la comunitat cristiana i als germans. Sacerdots que mostrin la fecunditat d'una tasca entusiasta, que confereix un sentit de plenitud a l'existència pròpia, per estar fonamentada sobre la fe en aquell que ens ha estimat en primer lloc (cf. 1Jn 4,19). Igualment, desitjo que els joves, enmig de tantes propostes superficials i efímeres, sàpiguen conrear l'atracció pels valors, les metes altes, les opcions radicals, per a un servei als altres seguint les petjades de Jesús.

Estimats joves, no tingueu por de seguir-lo i de recórrer amb intrepidesa els camins exigents de la caritat i del compromís generós. Així sereu feliços de servir, sereu testimonis d'aquell goig que el món no pot donar, sereu flames vives d'un amor infinit i etern, aprendreu a «donar raó de la vostra esperança» (1Pe 3,15).

Vaticà, 6 d'octubre de 2012

Benedictus PP XVI

Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2013

Missatge del Sant Pare Benet XVI

Migracions: peregrinació de fe i esperança

Benvolguts germans,

El concili ecumènic Vaticà II, en la constitució pastoral *Gaudium et spes*, ha recordat que «l'Església camina junt amb tota la humanitat» (n. 40), per la qual cosa «la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els qui sofreixen, són també la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no trobi ressò en el cor d'ells» (*ibid.*, 1). Es van fer ressò d'aquesta declaració el servent de Déu Pau VI, que va anomenar l'Església «experta en humanitat» (enc. *Populorum progressio*, 13), i el beat Joan Pau II, el qual va afirmar que la persona humana és «el primer camí que l'Església ha de recórrer en el compliment de la seva missió [...], camí traçat per Crist mateix» (Enc. *Centesimus annus*, 53). En la meua encíclica *Caritas in veritate* he volgut precisar, seguint els meus predecessors, que «tota l'Església, en tot el seu ser i obrar, quan anuncia, celebra i actua en la caritat, tendeix a promoure el desenvolupament integral de l'home» (n. 11), referint-me també als milions d'homes i dones que, per motius diversos, viuen l'experiència de la migració. En efecte, els fluxos migratoris són «un fenomen que impressiona per les seves grans dimensions, pels problemes socials, econòmics, polítics, culturals i religiosos que suscita, i pels desafiaments dramàtics que planteja a les comunitats nacionals i a la comunitat internacional» (*ibid.*, 62), ja que «qualsevol emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació» (*ibid.*).

En aquest context, he volgut dedicar la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2013 al tema «Migracions: peregrinació de fe i esperança», en concomitància amb les celebracions del 50è aniversari de l'obertura del concili ecumènic Vaticà II i dels 60 anys de la promulgació de la constitució apostòlica *Exsul familia*, alhora que tota l'Església està compromesa a viure l'Any de la fe, aollint amb entusiasme el desafiament de la nova evangelització.

En efecte, fe i esperança formen un binomi inseparable en el cor de moltíssims emigrants, ja que en ells niua l'anhel d'una vida millor, al qual s'uneix moltes vegades el desig de voler deixar enrere la «desesperació» d'un futur impossible de construir. Al mateix temps, el viatge de molts està

animat per la confiança profunda que Déu no abandona les seves criatures, i aquest consol fa que siguin més suportables les ferides del desarrelament i de la separació, potser amb l'esperança oculta d'un retorn futur a la terra d'origen. Fe i esperança, per tant, conformen sovint l'equipatge d'aquells que emigren, conscients que amb elles «podem afrontar el nostre present: el present, encara que sigui un present fatigós, es pot viure i acceptar si porta a una meta, si podem estar segurs d'aquesta meta i si aquesta meta és tan gran que justifiqui l'esforç del camí» (Enc. *Spe salvi*, 1).

En el vast camp de les migracions, la sol·licitud maternal de l'Església es realitza en diferents directrius. Per una part, la que contempla les migracions sota el perfil dominant de la pobresa i dels sofriments, que ben sovint produeix drames i tragèdies. Aquí es concreten les operacions d'auxili per a resoldre les nombroses emergències, amb dedicació generosa de grups i individus, associacions de voluntariat i moviments, organitzacions parroquials i diocesanes, en col·laboració amb totes les persones de bona voluntat. Però, per altra part, l'Església no deixa de posar de manifest els aspectes positius, les bones possibilitats i els recursos que comporten les migracions. És aquí on s'inclouen les accions d'acolliment que afavoreixen i acompanyen una inserció integral dels emigrants, sol·licitands d'asil i refugiats en el nou context sociocultural, sense oblidar la dimensió religiosa, essencial per a la vida de cada persona. L'Església, per la seva missió confiada per Crist mateix, està cridada a prestar atenció especial i cura a aquesta dimensió precisament: és la seva tasca més important i específica. Pel que fa als fidels cristians provinents de diferents zones del món, l'atenció de la dimensió religiosa inclou també el diàleg ecumènic i l'atenció de les noves comunitats, mentre que, pel que fa als fidels catòlics, s'expressa, entre d'altres coses, mitjançant la creació de noves estructures pastorals i la valoració dels diversos ritus, fins a la participació plena en la vida de la comunitat eclesial local. La promoció humana està unida a la comunió espiritual, que obre el camí «a una autèntica i renovada conversió al Senyor, únic Salvador del món» (carta ap. *Porta fidei*, 6). L'Església ofereix sempre un do preciós quan porta a l'encontre amb Crist que obre a una esperança estable i fiable.

Pel que fa als emigrants i refugiats, l'Església i les realitats diverses que en ella s'inspiren estan cridades a evitar el risc del mer assistencialisme, per a afavorir la integració autèntica en una societat on tots i cadascú siguin membres actius i responsables del benestar de l'altre, assegurant amb generositat aportacions originals, amb tot el dret de ciutadania i de participació en els mateixos drets i deures. Aquells que emigren porten amb ells sentiments de confiança i d'esperança que animen i conforten en la recerca de millors oportunitats de vida. Això no obstant, no cerquen només una millora de la seva condició econòmica, social o política. És cert que el viatge migratori sovint té el seu origen en la por, especialment quan les persecucions i la

violència obliguen a fugir, amb el trauma de l'abandó dels familiars i dels béns que, en certa manera, asseguraven la supervivència. Però el sofriment, l'enorme pèrdua i, a vegades, una sensació d'alienació davant un futur incert no destrueixen el somni de reconstruir, amb esperança i valentia, la vida en un país estranger. Certament, els qui emigren alimenten l'esperança de trobar acolliment, d'obtenir ajuda solidària i d'estar en contacte amb persones que, comprenent les fatigues i la tragèdia del seu proïsme, i també reconeixent els valors i els recursos que aporten, estiguin disposats a compartir humanitat i recursos materials amb qui està necessitat i desfavorit. Hem de reiterar, en efecte, que «La solidaritat universal, que és un fet i un benefici per a tots, és també un deure» (enc. *Caritas in veritate*, 43). Emigrants i refugiats, al costat de les dificultats, poden experimentar també relacions noves i acollidores que els encoratgin a contribuir al benestar dels països d'acollida amb les seves habilitats professionals, el seu patrimoni sociocultural i també, sovint, amb el seu testimoniatge de fe, que estimula les comunitats d'antiga tradició cristiana, anima a trobar Crist i invita a conèixer l'Església.

És cert que cada Estat té el dret de regular els fluxos migratoris i adoptar mesures polítiques dictades per les exigències generals del bé comú, però sempre garantint el respecte de la dignitat de tota persona humana. El dret de la persona a emigrar —com ho recorda la constitució conciliar *Gaudium et spes* en el n. 65— és un dels drets humans fonamentals que facilita a cadascú a establir-se on consideri més oportú per a una millor realització de les seves capacitats i aspiracions i dels seus projectes. Això no obstant, en l'actual context sociopolític, abans fins i tot que el dret a emigrar, cal reafirmar el dret a no emigrar, és a dir, a tenir les condicions per a restar a la pròpia terra, repetint amb el beat Joan Pau II que «és un dret primer de l'home viure a la pròpia pàtria. Això no obstant, aquest dret és efectiu només si es tenen constantment sota control els factors que impulsen a l'emigració» (Discurs al IV Congrés mundial de les Migracions, 1998). En efecte, actualment veiem que moltes migracions són el resultat de la precarietat econòmica, de la falta de béns bàsics, de desastres naturals, de guerres i de desordres socials. En comptes d'una peregrinació animada per la confiança, la fe i l'esperança, emigrar es converteix llavors en un «calvari» per a la supervivència, on homes i dones apareixen més com a víctimes que com a protagonistes i responsables de la seva migració. Així, mentre que hi ha emigrants que aconsegueixen una bona posició i viuen amb dignitat, amb una integració adequada en l'àmbit d'acollida, són molts els que viuen en condicions de marginalitat i, a vegades, d'explotació i privació dels drets humans fonamentals, o que adopten conductes perjudicials per a la societat on viuen. El camí de la integració inclou drets i deures, atenció i cura als emigrants perquè tinguin una vida digna, però també atenció per part dels emigrants pels valors que ofereix la societat on s'insereixen.

En aquest sentit, no podem oblidar la qüestió de la immigració irregular, un afer més urgent en els casos en què es configura com a tràfic i explotació de persones, amb més risc per a dones i nens. Aquests crims han de ser decididament condemnats i castigats, mentre que una gestió regulada dels fluxos migratoris, que no es redueixi al tancament hermètic de les fronteres, a l'enduriment de les sancions contra els irregulars i a l'adopció de mesures que descoratgin nous ingressos, podria almenys limitar per a molts emigrants els perills de caure víctimes de l'esmentat tràfic. En efecte, són molt necessàries intervencions orgàniques i multilaterals en favor del desenvolupament dels països d'origen, mesures eficaces per a eradicar el tràfic de persones, programes orgànics de fluxos d'entrada legal, més disposició a considerar els casos individuals que requereixin protecció humanitària a més d'asil polític. A les normatives adequades s'ha d'associar un treball pacient i constant de formació de la mentalitat i de les consciències. En tot això, és important enfortir i desenvolupar les relacions d'entesa i de cooperació entre les realitats eclesials i institucionals que estan al servei del desenvolupament integral de la persona humana. Des de l'òptica cristiana, el compromís social i humanitari troba la seva força en la fidelitat a l'evangeli, sent conscients que «qui segueix el Crist, l'home perfecte, esdevé també ell més home» (*Gaudium et spes*, 41).

Estimats germans emigrants, que aquesta Jornada Mundial us ajudi a renovar la confiança i l'esperança en el Senyor que és sempre al nostre costat. No perdeu l'oportunitat de trobar-lo i reconèixer el seu rostre en els gestos de bondat que rebeu en la vostra peregrinació migratòria. Alegreu-vos perquè el Senyor és a prop vostre i, amb ell, podreu superar obstacles i dificultats, aprofitant els testimonis d'obertura i acolliment que molts us ofereixen. De fet, «la vida és com un viatge pel mar de la història, sovint fosc i borrascós, un viatge en què escodrinem els astres que ens indiquen la ruta. Les veritables estrelles de la nostra vida són les persones que han sabut viure rectament. Elles són llums d'esperança. Jesucrist és certament la llum per antonomàsia, el sol que brilla sobre totes les tenebres de la història. Però per arribar fins a ell necessitem també llums properes, persones que donen llum reflectint la llum de Crist, oferint així orientació per a la nostra travessia» (enc. *Spe salvi*, 49).

Encomano cadascun de vosaltres a la benaurada Mare de Déu, signe d'esperança i consolació segures, «estel del camí», que amb la seva presència maternal és a prop nostre cada moment de la vida, i a tots imparteixo amb afecte la benedicció apostòlica.

Ciutat del Vaticà, 12 d'octubre de 2012

Benedictus PP XVI

Quaresma 2013

Missatge del Sant Pare Benet XVI

Creure en la caritat suscita caritat

*«Hem conegut l'amor que Déu
ens té i hi hem cregut» (1Jn 4,16)*

Benvolguts germans i germanes,

La celebració de la Quaresma, en el marc de l'Any de la fe, ens ofereix una ocasió preciosa per a meditar sobre la relació entre fe i caritat: entre creure en Déu, el Déu de Jesucrist, i l'amor, que és fruit de l'acció de l'Esperit Sant i ens guia per un camí d'entrega a Déu i als altres.

1. La fe com a resposta a l'amor de Déu

En la meua primera encíclica vaig exposar ja alguns elements per a comprendre el vincle estret que hi ha entre aquestes dues virtuts teològals, la fe i la caritat. Partint de l'afirmació fonamental de l'apòstol Joan: «Hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1Jn 4,16), recordava que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva [...]. I ja que és Déu qui ens ha estimat primer (cf. 1Jn 4,10), ara l'amor ja no és sols un “manament”, sinó la resposta al do de l'amor, amb el qual Déu ve al nostre encontre» (*Deus caritas est*, 1). La fe constitueix l'adhesió personal —que inclou totes les nostres facultats— a la revelació de l'amor gratuït i «apassionat» que Déu té per nosaltres i que es manifesta plenament en Jesucrist. L'encontre amb Déu Amor implica no sols el cor, sinó també l'entesa: «El reconeixement del Déu viu és una via cap a l'amor, i el sí de la nostra voluntat a la seva comprèn enteniment, voluntat i sentiment en l'acte únic de l'amor. Això no obstant, aquest és un procés que sempre està en camí: l'amor mai no es dóna per «conclòs» i completat» (*ibidem*, 17). D'aquí deriva per a tots els cristians i, en particular, per als «agents de la caritat», la necessitat de la fe, de l'«encontre amb Déu en Crist que suscita en ells l'amor i obri el seu esperit a l'altre, de manera que, per a ells, l'amor al proïsme ja no sigui un manament imposat des de fora, sinó una conseqüència que es desprèn de la seva fe, la qual actua per la caritat» (*ib.*, 31a). El cristià és una persona conquerida per l'amor de Crist i moguda per aquest amor —«*Caritas Christi urget nos*» (2Co 5,14)—, està oberta de manera profunda i concreta a l'amor al proïsme (cf. *ib.*, 33). Aquesta actitud neix sobretot de la consciència de sentir-nos estimats, perdonats, més encara, servits pel mateix Senyor, que s'inclina a rentar els peus dels Apòstols i s'entrega ell mateix a la creu per atraure la humanitat a l'amor de Déu.

«La fe ens mostra Déu que ens ha donat el seu Fill i així suscita en nosaltres la certesa ferma que realment és veritat que Déu és amor [...]. La fe, que fa prendre consciència de l'amor de Déu revelat en el cor traspassat de Jesús a la creu, suscita l'amor. L'amor és una llum —en el fons l'única— que il·lumina constantment un món fosc i ens dóna la força per a viure i actuar» (*ib.*, 39). Tot això ens fa comprendre que l'actitud principal i distintiva dels cristians és precisament «l'amor fonamentat en la fe i plasmat per ella» (*ib.*, 7).

2. La caritat com a vida en la fe

Tota la vida cristiana és una resposta a l'amor de Déu. La primera resposta és precisament la fe, entesa com acolliment ple d'estupor i de gratitud d'una iniciativa divina inaudita que ens precedeix i ens interpel·la. I el «sí» de la fe marca el començament d'una història lluminosa d'amistat amb el Senyor, que omple tota la nostra existència i li dóna sentit ple. Això no obstant, Déu no en té prou que nosaltres acollim el seu amor gratuït. No es limita a estimar-nos. Vol atraure'ns cap a ell i transformar-nos d'una manera tan profunda que puguem dir amb sant Pau: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20).

Quan nosaltres deixem lloc a l'amor de Déu, som fets semblants a ell, participem de la seva mateixa caritat. Obrir-nos al seu amor significa deixar que ell visqui en nosaltres i ens porti a estimar amb ell, en ell i com ell; només llavors la nostra fe arriba veritablement «a actuar per la caritat» (Ga 5,6) i ell habita en nosaltres (cf. 1Jn 4,12).

La fe és conèixer la veritat i adherir-s'hi (cf. 1Tm 2,4); la caritat és «caminar» en la veritat (cf. Ef 4,15). Amb la fe s'entra en l'amistat amb el Senyor; amb la caritat es viu i es conrea aquesta amistat (cf. Jn 15,14s). La fe ens fa acollir el manament del Senyor i Mestre; la caritat ens dóna la felicitat de posar-lo en pràctica (cf. Jn 13,13-17). En la fe som engendrats com a fills de Déu (cf. Jn 1,12s); la caritat ens fa perseverar concretament en la filiació divina donant el fruit de l'Esperit Sant (cf. Ga 5,22). La fe ens porta a reconèixer els dons que el Déu bo i generós ens encomana; la caritat fa que fructifiquin (cf. Mt 25,14-30).

3. El llaç indissoluble entre fe i caritat

A la llum de tot el que hem dit, resulta clar que mai no podem separar i molt menys oposar, fe i caritat. Aquestes dues virtuts teològals estan íntimament unides, per la qual cosa és erroni veure en elles un contrast o una «dialèctica». Per una part, en efecte, representa una limitació l'actitud de qui accentua desmesuradament la prioritat i el caràcter decisiu de la fe, subestimant i gairebé menyspreant les obres concretes de caritat i reduint-les a un humanitarisme genèric. Per una altra, però, també és una limitació

sostenir una supremacia exagerada de la pràctica de la caritat i de la seva laboriositat, pensant que les obres puguin substituir la fe. Per a una vida espiritual sana cal defugir tant el fideisme com l'activisme moralista.

L'existència cristiana consisteix a pujar continuadament a la muntanya de l'encontre amb Déu per a tornar a baixar després, portant l'amor i la força que en deriven, a fi de servir els nostres germans i germanes amb el mateix amor de Déu. En la Sagrada Escripura veiem que el zel dels Apòstols en l'anunci de l'evangeli que suscita la fe està estretament vinculat a la sol·licitud caritativa respecte al servei dels pobres (cf. Ac 6,1-4). A l'Església, contemplació i acció, simbolitzades d'alguna manera per les figures evangèliques de les germanes Marta i Maria, han de coexistir i integrar-se (cf. Lc 10,38-42). La prioritat correspon sempre a la relació amb Déu i el compartir evangèlic vertader ha d'estar arrelat en la fe (cf. audiència general de 25 d'abril de 2012). A vegades, de fet, es té la tendència a reduir el terme *caritat* a la solidaritat o a la simple ajuda humanitària. En canvi, és important recordar que l'obra de caritat més gran és precisament l'evangelització, és a dir, el «servei de la Paraula». Cap acció no és més benèfica i, per tant, més caritativa envers el proïsme que partir el pa de la paraula de Déu, fer-lo partícip de la Bona Nova de l'evangeli, introduir-lo en la relació amb Déu: l'evangelització és la promoció més gran i integral de la persona humana. Com escriu el servent de Déu papa Pau VI a l'encíclica *Populorum progressio*, el primer i principal factor de desenvolupament és l'anunci de Crist (cf. n. 16). La veritat originària de l'amor de Déu per nosaltres, viscuda i anunciada, obre la nostra existència a acceptar aquest amor fent possible el desenvolupament integral de la humanitat i de cada home (cf. *Caritas in veritate*, 8).

En definitiva, tot parteix de l'amor i tendeix a l'amor. Coneixem l'amor gratuït de Déu mitjançant l'anunci de l'evangeli. Si l'acollim amb fe, rebem el primer contacte –indispensable– amb allò diví, capaç de fer-nos «enamorar de l'Amor», per a viure i créixer després en aquest Amor i comunicar-lo amb alegria als altres.

Pel que fa a la relació entre fe i obres de caritat, unes paraules de la Carta de Sant Pau als cristians d'Efes resumeixen molt bé la seva correlació: «És per la gràcia que heu estat salvats per mitjà de la fe! I això no ve de vosaltres: és un do de Déu. No és fruit de les obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Déu ens ha creat en Jesucrist, i ens ha destinat a realitzar les bones obres que ell mateix havia preparat perquè visquéssim practicant-les» (2,8-10). Aquí es percep que tota la iniciativa salvadora ve de Déu, de la seva gràcia, del seu perdó acollit en la fe; però aquesta iniciativa, lluny de limitar la nostra llibertat i la nostra responsabilitat, més aviat fa que siguin autèntiques i les orienta cap a les obres de caritat, que no són fruit principalment de l'esforç humà, del qual gloriejar-se, sinó que neixen de la fe, brollen de la gràcia que

Déu concedeix abundantment. Una fe sense obres és com un arbre sense fruits: aquestes dues virtuts es necessiten recíprocament. La Quaresma, amb les tradicionals indicacions per a la vida cristiana, ens invita precisament a alimentar la fe a través d'una escolta més atenta i prolongada de la Paraula de Déu i la participació en els sagraments i, al mateix temps, a créixer en la caritat, en l'amor a Déu i al proïsme, també a través de les indicacions concretes del dejuni, de la penitència i de l'almoina.

4. Prioritat de la fe, primacia de la caritat

Com tots els dons de Déu, fe i caritat s'atribueixen a l'acció de l'únic Esperit Sant (cf. 1Co 13), aquest Esperit que crida en nosaltres «Abbà, Pare!» (Ga 4,6), i que ens fa dir: «Jesús és el Senyor!» (1Co 12,3) i «Marana ta!» (1Co 16,22; Ap 22,20).

La fe, do i resposta, ens fa conèixer la veritat de Crist com a Amor encarnat i crucificat, adhesió plena i perfecta a la voluntat del Pare i misericòrdia divina infinita amb el proïsme; la fe grava en el cor i la ment la ferma convicció que precisament aquest Amor és l'única realitat que venç el mal i la mort. La fe ens invita a mirar cap al futur amb la virtut de l'esperança, esperant confiadament que la victòria de l'amor de Crist arribi a la seva plenitud. Per part seva, la caritat ens fa entrar en l'amor de Déu que es manifesta en Crist, ens fa adherir de manera personal i existencial a l'entrega total i sense reserves de Jesús al Pare i als seus germans. Infonent en nosaltres la caritat, l'Esperit Sant ens fa partícips de l'abnegació pròpia de Jesús: filial amb Déu i fraternal envers els altres (cf. Rm 5,5).

La relació entre aquestes dues virtuts és anàloga a la que existeix entre dos sagraments fonamentals de l'Església: el baptisme i l'eucaristia. El baptisme (*sacramentum fidei*) precedeix l'eucaristia (*sacramentum caritatis*), però hi està orientat, perquè constitueix la plenitud del camí cristià. Anàlogament, la fe precedeix la caritat, però es revela genuïna només si culmina en ella. Tot parteix de l'acceptació humil de la fe («saber-nos estimats per Déu»), però ha d'arribar a la veritat de la caritat («saber estimar Déu i el proïsme»), que roman per sempre, com a compliment de totes les virtuts (cf. 1Co 13,13).

Estimats germans i germanes, en aquest temps de Quaresma, durant el qual ens preparem per a celebrar l'esdeveniment de la creu i la resurrecció, mitjançant el qual l'amor de Déu va redimir el món i va il·luminar la història, us desitjo a tots que visqueu aquest temps preciós revifant la fe en Jesucrist, per entrar en el seu mateix torrent d'amor pel Pare i per cada germà i germana que trobem en la nostra vida. Per això, elevo la meua pregària a Déu, alhora que invoco sobre cadascun de vosaltres i sobre cada comunitat la benedicció del Senyor.

Vaticà, 15 d'octubre de 2012

Benedictus PP XVI

XXVIII Jornada Mundial de la Joventut 2013

Missatge del Sant Pare Benet XVI

*Aneu a tots els pobles
i feu-los deixebles meus (cf. Mt 28,19)*

Benvolguts joves,

Vull fer-vos arribar a tots una salutació plena d'alegria i afecte. Estic segur que la majoria de vosaltres vaau tornar de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid «arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7). En aquest any hem celebrat a les diferents diòcesis l'alegria de ser cristians, inspirats pel tema: «Viviu sempre contents en el Senyor!» (Fl 4,4). I ara ens estem preparant per a la propera Jornada mundial, que se celebrarà en Rio de Janeiro, al Brasil, el mes de juliol de 2013.

Voldria renovar-vos sobretot la meua invitació a participar en aquesta important cita. La cèlebre estàtua del Crist Redemptor, que domina aquella bonica ciutat brasilera, en serà el símbol eloqüent. Els seus braços oberts són el signe de l'acolliment que el Senyor regala a tots els qui acudeixen a ell, i el seu cor representa l'amor immens que té per cadascun de vosaltres. Deixeu-vos atraure per ell! Viviu aquesta experiència de l'encontre amb Crist, al costat de tants altres joves que es reuniran a Rio per a la propera trobada mundial! Deixeu-vos estimar per ell i sereu els testimonis que el món tant necessita.

Us invito a preparar-vos per a la Jornada Mundial de Rio de Janeiro meditant des d'ara sobre el tema de la trobada: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (cf. Mt 28,19). Es tracta de la gran exhortació missionera que Crist va deixar a tota l'Església i que continua sent actual també avui, dos mil anys després. Aquesta crida missionera ha de ressonar ara amb força en els vostres cors. L'any de preparació per a la trobada de Rio coincideix amb l'Any de la fe, al començament del qual el Sínode dels Bisbes ha dedicat els seus treballs a «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Per això, estimats joves, m'alegro que també vosaltres us impliqueu en aquest impuls missioner de tota l'Església: fer conèixer Crist, que és el do més preciós que podeu donar als altres.

1. Una crida urgent

La història ens ha mostrat quants joves, per mitjà del do generós d'ells mateixos i anunciant l'evangeli, han contribuït enormement al regne de Déu i al desenvolupament d'aquest món. Amb gran entusiasme, han

portat la Bona Nova de l'amor de Déu, que s'ha manifestat en Crist, amb mitjans i possibilitats molt inferiors respecte als que disposem avui. Penso, per exemple, en el beat José de Anchieta, jove jesuïta espanyol del segle XVI, que va partir a les missions al Brasil quan tenia menys de vint anys i es va convertir en un gran apòstol del Nou Món. Però penso també en els qui us dediqueu generosament a la missió de l'Església. D'això vaig obtenir un testimoni sorprenent en la Jornada Mundial de Madrid, sobretot en la trobada amb els voluntaris.

Hi ha avui molts joves que dubten profundament que la vida sigui un do i no veuen amb claredat el seu camí. Davant les dificultats del món contemporani, molts es pregunten ben sovint: Què puc fer? La llum de la fe il·lumina aquesta foscor, ens fa comprendre que cada existència té un valor inestimable, perquè és fruit de l'amor de Déu. Ell estima també aquell que s'ha allunyat d'ell; té paciència i espera, encara més, ha entregat el seu Fill, mort i ressuscitat, perquè ens alliberi radicalment del mal. I Crist ha enviat els seus deixebles perquè portin a tots els pobles aquest anunci joïós de salvació i de vida nova.

En la seva missió d'evangelització, l'Església compta amb vosaltres. Estimats joves: Vosaltres sou els primers missioners entre els joves. Al final del concili Vaticà II, el 50è aniversari del qual estem celebrant en aquest any, el servent de Déu Pau VI va entregar als joves del món un Missatge que començava amb aquestes paraules: «A vosaltres, els joves d'un sexe i de l'altre de tot el món, el Concili vol dirigir el seu últim missatge. Perquè sou vosaltres els que recollireu la torxa de mans dels vostres progenitors i viureu en el món en el moment de les transformacions més grans de la seva història. Sou vosaltres els qui, recollint el millor de l'exemple i els ensenyaments dels vostres pares i mestres, formareu la societat de demà; us salvareu o morireu amb ella.» Concloïa amb una crida: «Construiu amb entusiasme un món millor que el dels vostres progenitors!» (Missatge als Joves, 8 de desembre de 1965).

Estimats joves, aquesta invitació és de gran actualitat. Estem vivint un període històric molt particular. El progrés tècnic ens ha ofert possibilitats inaudites d'interacció entre els homes i la població, però la globalització d'aquestes relacions només serà positiva i farà créixer el món en humanitat si es basa no en el materialisme sinó en l'amor, que és l'única realitat capaç d'omplir el cor de cadascú i d'unir les persones. Déu és amor. L'home que s'oblida de Déu es queda sense esperança i és incapaç d'estimar el seu proïsme. Per això, és urgent testimoniar la presència de Déu, perquè cadascú la pugui experimentar. La salvació de la humanitat i la salvació de cadascun de nosaltres estan en joc. Qui compregui aquesta necessitat, només podrà exclamar amb Pau: «Ai de mi si no anunciés l'evangeli!» (1Co 9,16).

2. Sigueu deixebles de Crist

Aquesta crida missionera se us adreça també per una altra raó: És necessària per al vostre camí de fe personal. El beat Joan Pau II va escriure: «La fe es reforça donant-la» (Enc. *Redemptoris missio*, 2). En anunciar l'evangeli vosaltres mateixos creixeu arrelant-vos cada vegada més profundament en Crist, us convertiu en cristians madurs. El compromís missioner és una dimensió essencial de la fe; no es pot ser un creient veritable si no s'evangelitza. L'anunci de l'evangeli només pot ser la conseqüència de l'alegria d'haver trobat en Crist la roca sobre la qual construir la pròpia existència. Esforçant-vos a servir els altres i a anunciar-los l'evangeli, la vostra vida, sovint dispersa en diferents activitats, trobarà la seva unitat en el Senyor, us construireu també vosaltres mateixos, creixereu i madurareu en humanitat.

Què significa ser missioners? Significa sobretot ser deixebles de Crist, escoltar una vegada i una altra la invitació a seguir-lo, la invitació a mirar-lo: «Feu-vos deixebles meus, que sóc mansuet i humil de cor» (Mt 11,29). Un deixeble és, de fet, una persona que es posa a l'escolta de la paraula de Jesús (cf. Lc 10,39), al qual es reconeix com el bon Mestre que ens ha estimat fins donar la vida. Per això, es tracta que cadascun de vosaltres es deixi plasmar cada dia per la paraula de Déu, que us farà amics del Senyor Jesucrist, capaços d'incorporar altres joves en aquesta amistat amb ell.

Us aconsello que feu memòria dels dons rebuts de Déu per a transmetre'ls. Apreneu a llegir la vostra història personal, preneu també consciència de l'herència meravellosa de les generacions que us han precedit: Nombrosos creients ens han transmès la fe amb valentia, enfrontant-se a proves i incomprendiments. No oblidem mai que formem part d'una enorme cadena d'homes i dones que ens han transmès la veritat de la fe i que compten amb nosaltres perquè d'altres la rebin. El fet de ser missioners pressuposa el coneixement d'aquest patrimoni rebut, que és la fe de l'Església. Cal conèixer allò en què es creu, per a poder anunciar-ho. Com vaig escriure en la introducció del *YouCat*, el catecisme per a joves que us vaig regalar en la Trobada mundial de Madrid, «heu de conèixer la vostra fe de manera tan precisa com un especialista en informàtica coneix el sistema operatiu del seu ordinador, com un bon músic coneix la seva composició musical. Sí, heu d'estar més profundament arrelats en la fe que la generació dels vostres pares, per a poder fer front als reptes i temptacions d'aquest temps amb força i decisió» (Pròleg).

3. Aneu

Jesús va enviar els seus deixebles en missió amb aquest encàrrec: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la creació. Els qui creuran i seran batejats se salvaran» (Mc 16,15-16). Evangelitzar significa

portar als altres la Bona Nova de la salvació, i aquesta Bona Nova és una persona: Jesucrist. Quan el trobo, quan descobreixo fins a quin punt sóc estimat per Déu i salvat per ell, neix en mi no sols el desig, sinó la necessitat de fer-lo conèixer a d'altres. Al principi de l'Evangeli de Joan veiem Andreu que, després d'haver trobat Jesús, s'afanya a portar-li el seu germà Simó (cf. Jn 1,40-42). L'evangelització parteix sempre de l'encontre amb Crist, el Senyor. Qui s'ha acostat a ell i ha fet l'experiència del seu amor, vol compartir tot seguit la bellesa d'aquest encontre que neix d'aquesta amistat. Com més coneixem Crist, més el volem anunciar. Com més parlem amb ell, més volem parlar d'ell. Com més ens hem deixat conquerir, més desitgem portar-ne d'altres cap a ell.

Per mitjà del baptisme, que ens fa néixer a una vida nova, l'Esperit Sant s'estableix en nosaltres i inflama la nostra ment i el nostre cor. És ell qui ens guia a conèixer Déu i a entaular una amistat cada vegada més profunda amb Crist; és l'Esperit qui ens impulsa a fer el bé, a servir els altres, a lliurar-nos. Mitjançant la confirmació som enfortits pels seus dons per a testimoniar l'evangeli cada vegada amb més maduresa. L'ànima de la missió és l'Esperit d'amor, que ens empeny a sortir de nosaltres mateixos per «anar» i evangelitzar. Estimats joves, deixeu-vos conduir per la força de l'amor de Déu, deixeu que aquest amor venci la tendència a tancar-se en el món propi, en els problemes propis, en els costums propis. Tingueu el valor de «sortir» de vosaltres mateixos cap als altres i guiar-los fins a l'encontre amb Déu.

4. Arribeu a tots els pobles

Crist ressuscitat va enviar als seus deixebles a testimoniar la seva presència salvadora a tots els pobles, perquè Déu, en el seu amor sobreabundant, vol que tothom se salvi i que ningú no es perdi. Amb el sacrifici d'amor de la Creu, Jesús va obrir el camí perquè cada home i cada dona puguin conèixer Déu i entrar en comunió d'amor amb ell. Ell va constituir una comunitat de deixebles per portar l'anunci de salvació de l'evangeli fins als confins de la terra, per arribar als homes i dones de cada lloc i de tots els temps. Fem nostre aquest desig de Jesús!

Benvolguts amics, obriu els ulls i mireu al vostre voltant. Hi ha molts joves que han perdut el sentit de l'existència. Aneu! Crist també us necessita. Deixeu-vos portar pel seu amor, sigueu instruments d'aquest amor immens, perquè arribi a tots, especialment als qui estan «lluny». Alguns estan lluny geogràficament, mentre que altres estan lluny perquè la seva cultura no deixa espai a Déu; alguns encara no han acollit personalment l'evangeli, d'altres, en canvi, malgrat haver-lo rebut, viuen com si Déu no existís. Obriu a tots les portes del nostre cor; intentem entrar en diàleg amb ells, amb senzillesa i respecte mutu. Aquest diàleg, si és viscut amb amistat vertadera, donarà fruit. Els «pobles» als quals hem estat enviats no són només els altres països

del món, sinó també els diferents àmbits de la vida: les famílies, els barris, els ambients d'estudi o treball, els grups d'amics i els llocs d'oci. L'anunci joïós de l'evangeli està destinat a tots els ambients de la nostra vida, sense exclusió.

Voldria subratllar dos camps en què heu de viure amb especial atenció el vostre compromís missioner. El primer és el de les comunicacions socials, en particular el món d'Internet. Estimats joves, com ja us vaig dir en una altra ocasió, «sentiu-vos compromesos a sembrar en la cultura d'aquest nou ambient comunicatiu i informatiu els valors sobre els quals se sosté la vostra vida. [...] A vosaltres, joves, que gairebé espontàniament us sentiu en sintonia amb aquests nous mitjans de comunicació, us correspon de manera particular la tasca d'evangelitzar aquest "continent digital"» (Missatge per a la XLIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, 24 maig 2009). Per això, sapigueu utilitzar amb saviesa aquest mitjà, considerant també les insídies que conté, en particular el risc de la dependència, de confondre el món real amb el virtual, de substituir l'encontre i el diàleg directe amb les persones amb els contactes a la xarxa.

El segon àmbit és el de la mobilitat. Avui són cada cop més nombrosos els joves que viatgen, tant per motius d'estudi, de treball o de diversió. Però penso també en tots els moviments migratoris, en els quals milions de persones, sovint joves, es traslladen i canvien de regió o país per motius econòmics o socials. També aquests fenòmens poden convertir-se a vegades en providencials per a la difusió de l'evangeli. Estimats joves, no tingueu por de testimoniar la vostra fe també en aquests contextos; comunicar l'alegria de l'encontre amb Crist és un do preciós per a aquells amb qui us trobeu.

5. Feu deixebles

Penso que sovint heu experimentat la dificultat perquè els vostres coetanis participin en l'experiència de la fe. Sovint haureu constatat que en molts joves, especialment en certes fases del camí de la vida, hi ha el desig de conèixer Crist i de viure els valors de l'evangeli, però no se senten idonis ni capaços. Què es pot fer? Sobretot, amb la vostra proximitat i el vostre testimoni senzill, obriu un forat a través del qual Déu pugui tocar els seus cors. L'anunci de Crist no consisteix només en paraules, sinó que ha d'implicar tota la vida i traduir-se en gestos d'amor. És l'amor que Crist ha infós en nosaltres allò que ens fa evangelitzadors; el nostre amor ha de conformar-se cada cop més amb el seu. Com el bon samarità, hem de tractar amb atenció els qui trobem, hem de saber escoltar, comprendre i ajudar, per a poder guiar el qui cerca la veritat i el sentit de la vida cap a la casa de Déu, que és l'Església, on es troba l'esperança i la salvació (cf. Lc 10,29-37). Benvolguts amics, mai no oblideu que el primer acte d'amor que podeu fer envers el proïsme és compartir la font de la nostra esperança:

Qui no dona Déu, dona molt poc. Jesús ordena als seus Apòstols: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20). Els mitjans que tenim per a «fer deixebles» són principalment el baptisme i la catequesi. Això significa que hem de conduir les persones que estem evangelitzant perquè trobin Crist viu, de manera particular en la seva Paraula i en els sagraments. D'aquesta manera podran creure en ell, coneixeran Déu i viuran de la seva gràcia. Voldria que cadascú es preguntés: He tingut alguna vegada el valor de proposar el baptisme als joves que encara no l'han rebut? He invitat algú a seguir un camí per descobrir la fe cristiana? Benvolguts amics, no tingueu por de proposar als vostres coetanis l'encontre amb Crist. Invoqueu l'Esperit Sant: Ell us guiarà per a poder entrar cada cop més en el coneixement i l'amor de Crist i us farà creatius per a transmetre l'evangeli.

6. Firms en la fe

Davant les dificultats de la missió d'evangelitzar, a vegades tindreu la temptació de dir com el profeta Jeremies: «Ah, Senyor, Déu meu! Sóc massa jove. Com sabré parlar?» Però Déu també us respon: «No diguis que ets massa jove. Vés on jo t'enviaré, digues el que jo t'ordenaré» (Jr 1,6-7). Quan us sentiu ineptes, incapaços i febles per a anunciar i testimoniar la fe, no temeu. L'evangelització no és una iniciativa nostra que depengui sobretot dels nostres talents, sinó que és una resposta confiada i obedient a la crida de Déu, i per això no es basa en la nostra força, sinó en la seva. Això ho va experimentar l'apòstol Pau: «Portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres» (2Co 4,7).

Per això us invito a arrelar-vos en la pregària i en els sagraments. L'evangelització autèntica neix sempre de la pregària i hi està sostinguda. Primer hem de parlar amb Déu per poder parlar de Déu. En la pregària encomanem al Senyor les persones a qui hem estat enviats i supliquem-li que els toqui el cor; demanem a l'Esperit Sant que ens faci instruments seus per a la salvació d'ells; demanem a Crist que posi les paraules en els nostres llavis i ens faci ser signes del seu amor. De manera més general, demanem per la missió de tota l'Església, d'acord amb la petició explícita de Jesús: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats» (Mt 9,38). Sapigheu trobar en l'eucaristia la font de la vostra vida de fe i del vostre testimoniatge cristià, participant amb fidelitat en la missa dominical i sempre que pugueu durant la setmana. Acudiu sovint al sagrament de la reconciliació, que és un encontre preciós amb la misericòrdia de Déu que ens acull, ens perdona i renova els nostres cors en la caritat. No dubteu a rebre el sagrament de la confirmació, si encara no l'heu rebut, prepa-

rant-vos amb cura i sol·licitud. És, junt amb l'eucaristia, el sagrament de la missió per excel·lència, que ens dóna la força i l'amor de l'Esperit Sant per a professar la fe sense por. Us encoratjo també a fer adoració eucarística; detenir-se en l'escolta i el diàleg amb Jesús present en el sagrament és el punt de partença d'un nou impuls missioner.

Si seguiu per aquest camí, Crist mateix us donarà la capacitat de ser plenament fidels a la seva Paraula i de testimoniar-lo amb lleialtat i valor. A vegades sereu cridats a demostrar la vostra perseverança, en particular quan la paraula de Déu susciti oposició o foscó. A certes regions del món, per la manca de llibertat religiosa, alguns de vosaltres patiu pel fet de no poder donar testimoniatge de la vostra fe en Crist. Hi ha qui ja ha pagat amb la vida el preu de la seva pertinença a l'Església. Us animo a romandre fermes en la fe, segurs que Crist és al vostre costat en aquesta prova. Ell us repeteix: «Feliços vosaltres quan, per causa meua, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies. Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel» (Mt 5,11-12).

7. Amb tota l'Església

Estimats joves, per a romandre fermes en la confessió de la fe cristiana allí on heu estat enviats, necessiteu l'Església. Ningú no pot ser testimoni de l'evangeli en solitari. Jesús va enviar els seus deixebles a la missió en grups: «Feu deixebles» està posat en plural. Per tant, nosaltres sempre donem testimoniatge en tant que membres de la comunitat cristiana; la nostra missió és fecundada per la comunió que vivim en l'Església, i gràcies a aquesta unitat i a aquest amor recíproc ens reconeixem com a deixebles de Crist (cf. Jn 13,35). Dono gràcies a Déu per la preciosa obra d'evangelització que realitzen les nostres comunitats cristianes, les nostres parròquies i els nostres moviments eclesials. Els fruits d'aquesta evangelització pertanyen a tota l'Església: «Un és el qui sembra i un altre el qui sega» (Jn 4,37).

En aquest sentit, vull donar gràcies pel gran do dels missioners, que dediquen tota la seva vida a anunciar l'evangeli fins als confins de la terra. També dono gràcies al Senyor pels sacerdots i consagrats que es lliuren totalment perquè Jesucrist sigui anunciat i estimat. Vull encoratjar aquí els joves que són cridats per Déu, que es comprometen amb entusiasme en aquestes vocacions: «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35). Als qui ho deixen tot per seguir-lo, Jesús ha promès el cent per un i la vida eterna (cf. Mt 19,29).

També dono gràcies per tots els fidels laics que allí on es troben, en família o en el treball, s'apliquen a viure la seva vida quotidiana com una missió, perquè Crist sigui estimat i servit i perquè creixi el regne de Déu. Penso, en particular, en tots els qui treballen en el camp de l'educació, la

sanitat, l'empresa, la política i l'economia i en tants ambients de l'apostolat seglar. Crist necessita el vostre compromís i el vostre testimoni. Que res ni les dificultats, ni les incomprensions no us facin renunciar a portar l'evangeli de Crist als llocs on us trobeu; cadascun de vosaltres és valuós en el gran mosaic de l'evangelització.

8. «Aquí em tens, Senyor»

Estimats joves, en concloure voldria invitar-vos a escoltar en el més profund de vosaltres mateixos la crida de Jesús a anunciar el seu evangeli. Com ho mostra la gran estàtua de Crist Redemptor a Rio de Janeiro, el seu cor està obert per estimar a tots, sense distinció, i els seus braços estan estesos per abraçar a tots. Sigueu, vosaltres, el cor i els braços de Jesús. Aneu a donar testimoniatge del seu amor, sigueu els nous missioners animats per l'amor i l'acolliment. Seguiu l'exemple dels grans missioners de l'Església, com sant Francesc Xavier i tants altres.

Al final de la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid vaig beneir alguns joves de diferents continents que partien en missió. Ells representaven tants joves que, seguint el profeta Isaïes, diuen al Senyor: «Aquí em tens. Envia-m'hi» (Is 6,8). L'Església confia en vosaltres i us agraeix sincerament el dinamisme que li doneu. Useu els vostres talents amb generositat al servei de l'anunci de l'evangeli. Sabem que l'Esperit Sant es regala a aquells que, en pobresa de cor, es posen a disposició d'aquest anunci. No tingueu por. Jesús, Salvador del món, és amb nosaltres cada dia, fins a la fi del món (cf. Mt 28,20).

Aquesta crida, que dirigeixo als joves de tot el món, assumeix una particular rellevància per a vosaltres, estimats joves d'Amèrica Llatina. En la V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà, que va tenir lloc a Aparecida l'any 2007, els bisbes van llançar una «missió continental». Els joves, que en aquell continent constitueixen la majoria de la població, representen un potencial important i valuós per a l'Església i la societat. Sigueu vosaltres els primers missioners. Ara que la Jornada Mundial de la Joventut torna a Amèrica Llatina, exhorto tots els joves del continent: Transmeteu als vostres coetanis del món sencer l'entusiasme de la vostra fe.

Que la Mare de Déu, estrella de la nova evangelització, invocada també amb les advocacions de la Mare de Déu d'Aparecida i de la Mare de Déu de Guadalupe, us acompanyi en la vostra missió de testimonis de l'amor de Déu. A tots imparteixo, amb afecte particular, la meva benedicció apostòlica.

Vaticà, 18 d'octubre de 2012

Benedictus PP XVI

XLVI Jornada Mundial de la Pau

Missatge del Sant Pare Benet XVI

Feliços els qui treballen per la pau

1 de gener de 2013

1. Cada nou any comporta l'esperança d'un món millor. En aquesta perspectiva, demano a Déu, Pare de la humanitat, que ens concedeixi la concòrdia i la pau, perquè es puguin complir les aspiracions d'una vida pròspera i feliç per a tothom.

Transcorreguts 50 anys del concili Vaticà II, que ha contribuït a enfortir la missió de l'Església en el món, és encoratjador constatar que els cristians, com poble de Déu en comunió amb ell i caminant amb els homes, es comprometen en la història compartint les alegries i esperances, les tristeses i angioïxes,¹ anunciant la salvació de Crist i promovent la pau per a tothom.

En efecte, aquest temps nostre, caracteritzat per la globalització, amb els seus aspectes positius i negatius, així com per conflictes sagnants encara en curs, i per amenaces de guerra, reclama un compromís renovat i concertat en la recerca del bé comú, del desenvolupament de tots els homes i de tot l'home.

Causen alarma els focus de tensió i contraposició provocats per la desigualtat creixent entre rics i pobres, pel predomini d'una mentalitat egoista i individualista, que s'expressa també en un capitalisme financer no regulat. A part de les diverses formes de terrorisme i delinqüència internacionals, representen un perill per a la pau els fonamentalismes i fanatismes que distorsionen la vertadera naturalesa de la religió, cridada a afavorir la comunió i la reconciliació entre els homes.

I, això no obstant, les nombroses iniciatives de pau que enriqueixen el món testimonien la vocació innata de la humanitat envers la pau. El desig de pau és una aspiració essencial de cada home, i coincideix d'alguna manera amb el desig d'una vida humana plena, feliç i aconseguida. En altres paraules, el desig de pau es correspon amb un principi moral fonamental, és a dir, amb el dret i el deure a un desenvolupament integral, social, comunitari, que forma part del disseny de Déu sobre l'home. L'home està fet per a la pau, que és un do de Déu.

Tot això m'ha portat a inspirar-me per a aquest missatge en les paraules de Jesucrist: «Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,9).

¹ Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Cost. past. *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món actual, 1.

La benaurança evangèlica

2. Les benaurances proclamades per Jesús (cf. Mt 5,3-12; Lc 6,20-23) són promeses. En la tradició bíblica, efectivament, la benaurança pertany a un gènere literari que comporta sempre una bona notícia, és a dir, un evangeli que culmina amb una promesa. Per tant, les benaurances no són simples recomanacions morals, l'observança de les quals preveu que, en el moment oportú –un temps situat normalment en l'altra vida–, s'obtingui una recompensa, és a dir, una situació de felicitat futura. La benaurança consisteix més aviat en el compliment d'una promesa dirigida a tots els qui es deixen guiar per les exigències de la veritat, la justícia i l'amor. Els qui s'encomanen a Déu i a les seves promeses són considerats sovint pel món com ingenus o allunyats de la realitat. Això no obstant, Jesús els declara que, no sols en l'altra vida sinó ja en aquesta, descobriran que són fills de Déu, i que, des de sempre i per sempre, Déu és totalment solidari amb ells. Comprendran que no estan sols, perquè ell està a favor que es comprometin amb la veritat, la justícia i l'amor. Jesús, revelació de l'amor del Pare, no dubta a oferir-se amb el sacrifici d'ell mateix. Quan s'acull Jesucrist, Home i Déu, es viu l'experiència joiosa d'un do immens: compartir la vida mateixa de Déu, és a dir, la vida de la gràcia, penyora d'una existència plenament benaventurada. En particular, Jesucrist ens dóna la vertadera pau que neix de l'encontre confiat de l'home amb Déu.

La benaurança de Jesús diu que la pau és al mateix temps un do messiànic i una obra humana. En efecte, la pau pressuposa un humanisme obert a la transcendència. És fruit del do recíproc, d'un enriquiment mutu, gràcies al do que brolla de Déu, i que permet viure amb els altres i per als altres. L'ètica de la pau és ètica de la comunió i de la participació. És indispensable, doncs, que les diferents cultures actuals superin antropologies i ètiques basades en pressupostos teoricopràctics purament subjectivistes i pragmàtics, en virtut dels quals les relacions de convivència s'inspiren en criteris de poder o de benefici, els mitjans es converteixen en fins i viceversa, la cultura i l'educació se centren únicament en els instruments, en la tecnologia i l'eficiència. Una condició prèvia per a la pau és el desmantellament de la dictadura del relativisme moral i del pressupòsit d'una moral totalment autònoma, que tanca les portes al reconeixement de la llei moral natural imprescindible inscrita per Déu en la consciència de cada home. La pau és la construcció de la convivència en termes racionals i morals, sostenint-se sobre un fonament la mesura del qual no la crea l'home, sinó Déu: «Que el Senyor faci poderós el seu poble, que el Senyor beneeixi el seu poble amb la pau», diu el Salm 29 (v. 11).

La pau, do de Déu i obra de l'home

3. La pau concerneix la persona humana en la seva integritat i implica la participació de tot l'home. Es tracta de pau amb Déu vivint segons la

seva voluntat: pau interior amb un mateix, i pau exterior amb el proïsme i amb tota la creació. Comporta principalment, com ho va escriure el beat Joan XXIII a l'encíclica *Pacem in terris*, de la qual d'aquí a pocs mesos es complirà el 50è aniversari, la construcció d'una convivència basada en la veritat, la llibertat, l'amor i la justícia.² La negació del que constitueix la verdadera naturalesa de l'ésser humà en les seves dimensions constitutives, en la seva capacitat intrínseca de conèixer la veritat i el bé i, en última instància, Déu mateix, posa en perill la construcció de la pau. Sense la veritat sobre l'home, inscrita en el seu cor pel Creador, es menyscaba la llibertat i l'amor, la justícia perd el fonament del seu exercici.

Per arribar a ser un autèntic treballador per la pau, és indispensable cuidar la dimensió transcendent i el diàleg constant amb Déu, Pare misericordiós, mitjançant el qual s'implora la redempció que el seu Fill Unigènit ens ha conquerit. Així l'home podrà vèncer aquest germen de foscor i de negació de la pau que és el pecat en totes les seves formes: l'egoisme i la violència, la cobdícia i el desig de poder i dominació, la intolerància, l'odi i les estructures injustes.

La realització de la pau depèn en gran manera del reconeixement que, en Déu, som una sola família humana. Com ho ensenya l'encíclica *Pacem in terris*, s'estructura mitjançant relacions interpersonals i institucions sostingudes i animades per un «nosaltres» comunitari, que implica un ordre moral intern i extern, en el qual es reconeixen sincerament, d'acord amb la veritat i la justícia, els drets recíprocs i els deures mutus. La pau és un ordre vivificat i integrat per l'amor, capaç de fer sentir com a pròpies les necessitats i les exigències del proïsme, de fer partícips els altres dels propis béns, i de tendir que sigui cada cop més difosa en el món la comunió dels valors espirituals. És un ordre dut a terme en la llibertat, és a dir, en la manera que correspon a la dignitat de les persones, que per la seva pròpia naturalesa racional assumeixen la responsabilitat de les obres pròpies.³

La pau no és un somni, no és una utopia: la pau és possible. Els nostres ulls han de veure-hi amb més profunditat, sota la superfície de les aparences i de les manifestacions, per a descobrir una realitat positiva que existeix en els nostres cors, perquè tot home ha estat creat a imatge de Déu i cridat a créixer, contribuint a la construcció d'un món nou. En efecte, Déu mateix, mitjançant l'encarnació del Fill, i la redempció que ell va dur a terme, ha entrat en la història, fent sorgir una nova creació i una aliança nova entre Déu i l'home (cf. Jr 31,31-34), i donant-nos la possibilitat de tenir «un cor nou» i «un esperit nou» (cf. Ez 36,26).

² Cf. Carta enc. *Pacem in terris* (11 abril 1963): AAS 55 (1963), 265-266.

³ Cf. *ibid.*: AAS 55 (1963), 266.

Precisament per això, l'Església està convençuda de la urgència d'un nou anunci de Jesucrist, el factor primer i principal del desenvolupament integral dels pobles, i també de la pau. En efecte, Jesús és la nostra pau, la nostra justícia, la nostra reconciliació (cf. Ef 2,14; 2Co 5,18). Aquell que treballa per la pau, segons la benaurança de Jesús, és aquell que cerca el bé de l'altre, el bé total de l'ànima i el cos, avui i demà.

A partir d'aquest ensenyament es pot deduir que tota persona i tota comunitat –religiosa, civil, educativa i cultural– està cridada a treballar per la pau. La pau és principalment la realització del bé comú de les diferents societats, primeres i intermèdies, nacionals, internacionals i d'abast mundial. Precisament per aquesta raó es pot afirmar que les vies per a construir el bé comú són també les vies que s'han de seguir per a obtenir la pau.

Aquells que treballen per la pau són els qui estimen, defensen i promouen la vida en la seva integritat

4. El camí per a la realització del bé comú i de la pau passa sobretot pel respecte de la vida humana, considerada en els seus múltiples aspectes, des de la seva concepció, en el seu desenvolupament i fins a la seva fi natural. Autèntics treballadors per la pau són, doncs, els qui estimen, defensen i promouen la vida humana en totes les seves dimensions: personal, comunitària i transcendent. La vida en plenitud és el cim de la pau. Qui vol la pau no pot tolerar atemptats i delictes contra la vida.

Els qui no aprecien suficientment el valor de la vida humana i, en conseqüència, sostenen per exemple l'alliberament de l'avortament, potser no s'adonen que, d'aquesta manera, proposen la recerca d'una pau il·lusòria. La fugida de les responsabilitats, que envileix la persona humana, i molt més la mort d'un ésser inerm i innocent, mai no podran portar felicitat o pau. En efecte, com és possible pretendre aconseguir la pau, el desenvolupament integral dels pobles o la salvaguarda mateixa de l'ambient, sense que sigui tutelat el dret a la vida dels més febles, començant pels que encara no han nascut? Cada agressió a la vida, especialment en l'origen, provoca inevitablement danys irreparables en el desenvolupament, en la pau, en l'ambient. Tampoc és just codificar de manera subreptícia falsos drets o llibertats que, basats en una visió reductiva i relativista de l'ésser humà, i mitjançant l'ús hàbil d'expressions ambigües encaminades a afavorir un pretès dret a l'avortament i a l'eutanàsia, amenacen el dret fonamental a la vida.

També l'estructura natural del matrimoni ha de ser reconeguda i promoguda com la unió d'un home i una dona, davant els intents d'equiparar-la des d'un punt de vista jurídic amb formes radicalment diferents d'unió que, en realitat, malmeten i contribueixen a la seva desestabilització, enfosquant el seu caràcter particular i el seu paper insubstituïble en la societat.

Aquests principis no són veritats de fe, ni una mera derivació del dret a la llibertat religiosa. Estan inscrits en la naturalesa humana mateixa, es poden conèixer per la raó, i per tant són comuns a tota la humanitat. L'acció de l'Església en promoure'ls no té un caràcter confessional, sinó que es dirigeix a totes les persones, prescindint de la seva afiliació religiosa. Aquesta acció es fa més necessària com més es neguen o no es comprenen aquests principis, la qual cosa és una ofensa a la veritat de la persona humana, una ferida greu inflingida a la justícia i a la pau.

Per tant, constitueix també una cooperació important per a la pau el reconeixement del dret a l'ús del principi de l'objecció de consciència respecte a lleis i mesures governatives que atempten contra la dignitat humana, com l'avortament i l'eutanàsia, per part dels ordenaments jurídics i l'administració de la justícia.

Entre els drets humans fonamentals, també per a la vida pacífica dels pobles, es troba el de la llibertat religiosa de les persones i les comunitats. En aquest moment històric, és cada vegada més important que aquest dret sigui promogut no sols des d'un punt de vista negatiu, com a llibertat front —per exemple, enfront d'obligacions o constriccions de la llibertat d'elegir la pròpia religió—, sinó també des d'un punt de vista positiu, en les seves diverses articulacions, com a llibertat de testimoniar, per exemple, la pròpia religió, anunciar i comunicar el seu ensenyament, organitzar activitats educatives, benèfiques o assistencials que permetin aplicar els preceptes religiosos, ser i actuar com organismes socials, estructurats segons els principis doctrinals i els fins institucionals que els són propis. Lamentablement, fins i tot en països amb una antiga tradició cristiana, s'estan multiplicant els episodis d'intolerància religiosa, especialment en relació amb el cristianisme o amb els qui simplement porten signes d'identitat de la seva religió.

El qui treballa per la pau ha de tenir present que, en sectors cada vegada més grans de l'opinió pública, la ideologia del liberalisme radical i de la tecnocràcia insinuen la convicció que el creixement econòmic s'ha d'aconseguir fins i tot a costa d'erosionar la funció social de l'Estat i de les xarxes de solidaritat de la societat civil, així com dels drets i deures socials. Aquests drets i deures han de ser considerats fonamentals per a la realització plena d'altres, començant pels civils i polítics.

Un dels drets i deures socials més amenaçats actualment és el dret al treball. Això es deu al fet que, cada cop més, el treball i el reconeixement just de l'estatut jurídic dels treballadors no estan adequadament valorats, perquè el desenvolupament econòmic es fa dependre sobretot de la llibertat absoluta dels mercats. El treball és considerat una mera variable dependent dels mecanismes econòmics i financers. Pel que fa a això, reitero que la dignitat de l'home, així com les raons econòmiques, socials i polítiques,

exigeixen que «es continuï cercant com a prioritat l'objectiu de l'accés al treball per part de tots, o que el mantinguin».⁴ La condició prèvia per a la realització d'aquest projecte ambiciós és una consideració renovada del treball, basada en els principis ètics i valors espirituals, que n'enrobusteixi la concepció com a bé fonamental per a la persona, la família i la societat. A aquest bé correspon un deure i un dret que exigeixen polítiques de treball noves i valentes per a tots.

Construir el bé de la pau mitjançant un nou model de desenvolupament i d'economia

5. Actualment són molts els qui reconeixen que és necessari un nou model de desenvolupament, així com una nova visió de l'economia. Tant el desenvolupament integral, solidari i sostenible, com el bé comú, exigeixen una correcta escala de valors i béns, que es poden estructurar tenint Déu com a referència última. No n'hi ha prou amb disposicions de molts mitjans i una àmplia gamma d'opcions, encara que calgui apreciar-los. Tant els múltiples béns necessaris per al desplegament, com les opcions possibles han de ser emprats segons la perspectiva d'una vida bona, d'una conducta recta que reconegui la primacia de la dimensió espiritual i la crida a la consecució del bé comú. D'una altra manera, perden la seva justa valència, acabant per exaltar nous ídols.

Per sortir de l'actual crisi financera i econòmica –que té com a efecte un augment de les desigualtats– es necessiten persones, grups i institucions que promoguin la vida, afavorint la creativitat humana per aprofitar fins i tot la crisi com una ocasió de discerniment i un nou model econòmic. El que ha prevalgut en els últims decennis postulava la maximització del profit i del consum, en una òptica individualista i egoista dirigida a valorar les persones només per la seva capacitat de respondre a les exigències de la competitivitat. Des d'una altra perspectiva, però, l'èxit autèntic i durador s'obté amb el do d'un mateix, de les pròpies capacitats intel·lectuals, de la pròpia iniciativa, ja que un desenvolupament econòmic sostenible, és a dir, autènticament humà, necessita del principi de gratuïtat com a manifestació de fraternitat i de la lògica del do.⁵ En concret, dins l'activitat econòmica, el qui treballa per la pau es configura com aquell que instaura amb els seus col·laboradors i companys, amb els clients i els usuaris, relacions de lleialtat i de reciprocitat. Realitza l'activitat econòmica per al bé comú, viu el seu esforç com quelcom que va més enllà del seu interès mateix, per a benefici

⁴ Carta enc., *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 32: AAS 101 (2009), 666-667.

⁵ Cf. *ibid.*, 34. 36: AAS 101 (2009), 668-670; 671-672.

de les generacions presents i futures. Es troba així treballant no sols per a ell mateix, sinó també per a donar als altres un futur i un treball digne.

En l'àmbit econòmic es necessiten, especialment per part dels Estats, polítiques de desenvolupament industrial i agrícola que es preocupin del progrés social i de la universalització d'un estat de dret i democràtic. És fonamental i imprescindible, a més, l'estructuració ètica dels mercats monetaris, financers i comercials, que han de ser estabilitzats i més ben coordinats i controlats, de manera que no es causi dany als més pobres. La sol·licitud dels molts que treballen per la pau s'ha de dirigir a més –amb una major resolució respecte al que s'ha fet fins ara– a atendre la crisi alimentària, molt més greu que la financera. La seguretat dels aprovisionaments d'aliments ha tornat a ser un tema central en l'agenda política internacional, a causa de crisis relacionades, entre d'altres coses, amb les oscil·lacions sobtades dels preus de les primeres matèries agrícoles, amb els comportaments irresponsables per part d'alguns agents econòmics i amb un control insuficient per part dels governs i la comunitat internacional. Per a fer front a aquesta crisi, els qui treballen per la pau estan cridats a actuar plegats amb esperit de solidaritat, des de l'àmbit local fins a l'internacional, amb l'objectiu de posar els agricultors, en particular a les petites realitats rurals, en condicions de poder desenvolupar la seva activitat de manera digna i sostenible des d'un punt de vista social, ambiental i econòmic.

L'educació a una cultura de la pau: el paper de la família i de les institucions

6. Vull reiterar amb força que tots els qui treballen per la pau estan cridats a conrear la passió pel bé comú de la família i la justícia social, així com el compromís per una educació social idònia.

Ningú no pot ignorar o minimitzar el paper decisiu de la família, cèl·lula base de la societat des del punt de vista demogràfic, ètic, pedagògic, econòmic i polític. Aquesta té com a vocació natural promoure la vida: acompanya les persones en el seu creixement i les anima a potenciar-se mútuament mitjançant l'atenció recíproca. En concret, la família cristiana porta amb ella el germen del projecte d'educació de les persones segons la mesura de l'amor diví. La família és un dels subjectes socials indispensables en la realització d'una cultura de la pau. Cal tutelar el dret dels pares i el seu paper primer en l'educació dels fills, en primer lloc en l'àmbit moral i religiós. En la família neixen i creixen els qui treballen per la pau, els futurs promotors d'una cultura de la vida i de l'amor.⁶

⁶ Cf. Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 1994 (8 desembre 1993), 2: AAS 86 (1994), 156-162.

En aquesta immensa tasca d'educació per a la pau estan implicades en particular les comunitats religioses. L'Església se sent partícip en aquesta gran responsabilitat a través de la nova evangelització, que té com a pilars la conversió a la veritat i a l'amor de Crist i, consegüentment, un nou naixement espiritual i moral de les persones i les societats. L'encontre amb Jesucrist plasma els qui treballen per la pau, comprometent-los en la comunió i la superació de la injustícia.

Les institucions culturals, escolars i universitàries exerceixen una missió especial en relació amb la pau. A elles se'ls demana una contribució significativa no sols en la formació de noves generacions de líders, sinó també en la renovació de les institucions públiques, nacionals i internacionals. També poden contribuir a una reflexió científica que assenta les activitats econòmiques i financeres en un sòlid fonament antropològic i ètic. El món actual, particularment el polític, necessita del suport d'un pensament nou, d'una nova síntesi cultural, per a superar tecnicismes i harmonitzar les múltiples tendències polítiques amb vista al bé comú. Aquest, considerat com un conjunt de relacions interpersonals i institucionals positives al servei del creixement integral dels individus i els grups, és la base de qualsevol educació a l'autèntica pau.

Una pedagogia del qui treballa per la pau

7. Com a conclusió, apareix la necessitat de proposar i promoure una pedagogia de la pau. Aquesta demana una vida interior rica, referents morals clars i vàlids, actituds i estils de vida apropiats. En efecte, les iniciatives per la pau contribueixen al bé comú i creen interès per la pau i eduquen per a ella. Pensaments, paraules i gestos de pau creen una mentalitat i una cultura de la pau, una atmosfera de respecte, honestat i cordialitat. Cal ensenyar els homes a estimar-se i educar-se per a la pau, i a viure amb benevolència, més que amb simple tolerància. És fonamental que es creï el convenciment que «cal dir no a la venjança, cal reconèixer les pròpies culpes, acceptar les disculpes sense exigir-les i, en fi, perdonar»,⁷ de manera que els errors i les ofenses puguin ser en veritat reconeguts per avançar plegats cap a la reconciliació. Això suposa la difusió d'una pedagogia del perdó. El mal, en efecte, es venç amb el bé, i la justícia es busca imitant Déu Pare que estima tots els seus fills (cf. Mt 5,21-48). És un treball lent,

⁷ Discurs als membres del govern, de les institucions de la república, el cos diplomàtic, els responsables religiosos i els representants del món de la cultura, Baabda-Liban (15 setembre 2012): *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola, 23 setembre 2012, p. 6.

perquè suposa una evolució espiritual, una educació per als valors més alts, una visió nova de la història humana. És necessari renunciar a la falsa pau que prometen els ídols d'aquest món i als perills que l'acompanyen; a aquesta falsa pau que fa les consciències cada vegada més insensibles, que porta a tancar-se en un mateix, a una existència atrofiada, viscuda en la indiferència. Al contrari, la pedagogia de la pau implica acció, compassió, solidaritat, valentia i perseverança.

Jesús encarna el conjunt d'aquestes actituds en la seva existència, fins al do total d'ell mateix, fins «perdre la vida» (cf. Mt 10,39; Lc 17,33; Jn 12,35). Promet als seus deixebles que, abans o després, faran el descobriment extraordinari de què hem parlat a l'inici, és a dir, que en el món es troba Déu, el Déu de Jesús, completament solidari amb els homes. En aquest context, voldria recordar l'oració amb què es demana a Déu que ens faci instruments de la seva pau, per portar el seu amor on hi hagués odi, el seu perdó on hi hagués ofensa, la vertadera fe on hi hagués dubte. Per part nostra, al costat del beat Joan XXIII, demanem a Déu que il·lumini també amb la seva llum la ment dels qui governen les nacions, perquè, alhora que s'esforcen pel benestar just dels seus ciutadans, assegurin i defensin el do bellíssim de la pau; que encengui les voluntats de tots els homes per tirar per terra les barreres que divideixen els uns dels altres, per estrènyer els vincles de la caritat mútua, per fomentar la comprensió recíproca, per perdonar, en fi, a tots aquells que ens hagin injuriat. D'aquesta manera, sota el seu auspici i la seva empara, que tots els pobles s'abracin com germans i floreixi i regni sempre entre ells la tan anhelada pau.⁸

Amb aquesta invocació, demano que tothom sigui veritable treballador i constructor de pau, de manera que la ciutat de l'home creixi en concòrdia fraternal, en prosperitat i pau.

Vaticà, 8 de desembre de 2012

Benedictus PP XVI

⁸ Cf. Carta enc. *Pacem in terris* (11 abril 1963): AAS 55 (1963), 304.

Vida Diocesana

Conèixer la dimensió missionera a l'IREL

La Delegació de Missions del Bisbat de Lleida ha organitzat un curs que tindrà lloc a l'IREL. Sota el títol "I dius que jo també sóc missioner?", s'oferiran diverses sessions que tenen per objecte conèixer i aprofundir en la dimensió missionera de l'Església. Al mateix temps, es pretén qüestionar el paper dels participants en la Missió.

El curs està adreçat al públic en general i en especial als educadors

cristians, catequistes i educadors en el temps lliure. S'impartirà tots els dimarts, entre el 23 d'octubre i el 4 de desembre, a les 19 h.

Les inscripcions ja són obertes. Es poden fer a l'IREL, cada dia, entre les 5 i les 8 de la tarda. S'ofereix diploma acreditatiu i 2 crèdits als assistents.

Hi col·laboren les delegacions de Catequesi i Ensenyament del Bisbat

Pregària interreligiosa per la Pau a l'Auditori E. Granados

Recordant el dia que Joan Pau II es va reunir amb els líders de les principals religions del món a Assís, nosaltres hem recolzat als representants de les diverses religions i grups religiosos de Lleida, fent conjuntament i en unió una estona de pregària. Sota el lema, "En el silenci, som u per la Pau", l'Escola Zen Sambo Betània,

seguint el ritual zen en l'adequada posició, pendents de la respiració i entre els sons de les campanetes, ens han apropiat la manera que ells tenen d'aprofundir en el seu interior inhalant desitjos de Pau. També l'Església Cristiana Adventista del Setè Dia, ens ha aportat cants, pregàries i aquelles lectures que, des del silenci, ens porten a la Pau.

Entre un grup i l'altre, hem tingut un espai musical amb piano i trompa que hem repetit al final, aquesta vegada amb piano i violí per cantar tots junts la cançó "Marxem en Pau per les places..."

Amb aquest desig de trobar la Pau i viure en ella, hem viscut amb goig aquest acte, units en la diversitat de cultures i creences i amb un objectiu: Pau per a tot el món.

Francesca Agustí

Comença l'Any de la Fe

El dijous 11 d'octubre, a la diòcesi de Lleida celebrarem l'Inici de l'Any de la Fe, amb

una Eucaristia presidida pel nostre Bisbe i concelebrada pels preveres del Bisbat.

Fundació Verge Blanca inaugura el curs 2012-2013

La Fundació Verge Blanca ha inaugurat el nou curs 2012/2013. Ho ha fet a través d'un seguit d'actes culturals i lúdics, promoguts per l'Escola de l'Esplai de Lleida (EE) i Centres d'Esplais Cristians (CEC). El primer acte, presidit pel Bisbe de Lleida Mons. Joan Piris, i acompanyat pel Sr. Laureano Sánchez Castillo, president de la Fundació Verge Blanca de Lleida, ha estat la Lliçó Inaugural de l'Escola de l'Esplai, a càrrec de Sor Lucía Caram, monja contemplativa oberta al món intereligiós.

"La interculturalitat: viure la diversitat, conviure amb la riquesa" ha estat el títol de la seva ponència, en la qual ha fet èmfasi en la necessitat d'entendre, respectar i solidaritzar-se amb l'altre, tenint en compte la dimensió cultural i espiritual de l'ésser humà. Són els altres –ha afirmat Sor Lucía– qui ens ajuden a huma-

nitzar-nos. "Sense solidaritat, no hi pot haver justícia social".

Al llarg de la sessió, el seu director, Amadeu Bonet, ha fet esment del 40è aniversari de l'Escola de l'Esplai: "quaranta anys de servei a l'educació en el lleure de les nostres contrades, de contribució a l'educació de les persones". Aquest recorregut –ha dit– ens permet afirmar que el lema de la nostra entitat "educar en el lleure, educar per a la vida" és una realitat.

Tot seguit, una setantena de monitors i monitores de Centres d'Esplai Cristians han participat d'una Diada de Tallers que, seguint amb l'esperit de la lliçó inaugural, han girat entorn de la interculturalitat, amb els següents temes:

- L'apropament a les persones, a través de cançons, danses i jocs.

- El dret a la diferència: totes les persones són diferents.
- Els estereotips i la interculturalitat.

L'últim acte d'aquesta trobada ha estat el dinar de germanor. Aquest ha anat seguit d'una activitat lúdica, que ha expressat l'agraïment per la dedicació voluntària de tants monitors i monitores que, sense esperar res a canvi, s'han compromès en la transmissió dels valors humans als nostres infants i joves.

Cal recordar que la Fundació Verge Blanca és una entitat de la Diòcesi de Lleida que té com a objectiu el servei a tota la societat, en el camp concret de l'educació en el lleure.

Adreçat a infants, adolescents, joves, adults i tercera edat, aquest servei es realitza tant des de les accions de voluntariat com des de l'àmbit professional. Per a dur a terme aquest objectiu, la Fundació compta amb tres seccions: Servei Colònies de Vacances (SCV), Escola de l'Esplai (EE) de Lleida i Centres d'Esplai Cristians (CEC).

El prior de Montserrat presideix l'Eucaristia de la festa del Beat Francesc Castelló i Inauguració d'una estàtua del mateix Beat

El P. Ignasi Fossas, prior del monestir de Montserrat, va presidir el 28 de setembre a l'església de Sant Pere de Lleida, l'Eucaristia de la festa litúrgica del Beat Francesc Castelló, organitzada per la Comissió Diocesana que te cura del procés de Canonització. L'Eucaristia fou concelebrada pel vicepostulador de la Causa de Canonització Mn. Gerard Soler, el director de la Comissió Diocesana dels Màrtirs de Lleida Mn. Joan R. Ezquerria i altres preveres diocesans.

A la celebració Eucarística assistí la germana del Beat, Maria Castelló, resident a Saragossa i que es traslladà a Lleida acompanyada per altres familiars. El P. Fossas inicià la

seva homilia recordant com el Beat Francesc Castelló havia acompanyat els inicis de la seva vida monàstica a Montserrat, de la ma d'un altre monjo, el P. Romuald Díaz, biògraf del jove màrtir i qui va impulsar el seu procés de Beatificació.

El prior va referir-se també al relleu en pedra que hi ha a la façana del monestir de Montserrat dedicat al beat, obra de l'escultor Ramon Cuervo, inaugurat el 2 d'octubre de 1983, festa de la Patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia. El P. Fossas dedicà bona part de la seva homilia al testimoniatge cristià, posant com exemple els màrtirs: "... que son la joia més preuada de tota la comunitat cristiana".

En aquest sentit digué que la intercessió dels màrtirs com el Beat Francesc és bona i necessària i dóna bons fruits. El Vicepostulador de la Causa de Canonització, Mn. Gerard Soler, va aprofitar l'avinencesa de la festa per informar del procés, assenyalant que s'està a l'espera d'un miracle per a què el jove màrtir pugui ser canonitzat: "Per això, cal pregar molt i demanar la seva intercessió per aquelles persones que pateixen malalties greus i incurables", assenyalà.

Per aquest motiu, la Comissió Pro Canonització ha fet una edició

de 800 estampes amb relíquia per a ser distribuïdes entre els malalts i devots del Beat.

La jornada en honor del Beat va començar a les 12 del migdia, a la mateixa església de Sant Pere, amb la celebració d'una primera Eucaristia que presidí el bisbe Joan Piris. Podeu informar-vos d'aquesta Causa de Canonització i de la vida i testimoniatge del jove màrtir lleidatà, entrant a la pàgina web de la Comissió Diocesana promotora de la seva canonització:

www.beatofranciscocastelló.com

Inici de curs de les comunitats de Vida Consagrada

Amb una jornada de convivència, les comunitats de Vida Consagrada de Lleida hem iniciat el curs. Lloc triat? El monestir de Poblet. Diferents activitats van marcar la jornada, que es va iniciar amb una visita guiada al conjunt monumental. Lluïa un sol esplèndid –per fora i per dins– aquell dia.

La reflexió-col·loqui, dirigida pel pare abat, va tenir dos components: ens va informar sobre el seu gènere de vida i el confrontà al nostre. Com a conclusió, sobresortien dos valors: posar el nostre esforç en el creixement personal de la fe i deixar que es reflecteixi en la dimensió més humana de la nostra vida personal.

L'Eucaristia, a l'ermita contigua, va resultar, com sempre, el cor de la trobada. A ella va seguir una sessió de comunicacions sobre projectes comuns, així com sobre successos d'interès viscuts per algunes comunitats.

El dinar fratern va posar punt final a la nostra estada al monestir. Ens va acompanyar el nostre bisbe i també, dos membres de l'URC. Com cloenda de la jornada, vam visitar les vinyes i l'exposició de vins Milmanda, segles enrere vinculats al monestir. Gaudirem de la bellesa de l'entorn, així com de les atencions dels propietaris. Ester Díaz. S. carmelita missionera

“Viure el seguiment de Jesús amb més passió”

Aquesta és una de les idees principals que el nostre Bisbe Joan Piris ens va proposar a la seva homilia en la missa celebrada a la catedral el propassat dijous dia 11. Molts preveres, religiosos i religioses i persones laïques ompliren la catedral per iniciar amb tota l'Església Catòlica del món l'Any de la fe.

Un acte important de la celebració de la missa fou el lliurament

a cada assistent d'una targeta amb el Credo imprès per que puguem recitar-lo, meditar-lo i cantar-lo al llarg d'aquest any.

Ens resta tot un camí per “encertar a trobar la manera d'escampar al nostre voltant el foc de l'Evangelí”, tal com demanava també el nostre Bisbe a la seva homilia.

Simposi Maria de Natzaret del 19 al 21 d'octubre

Amb aca amb èxit el Simposi Marià a Lleida. Cent vint persones han participat, aquest cap de setmana, en el Simposi de celebració dels 150 anys de la fundació de l'Acadèmia Mariana. Aquest important esdeveniment ha tingut durant dos dies i mig a la Verge

Maria com a protagonista principal. Cal assenyalar la profunditat de les cinc ponències i la taula rodona, així com l'alt nivell del concert ofert a la Catedral, la nit de dissabte, en el que quatre corals i solistes, acompanyats de l'orquestra del Conservatori, han cantat a Maria.

Diumenges de pel·lícula a l'Acadèmia Mariana

El diumenge, 28 d'octubre començà un cicle de bones pel·lícules de cinema a la Casa de l'Església / Acadèmia Mariana, al carrer Acadèmia, 17. Sota el títol “Diumenges de pel·lícula a la Mariana” es cerca mitjançant el cinema oferir un punt de trobada i diàleg amb valors cristians (familiars, educatius...) per tota persona interessada.

El programa consisteix en la breu presentació i projecció de la

pel·lícula a les sis de la tarda, seguit d'un petit refrigeri per poder compartir d'una forma distesa.

Per als pares i mares que vinguin amb els seus fills, hi haurà una pel·lícula específica pels infants que estaran acompanyats per dos monitors/res.

La primera pel·lícula per als adults serà “l'Havre” L'entrada és lliure, tot i que hi haurà una capseta per poder posar aportacions anònimes.

Crònica del certamen literari Marià

El diumenge, dia 7 d'octubre, l'Acadèmia Mariana de Lleida va celebrar amb tota solemnitat el 150è aniversari de la seva fundació. L'acte el va presidir el Bisbe de la Diòcesi, Monsenyor Joan Piris Frígola, el Paer en Cap de la Ciutat Àngel Ros Domingo, que va actuar de Mantenidor del Certamen (Jocs Florals), el Conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, Josep Mª Pelegrí, El Director de l'Acadèmia Mariana, Joan Viñas, i el Director Honorari i promotor dels Certàmens, Monsenyor Salvador Gené Giribet. Aquest any, amb motiu del aniversari, se celebrà, en la seva totalitat, a l'edifici de la mateixa Acadèmia Mariana.

A les 17 hores, Santa Missa a l'Oratori de la Patrona, presidida per Monsenyor Piris, acompanyat del Capellà de l'Acadèmia, mossèn Antoni Agelet, el Director Honorari, Monsenyor Salvador Gené, i d'altres sacerdots de la Diòcesis que van celebrar. A continuació, al Paranimf

de l'Acadèmia, ple de gom a gom, va tenir lloc l'acte cultural.

El Director de l'Acadèmia, Joan Viñas, ha saludat totes les autoritats i públic en general. Seguidament, el Director honorari i promotor dels Certàmens, Monsenyor Salvador Gené, ha fet un petit parlament per donar pas al Mantenidor, el Paer en Cap de la Ciutat, Àngel Ros Domingo, qui va fer un recorregut per la història de l'Acadèmia i la seva vinculació a la casa a través del Diario de Lérida i Radio Popular.

Tot seguit, es feu l'entrega de guardons als 14 premiats.

L'acte es va cloure amb un gran Concert de l'Orfeó Lleidatà, en el qual es va fer l'estrena de l'Ave Maria composada pel seu Director Pere Pardo.

El públic, en peu, aplaudí llargament la seva gran actuació. Finalment, el Bisbe de la Diòcesi, Monsenyor Joan Piris, va cloure l'acte.

Trobada de pessebristes de Catalunya i Balears

El bisbe de Lleida Joan Piris, celebrà el diumenge 28 d'octubre a les 12 del migdia, a la Catedral de Lleida, l'Eucaristia de la 43a Trobada de Pessebristes de Catalunya i Balears, organitzada per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, amb ocasió del seu 50 aniversari

fundacional i la Federació Catalana de Pessebristes.

L'Agrupació te confirmades gairebé una trentena d'entitats pessebristes de Catalunya, que tenen previst venir a Lleida per tal de participar en la Trobada, amb l'assistència de prop 200 participants.

La Trobada s'inicià oficialment el diumenge 28, a les 10:30 del matí, amb una recepció institucional al Palau de la Paeria. Tot seguit, al pati del mateix palau de la Paeria fou inaugurada una exposició extraordinària de diorames del mestre pessebrista Josep Mª Ramon. L'ex-

posició es pogué visitar-se durant tota la jornada.

També la capella del Peu del Romeu, seu de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, romandrà oberta durant la Jornada. La Trobada va cloure amb un Dinar de Germanor i la visita a la Seu Vella.

Campanya Institucional de Càritas

El dia 29 d'octubre s'ha fet la presentació de la Campanya Institucional de Càritas 2012-13, amb el lema "Viu senzillament, perquè altres senzillament puguin viure", s'ha presentat la Campanya Institucional de Càritas per aquest curs, a la seu d'Ibercaja a Lleida. A l'acte, s'ha visionat un vídeo del programa d'inserció laboral de

Càritas-Troballes, s'han escoltat dos testimonis que hi treballen i Josep Fernández, secretari de Càritas Diocesana i s'ha presentat els materials d'aquesta Campanya Institucional que serviran per aprofundir en aquest tema.

A la fi el Sr Bisbe Joan Piris i en Ramon Baró, director de Càritas Diocesana, han clausurat l'acte.

El Bisbe fa costat a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca

El Bisbe de Lleida, Joan Piris, acompanyat per Mn. Carles Sanmartín, delegat de Pastoral caritativa i social, i Mn Daniel Turmo, un dels dos rectors de la parròquia de la Magdalena, van visitar el dia 7 les persones que formen part de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH). El Sr. Bisbe va participar en una de les assemblees setmanals que la PAH té en un

local cedit per la Parròquia de la Magdalena.

El seu desig va ésser escoltar directament la realitat de tantes famílies que estan patint de manera greu els estralls de la crisi. En adreçar-se al nombrós grup de persones assistents ha volgut transmetre'ls el seu suport i solidaritat.

Per la seva part, Eduard Bacches, portaveu de la PAH que va

estar en tot moment acompanyant al Bisbe Joan, i després d'agrair el seu suport, l'obsequià amb dos regals que són molt significatius per totes les persones que formen la PAH, com són una xapa per penjar a la solapa i una armilla verda on hi diu: Stop Desnonaments.

El Bisbe va agrair sincerament aquest dos obsequis de tanta significació simbòlica. Posteriorment, en una breu trobada amb el mitjans de comunicació, Monsenyor Piris va manifestar que **“la situació que viuen les famílies desnonades és una injustícia i que no entén que es rescatin els bancs i no les persones.”**

També va anunciar que té la voluntat de cedir una part de l'antic seminari de Lleida situat al Carrer Maragall, per reconvertir-lo en habitatges socials per a famílies desnonades. La condició, manifestà Mons. Piris, seria **“trobar alguna persona o empresa que volgués finançar les obres de remodelació”**.

Finalment i després d'atendre als mitjans de comunicació, el Bisbe Joan va tornar a l'assemblea per acomiadar-se de les persones de la PAH que li agraïren calorosament el suport que els ha donat amb la seva presència i el seu posicionament compromès amb la causa de les persones desnonades.

El Bisbat participa al Congrés Nacional de Pastoral Juvenil

Nou persones hem participat en el 1r Congrés Nacional de Pastoral Juvenil que s'ha celebrat a València, de l'1 al 4 de novembre. El lema del Congrés ha estat “també vosaltres donareu testimoni” (Jn 15, 26-27), i s'ha celebrat a la catedral de València.

El Congrés ha estat convocat per la Conferència Episcopal Espanyola i, la diòcesi de València, ha acollit aquest esdeveniment. Ponències, tallers, experiències, nous moviments eclesials, iniciatives pastorals, celebració de l'eucaristia, compartir amb les diferents delegaci-

ons existents... han estat “elements diferents” d'aquest congrés.

Tres dies intensos dedicats a repensar la pastoral juvenil, en un moment en què se'ns demana creativitat en el context en què vivim.

La delegació de joventut de Lleida hem participat i hem gaudit d'aquests dies juntament amb el Sr. Bisbe, Joan Piris.

Desitgem que aquest esdeveniment ens ajudi a impulsar la pastoral juvenil del nostre bisbat. Podeu consultar les ponències i els diferents materials en el web: <http://www.cnpj2012.es/>

La Diòcesi de Lleida es forma en Xarxes socials

La Comissió de mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola ha organitzat a Madrid una jornada de formació en xarxes socials aplicades a les Diòcesis. En aquesta sessió formativa hi han participat el nostre Bisbe Joan Piris, i tres persones col·laboradores de la Delegació

de Comunicació del Bisbat. Poder compartir criteris i experiències ha estat molt valuós i enriquidor.

I és que són moltes les diòcesis que ja tenen Facebook i Twitter. Altres com ara la nostra ens hi estem preparant i esperem poder tenir pàgina oficial a Facebook i a Twitter ben aviat.

Presentació dels Diàlegs Prematrimonials

Presentació de l'oferta de Cursos i Convivències per a l'any 2013.

Els Diàlegs prematrimonials són una oportunitat adreçada als nuvis per tal d'aprofundir en la seva relació i de contribuir, al mateix temps, a una preparació millor del matrimoni.

En els Diàlegs prematrimonials s'utilitza el tracte personal i el diàleg de les parelles entre elles mateixes i amb els casats sobre aquests temes:

- La psicologia de la parella
- L'amor
- La sexualitat
- Els fills
- L'obertura social de la parella
- La fe i el sagrament del matrimoni

Aquests temes es tracten en sessions de dues hores al llarg de cinc setmanes consecutives, en grups de 6 a 8 parelles.

Aquest any a Juneda, Torres de Segre, Albatàrrec, Almenar i Lleida. Oberts a la possibilitat de fer-los en algun altre poble si hi ha un grup suficient de parelles.

Centre de preparació per al matrimoni (CPM). La inscripció als Diàlegs prematrimonials es farà els dimarts de 18 a 20 hores a la Delegació Diocesana de Família i Vida Av. Blondel núm. 11, 2n, 25002 Lleida, Telèfon 973263824. També podrà informar-se tots els dies de la setmana entre 18 i 22:00 h al telèfon 628032128.

Institució del Catecumenat Baptismal d'Adults

El Sr. Bisbe, Joan Piris, el propassat dia 21 de novembre ha signat el document en el que ha instituït a la Diòcesi de Lleida, el **Catecumenat baptismal per aquelles persones adultes** (s'entén a partir dels 18 anys) que demanin de ser incorporades a l'Església pels Sacraments de la Iniciació Cristiana.

En el mateix document s'informa de la creació del **Servei Diocesà per al Catecumenat** a fi d'atendre d'una manera més adient aquesta nova realitat pastoral.

També es donen indicacions pràctiques per aquest procés.

Celebració de la Fraternitat Cristiana de persones amb discapacitat

La Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat de la Diòcesi de Lleida va commemorar el diumenge 2 de desembre la Jornada Mundial de les Persones amb Discapacitat, que se celebra a tot el món el dia 3 de desembre, festa de Sant Francesc Xavier. Ho feu amb l'Eucaristia celebrada a les 11 del matí a l'Oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, presidida per Mn. Antoni Agelet i solemnitzada pels cants de la Coral Estel del Cercle de Belles Arts, dirigida per Gemma Mª Naranjo.

Tot just després, en el mateix Oratori i als peus de la Patrona de Lleida, es feu un recital de poesia a càrrec de sis poetes i rapsodes lleidatans: M^a del Carme Mor, Anna Mª Carrera, Maria Pijoan, Paquita Oto, Mari Cruz Nevot i Rosa Fabregat.

En l'inici de l'acte fou significat el fet que aquest recital tingués lloc

en la seu de l'Acadèmia Marina, que celebra enguany el 150 aniversari de la seva fundació: "Una institució on la fe i la cultura, mitjançant l'art i les lletres s'han donat la mà, per lloar a Maria de Natzaret, com a referent humà i cristià per a tots nosaltres", digué el periodista i historiador Jordi Curcó, en la presentació que feu dels poetes i de les poesies, totes elles de lloança i esperança, com un cant a la vida i a la solidaritat.

Els assistents van poder escoltar i gaudir dels versos de reconeguts poetes com Rosalia de Castro; altres de més nostrats com Cristina Lacasa, de la que en feu memòria M. Cruz Nevot.

Aquesta rapsoda recità també una poesia dedicada a la Mare de Déu del Blau, de la que n'és autora Maria Pilar Hernández i que fou guardonada en el Certamen de l'Acadèmia Mariana de l'any 1984.

Tampoc va faltar una poesia feta pregària a la Verge Blanca de l'Acadèmia, ni una Nadala, com la titulada "Nadal de la Vida", escrita i recitada per la poetessa Maria Pijoan.

La cloenda la posà la ja consagrada poeta Rosa Fabregat, que va tancar el recital amb el sonet "Dolç carrer Major" i el poema "Aigües negres", que fou un esperançant convit a no deixar-se vèncer pel desànim.

A l'acte, encapçalat per la presidenta de la FRATER Mª Dolores Hidalgo, van assistir-hi diverses representacions institucionals, que feren costat a aquesta entitat en la seva jornada commemorativa i reivindicativa alhora.

El seu consiliari, Mn. Martí Sandiumenge, en les paraules de cloenda del recital poètic, després d'agrair la participació i col·laboració rebudes, digué que la FRATER havia estat pionera a Lleida en el món dels discapacitats, alhora que elogia

el seu treball: "...que no és altre que anar sembrant, els fruits ja els recollirem".

Tanmateix es referí a la convocatòria de la XXXII edició del Concurs de Narracions FRATER, convidant especialment a les escoles a participar-hi: "...amb històries de solidaritat i humanitat, tan necessàries avui", lamentant-se que es rebien més treballs de fora de Lleida que no de casa nostra: "És aquesta una assignatura que tenim pendent", afirmà.

La Jornada va cloure amb un dinar de germanor en el menjador de la mateixa Acadèmia Mariana. Aquesta és una de les dues jornades que l'entitat convoca i celebra amb més ressò al llarg de l'any.

L'altra és la data del 23 d'abril, festa de Sant Jordi, quan es lliuren els premis del Concurs de Narracions, en una jornada literària i de germanor que ja ha arrelat en la història de FRATER.

El col·legi Episcopal i la nova Evangelització

Els professors del Col·legi Episcopal s'han trobat recentment per reflexionar, en aquest Any de la fe, sobre com respondre a través de l'educació a la nova evangelització. Després d'una pregària inicial, s'han presentat les grans finalitats pastorals del col·legi: ajudar

a fer experiència de Déu, conèixer Jesucrist i descobrir què comporta la vida cristiana en Església.

En cinc grups de treball, els docents de les diverses etapes han compartit les seves reflexions sobre com millorar la formació cristiana. S'han fet suggeriments respecte a les

jornades, celebracions i campanyes que el Col·legi porta a terme al llarg del curs: la festa de la Patrona, el Domund, la Campanya de Mans Unides, etc.

Finalment, hem acabat l'encontre amb un sopar de germanor al menjador del Col·legi. Tots hem sortit contents, tant de l'experiència fraternal com de la creativitat manifestada al llarg de la trobada.

Visita Pastoral del Sr. Bisbe a la Parròquia de St. Ignasi

Durant una setmana el Sr. Bisbe ha realitzat la visita pastoral a la parròquia de Sant Ignasi. Ha participat en les diverses activitats que normalment desenvolupa la comunitat parroquial i en altres que s'han organitzat per a ell, per tal que pogués conèixer tota la nostra realitat.

Ha visitat el col·legi Maristes de Montserrat, les oficines d'Arrels, la Botigueta i la residència "Parc del Segre".

S'ha reunit amb el grup d'adults, amb els infants de catequesi, els joves de confirmació, amb els amics de la gent gran, amb tots els catequistes i amb el grup de pastoral de la salut.

S'ha trobat també amb els pares dels infants que es preparen per fer la comunió, perquè aquella setmana tenien formació. El Consell Pastoral l'ha informat de l'activitat de cada un dels grups de la parròquia i ha tingut un interès especial amb

la catequesi especial, perquè no hi ha cap altra parròquia que disposi d'aquest grup de persones amb mobilitat reduïda i amb dificultat psíquiques i físiques.

El dijous a la nit hi havia el sopar solidari Xup-Xup a benefici d'Arrels i també ha estat convidat a assistir-hi.

El dissabte a la tarda a part de veure una mica el que feien els infants i joves de l'Esplai i Jovenívols ha estat un estona amb els nois que estan a la catequesi especial. Ha estat molt interessat a conèixer-los i parlar amb ells.

Aquesta visita pastoral que ha finalitzat el diumenge amb la missa vespertina ha estat molt gratificant, propera i distesa en cada un dels grups. La comunitat parroquial està molt satisfeta

Agraïm des d'aquí la seva visita!

La Parròquia de Sant Pau ha estat de festa

El nostre pare i pastor, el Bisbe Joan, en visita pastoral del dia 7 fins a l'11 de novembre, ha estat entre nosaltres convivint i compartint la fe, l'esperança i l'amor de tots els feligresos, que l'han rebut amb filial afecte.

El dia 7, s'ha reunit amb el Consell Parroquial, recentment constituït, que li ha fet arribar les seves preocupacions, treballs i esperances; el dia 8 al matí, ha visitat a casa seva els malalts de la parròquia i, al vespre del mateix dia, ha departit amb tots els components dels

diferents grups de la parròquia, tant de vida activa com de pregària; el dissabte s'ha reunit amb els nens de catequesi i alguns joves confirmats de l'any passat i ha dedicat una bona estona a parlar de manera privada i personal amb els feligresos que ho han desitjat.

La visita pastoral ha finalitzat amb l'Eucaristia de les 12 del diumenge i un "pica-pica" celebrat als locals de l'Associació de Veïns.

Gràcies, Senyor Bisbe, per haver-nos visitat i animat amb la seva presència paternal.

Visita Pastoral del Sr. Bisbe a la Parròquia de St. Jaume

Els dies 14, 15, 17 i 18 de novembre hem tingut la visita pastoral del Sr. Bisbe, a la Parròquia de St. Jaume de Lleida. Han sigut uns dies intensos i molt profitosos.

Els mossens de la parròquia, acompanyats per voluntàries de la Pastoral de la salut, cada dimarts, celebren l'Eucaristia a la Residència Castrillon. Així doncs, el dia 14 s'ha dedicat als malalts. El Sr. Bisbe s'ha desplaçat a dita residència on s'ha celebrat l'Eucaristia i ha dialogat amigablement amb els residents i amb el personal del centre. També

ha anat a visitar a alguns malalts a casa seva.

El dia 15 ha estat el dia dels infants. Tots els dijous del curs escolar es fa la catequesi. El Sr. Bisbe ha aprofitat l'avinentsa per trobar-se amb els nens, pares, mares i catequistes. Ha estat interessant per a tots el poder enraonar tranquil·lament. Després de parlar amb els nens i catequistes, ha continuat dialogant amb els pares.

Després de celebrar la Santa Missa a la capella del Santíssim, com fem tots els dies, tot seguit s'ha

reunit amb el Consell parroquial, per posar en comú totes les tasques que es fan.

El dissabte, dia 17, el Sr. Bisbe ha vingut a celebrar la Missa vespertina i, en acabar, totes les persones que han volgut s'han quedat a fer-li preguntes i a escoltar les seves respostes alligonadores.

El diumenge dia 18, ha tornat per celebrar l'Eucaristia de 2/4 de 12 i la de 2/4 d'1.

La de 2/4 de 12 és la missa familiar i, com cada diumenge, ha estat amena. L'homilia, el Sr. Bis-

be, l'ha fet molt entenedora per als nens, tot i que l'evangelí era difícil d'entendre fins i tot per als grans. Ha felicitat els nens que tocaven els instruments i els ha convidat a tocar a la Catedral. La Missa de dos quarts d'una, en castellà, també l'ha celebrat, i així ha pogut contactar amb tots els feligresos d'aquesta parròquia. En acabar la Missa, molts assistents també se li han acostat i han parlat amb ell.

El pastor ha conegut les ovelles i les ovelles han conegut el pastor.

Mercè Martí

Diòcesi

Ajudant a viure

Un camí per a la pau	5
Com el bosc que creix.....	6
Els germans immigrants	7
Evangelització i mobilitat humana	8
La missa de cada diumenge	9
Vida consagrada: Pensar, dir i fer	11
La salut, dret de tots	12
Nou prevere per a l'Església de Lleida	13
Aprofitem el temps quaresmal	14
Promoció fraterna	16
Llibertat i responsabilitat	17
Una pregunta que cal fer-se.....	18
Projecte de Déu i fenomen social	19
Donem raó de la pròpia esperança	77
¿La resurrecció o el ressuscitat?	78
La misericòrdia és més que una devoció	79
Per un desenvolupament integral	80
Iniciació cristiana d'adults	81
Paraules i accions coherents	83
50 dies de Pasqua	84
L'Assemblea Diocesana, una oportunitat	85
Pentecosta, una nova vitalitat	87
El ressó del silenci contemplatiu	88
Corpus-Càritas-Donació	89
150 anys de servei Amorós	91
Què serà aquest infant?.....	92
Sota el llindar de la pobresa.....	149
Tu, on et situaries?	150
Cristians ateus.....	151
Regar amb aigües amb nutrients	153
Multiplicar comunió i fraternitat	154

Cridats i enviats.....	155
Volem ajudar.....	156
Quatre anys a Lleida.....	157
Un doctor per a la nova evangelització	159
150 anys de l'Acadèmia Mariana	160
50 anys d'actualitat.....	189
“Missioners de la Fe”	190
Un veí excepcional i sempre disponible	191
La humanitat de la Fe	192
Gestionar la pròpia vida	194
Contribuïm a crear una societat millor	195
“Pacem in terris”, una encíclica oportuna	196
Creure i viure.....	197
Tant de bo escoltéssiu la seva veu	198
Respondre a la iniciativa de Déu	200
El nucli central de la fe cristiana	201
Bon Nadal i amb els peus a terra	202
Mireu com s'estimen.....	203
Ordenació sacerdotal	
Mn. Manuel de la Varga. Homilia.....	21
Homilies del Sr. Bisbe	
Diumenge de Rams	94
Missa Crismal.....	96
Àrees de Cooperació Pastoral	
Presentació.....	162
Cúria Diocesana	
Remodelació d'alguns serveis i funcions.....	208
Decrets	
Catecumenat	206
Cúria Diocesana.....	216
Confirmacions	
Primer trimestre	24
Segon trimestre.....	99
Quart trimestre.....	205
Vicaria General:	
Consell Presbiteral	
Sessió del dia 30 de gener.....	100
Sessió del dia 26 de març.....	100

Sessió del dia 4 de juny	217
Sessió del dia 25 d'octubre.....	219
Als Germans en Crist	
Carta del Vicari General.....	169
<i>Vicaria de Pastoral:</i>	
Consell Pastoral Diocesà	
Sessió del dia 24 de febrer	104
Sessió del dia 4 de juny	223
<i>Secretaria General:</i>	
Nomenaments	
Nomenaments 1r trimestre.....	25
Nomenaments 2n trimestre	106
Nomenaments 3r trimestre.....	170
Nomenaments 4t trimestre	226
Necrològiques	
Mn. Melchor Bajén Español	108
Mn. Josep Maria Coll Solé	245
Llibres Sacramentals Parroquials	
Normes	226
Avisos 2013	
Avisos, facultats i prescripcions per a l'any 2013.....	231
<i>Càritas Diocesana:</i>	
L'hora dels ciutadans	
Ajudeu-nos a ajudar	26
<i>IREL:</i>	
Memòria del curs 2011-2012.....	109
<i>Conferència Episcopal Tarraconense</i>	
<i>Oficina d'informació:</i>	
Comunicat de la reunió núm. 202	137
Comunicat de la reunió núm. 203	247
Comunicat de la reunió núm. 204	249
Crisi econòmica	
Nota informativa	171

Conferència Episcopal Espanyola

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

XXVII Jornada Mundial de la Joventut 2012.....	29
L Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions.....	251
Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2013	255
Quaresma 2013.....	259
XXVIII Jornada Mundial de la Joventut 2013.....	263
XLVI Jornada Mundial de la Pau.....	271

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

L'Arquebisbe de Tarragona presideix la festa de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans	39
Trobada de catequistes.....	40
Trobada dels voluntaris de Troballes	41
30è aniversari d'Encontre Matrimonial	42
Acte poètic a l'Acadèmia Mariana.....	43
Lleidatans al Primer Congrés de Nova Evangelització..	44
Programa "Reyes Solidarios"	44
Sessió de formació de Càritas d'Alcarràs	45
50è aniversari d'Orvepard.....	45
Fira de la Infància Missionera	46
II Trobada de Responsables de Pastoral de Joventut....	46
Confirmacions a la Parròquia de Torrelameu.....	47
Reunió del Moviment de Professionals Cristians	48
Acte de la Pontificia i Reial Acadèmia Mariana.....	48
Conferència a la parròquia de Sta. M. Magdalena.....	50
Primeres passes de l'Àrea d'Evangelització del Bisbat..	52
Diada de la Pau al Col·legi Episcopal.....	52
El Sr. Bisbe felicita els pessebristes de Lleida	52
Missa de la Família a la Unitat Pastoral de Capponet....	53
Vida Creixent.....	54
Exercicis Espirituals dels preveres de Lleida.....	54
Sagrament de la Confirmació a Almacelles	56
Joves de Corbins reben la Confirmació	56
Jornada de la Vida Consagrada	57
Trobada de Comunitats Religioses de la Diòcesi	57
Campanya de Mans Unides.....	58

Celebració de la M. de Déu de Lourdes a la Catedral ..	59
Trob. Utat. Pastoral Borges-Juneda amb el Sr. Bisbe ..	60
Compromís missioner de Càrol García	63
Presentació Fundació Jaume Rubió i Rubió.....	64
Jornada de formació ACO-Lleida	65
Agermanament interparroquial	66
XI aniversari de la beatificació de Francesc Castelló	66
Jornada d'infants de l'Arxiprestat de Gardeny	68
Conveni cessió d'ús edifici del Seminari de Vilaller.....	69
Nous cristians a l'Església de Lleida	139
Nova web del Bisbat	139
Esmorzar del Sr. Bisbe amb la premsa	140
Quasi tres-centes persones a l'Assemblea Diocesana...	141
Reunió del Sr. Bisbe amb polítics lleidatans	141
Les Carmelites de la Caparrella celebren la festa del Sagrat Cor de Jesús i el XXV Aniversari de la inauguració de l'actual monestir	142
150è aniversari de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria.....	143
Cloenda curs Arxiprestat Baix Urgell-les Garrigues	175
27è Pelegrinatge Diocesà a Lourdes	175
Sopar de germanor parròquia d'Artesa de Lleida.....	177
Vacances per créixer.....	178
Crònica de les Colònies Familiars, agost 2012	178
Un grup de joves de Lleida peregrinem a Taizé	179
Monsenyor Ramon Malla ha complert 90 anys!	180
Nova carta pastoral del nostre Bisbe Joan Piris	181
300 cristians i cristianes enviats pel nostre Bisbe	181
Medalla d'or a Càritas Diocesana	181
Mons. Joan Piris, 4 anys com a Bisbe de Lleida i 49 de prevere	182
Comiat a les religioses franciscanes del Diví Pastor	182
Conèixer la dimensió missionera a l'IREL	281
Pregària interreligiosa per la Pau a l'Auditori.....	281
Comença l'Any de la Fe	282
Fundació Verge Blanca inaugura el curs 2012-2013...	282
El prior de Montserrat presideix l'Eucaristia de la festa del Beat Francesc Castelló i Inauguració d'una estàtua del mateix Beat	283
Inici de curs de les comunitats de Vida Consagrada.....	284
"Viure el seguiment de Jesús amb més passió"	285
Simposi Maria de Natzaret del 19 al 21 d'octubre	285

Diumenges de Pel·lícula a l'Acadèmia Mariana	285
Crònica del certament literari Marià	286
Trobada de pessebristes de Catalunya i Balears	286
Campanya Institucional de Càritas	287
El Bisbe fa costat a la PAH.....	287
El Bisbat participa al Congrés Nacional Pral. Juvenil...	288
La Diòcesi de Lleida es forma en Xarxes Socials	289
Presentació dels Diàlegs Prematrimonials	289
Institució del Catecumenat Baptismal d'Adults.....	290
Celeb. Frater. Cristiana persones amb discapacitat	290
El col·legi Episcopal i la nova Evangelització	291
Visita Pastoral del Sr. Bisbe a la P. de St. Ignasi.....	292
La P. de St. Pau ha estat de festa	293
Visita Pastoral del Sr. Bisbe a la P. de St. Jaume.....	293

